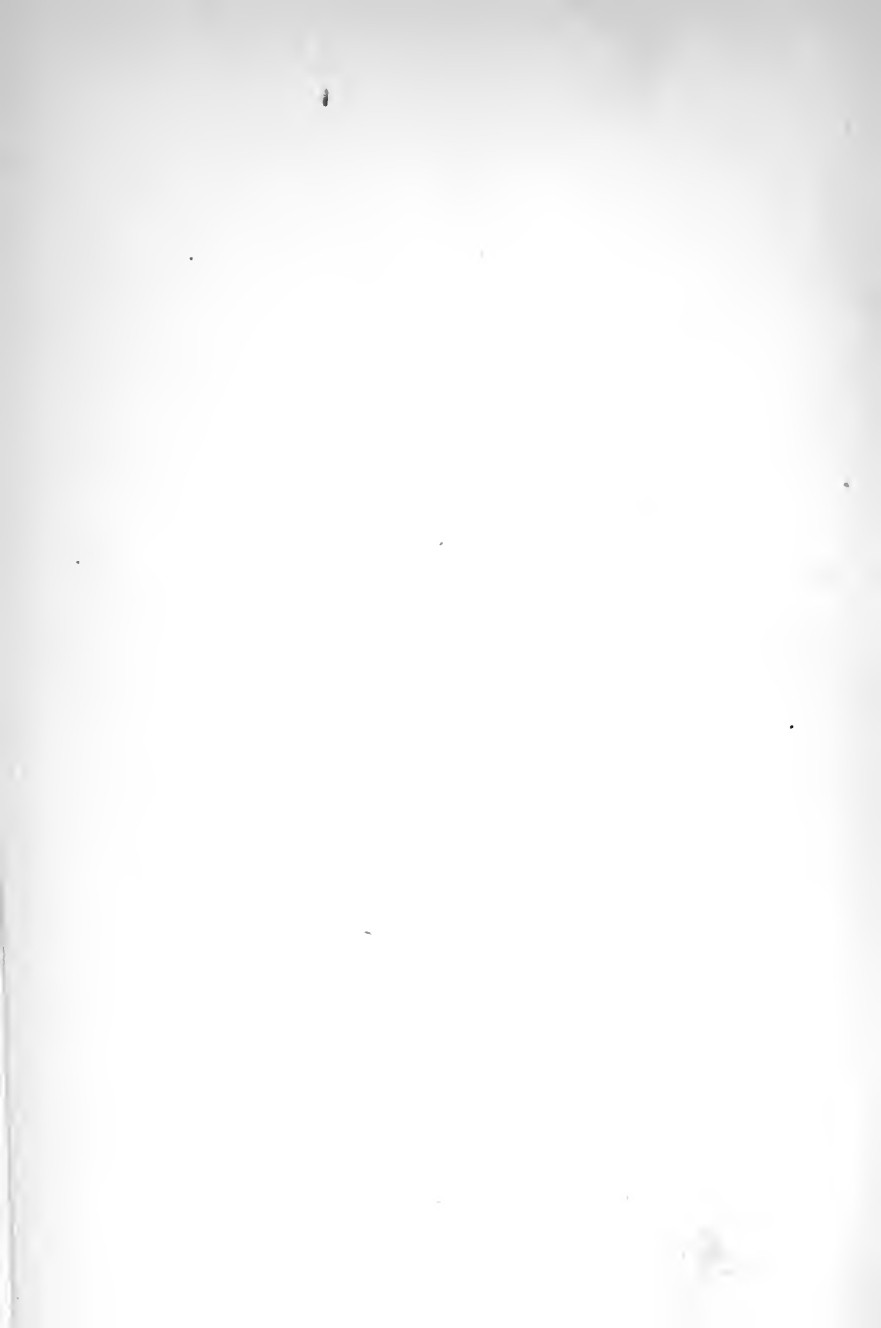

FREEMAN'S
LIFE STORY

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
Lyrisis Members and Sloan Foundation

A. J. FREEMAN.

FREEMANS LEVNADSSAGA

*Från mörker och sorg
till ljus och fröjd*

A. J. FREEMANS FÖRLAG,
MOLINE, ILL.

HV 1792

F

cop.1

INNEHÅLL.

	Sid.
Förord	7
Barndomshemmet	9
Barndomsminnen	12
Min första tjänst	17
Sorg och bekymmer	21
I skolan	25
Helgdagsnöjen och vardagsplikter	30
Amerikaresan	35
En svår olycka	41
Den högsta lyckan	46
Nya försök	49
I Herrens tjänst	53

FÖRORD.

Det underbara tilldrager sig alltid uppmärksamhet. Av vad slag det än vara må, har det alltid en egenskap, som tjusar och fångslar. Detta är sannt såväl om saker och företeelser som om personer. Vissa personer synas vara begåvade med sådana underbara egenskaper, att de väcka allas intresse och uppmärksamhet, så snart de på ett eller annat sätt bliva kända. A. J. Freeman är en sådan person.

Det kan hos honom icke vara en magnetisk blick, som på hypnotisk väg tjusar och fångslar, ty han är blind. Dock torde detta tillstånd helt naturligt bidra till att väcka sympati och sålunda fångsla uppmärksamheten hos många. Men detta är dock icke den egentliga orsaken till, att alla, som bliva bekanta med honom, känna sig så underbart intresserade.

Det är hans medfödda fryntliga sinnelag, hans omutliga rättskänsla, hans tålmodiga undergivenhet och hans energiska verksamhetslust, som gör Freeman så umgängessam och älskvärd. Och ju bättre man lär känna honom, desto mera förundrar man sig över honom.

Naturligtvis måste det finnas någon orsak till ett sådant förhållande. Och undertecknad, som en kort tid haft förmånen att umgås med denne underbare

man, har sökt att i hans levnadserfarenheter finna några av de orsaker och omständigheter, som gjort honom till vad han är. I stor hast hava de gjorda iakttagelserna blivit upptecknade efter hans egen muntliga berättelse.

Freeman är sångare. Men han sjunger ingen sentimental klagovisa, och hans levnadssaga är långt ifrån en pjunkig jeremiad. Från början till — så långt den räcker, betecknas hans levnadsberättelse av en sund livsglädje och en ädel strävan efter en oberoende tillvaro och en självständig, nyttig verksamhet för andras välfärd. Små romantiska episoder — sådana, som göra livet värt att leva — förekomma mycket talrikt i hans levnadserfarenhet.

Och nu, om dessa enkla skildringar, som alls icke göra anspråk på att vara någon fullständig levnads-teckning, kunde få bidraga till, att Freemans många vänner lära känna honom bättre, så kan detta icke annat än leda dem till att älska honom ännu mer. Ju bättre man lär känna en god man, desto mera älskar och värderar man honom.

A. J. Freeman har en viktig mission att utföra i sin Mästares tjänst. Och upptecknaren av dessa hans berättelser önskar ingenting högre, än att han allt framgent må lyckas väl samt hoppas — om icke det är för mycket — att hans verk i någon mån må underlättas av hans *underbara levnadsöden*.

Erik Sjöstrand.

KAPITLET I.

Barndomshemmet.

Den 8 december 1866 såg jag dagens ljus för första gången. Min härkomst var ringa och min födelseplats obetydlig, men detta är ingenting att vara ledsen över. Den bäste, som levat på jorden, föddes i ett stall, där en krubba blev hans första vagg. Mina föräldrar bodde på ett litet torp, tillhörande Åsarps prästgård, icke långt från den praktfulla älven Ätran i södra delen av det natursköna Västergötland.

När jag var ett och ett halvt år gammal, omkom min fader genom olyckshändelse. Min hulda moder lämnades då ensam med mig och två döttrar, som voro några år äldre än jag. En tid strävade hon att ensam sköta torpet, men hon blev snart trött att i längden kämpa allena. Därför blev hon glad, då en soldat från grannsocknen en vacker dag kom och föreslog, att de skulle hjälpas åt att kämpa livets strider. Han bar det för sitt kall så betydelsefulla namnet Frid. Han var rättskaffens i sina handlingar och fridsam till lynnet. Min moder gick därför utan tvekan in på hans förslag. Och efter tillbörliga ceremonier flyttade hon med sina små till hans lilla stuga. Det var ett soldattorp tillhörande fanjunkarebostället Västarp i Kinneveds socken. Med denna plats är det, som mina tidigaste minnen förknippa sig.

Boningshuset var en så kallad ryggåsstuga. Kroppåsen, som var en grov rund stock, uppbar mitten av det åt båda sidor sluttande taket. Detta uppbars för övrigt av bjälkar, vars övre ändar voro fästade vid kroppåsen, medan de nedre sträckte sig ett gott stycke ut över sidoväggarna, på vilka de vilade. Vid den ena ändan av långväggen inåt gården var den låga dörren. Denna skyddades mot regn och snö av en liten utbyggnad, som kallades förstukvist. En tvärvägg delade det inre av stugan i tvenne delar, av vilka den större utgjorde själva boningsrummet. Den mindre delen var även fördelad i tvenne rum. Det inre av dessa var en liten kammare, varest varjehanda husgerådssaker och kläder förvarades. Det yttre utgjorde förstugan, som ledde till det stora boningsrummet.

Genom två små fönster, det ena på långväggen det andra mitt på gavelväggen, strömmade dagsljuset in. I högra hörnet stod en skåpskänk med en hylla som räckte upp till taket. I denna skänk förvarades diverse matvaror och husgerådssaker. På motsatta sidan av rummet i vänstra hörnet var den stora öppna spiseln belägen. O, huru ofta jag njöt av värmen och fröjdades åt skenet från denna

HEMMETS HÄRD.

Vart jag mig i världen vänder,
Hemmets ljusa, varma hård
Väna strålar till mig sänder
Liksom på min första färd,
När jag tog invid den härden
Mina första steg i världen.

Världen är så mörk och dyster,
Kall och bister, utan ljus.
Både liten bror och syster
Vistas gärna inomhus.
Vid den ljusa, varma härden
Är den bästa plats i världen.

Där är lyckan bofast vorden,
Där är glädjen innerlig.
Ingen plats på vida jorden
Finns så skön och kär för mig.
Skenet lyser från den härden
Skönare än allt i världen.

Innanför spiseln och fram till ändan av rummet voro tvenne väggfasta sängar, framför vilka ett par långa pallar voro placerade. Ovanför dessa pallar hängde hemmavävda sparlakan, som sålunda täckte bäddarna. Längs långväggen från skåpskänken till gavelväggen och längs denna till sängarna voro väggfasta bänkar. Över gavelfönstret var en bred hylla fästad. På denna hylla hade den stora familjebibeln sin plats jämte psalmboken och några andra uppbyggelseböcker. En liten byrå med spegel hade sin plats vid vänstra sidan av fönstret. På motsatta sidan stod det stora bordet. Åtskilliga säten och stolar fullbordade rummets möblemang. Golvet skurades ofta, och vid högtidliga tillfällen beströddes det med friskt doftande granris.

KAPITLET II.

Barndomsminnen.

Många heliga minnen äro förknippade med den lilla stuga, varest medvetandet om min tillvaro började vakna och där mina första barnsliga funderingar över livets mysterier togo gestalt. Min moder, som var en allvarligt religiös kvinna, inpräglade tidigt i mitt unga sinne vördnad och respekt för religionen. Vid hennes knä lärde jag först att känna och vörda Frälsarens namn. Och innan jag ännu kunde tala rent, sökte hon att lära mig läsa böner utantill. Mitt vördnadsfullaste barndomsminne är förknippat med den goda vanan att varje kväll, när jag gick till bädd, med andakt läsa den välkända barnabönen :

“Gud, som haver barnen kär,
Se till mig som liten är!
Vart min väg i världen vänder,
Står min hjälp i Herrens händer.
Lyckan kommer, lyckan går,
Den Gud älskar lyckan får.”

Den vanan att varje afton läsa denna bön blev så rotfästad i mitt sinne, att den följde mig långt in i ungdomsåren. Och mången gång, när ungdomsyran och de världsliga nöjena syntes helt besjåla mitt sinne, förnams i det fördolda liksom ett varnande eko från dessa barndomens allvarliga intryck.

Tillsammans med jämnåriga lekkamrater sprang jag om sommaren i skog och mark barfotad och barhuvad. Ett litet stycke från mitt hem var en gärdsgård, som skilde den odlade åkern från den stora skogen. Över stora landsvägen var en grind, varest den närmaste bygdens små barn hade sin käraste lekplats. Grinden hölls igen av en stor stock, som hängde i en för ändamålet uppsatt ställning. När någon fin skjuts nu och då färdades fram, brukade vi alla rusa till grinden för att öppna den. För detta besvär brukade vi få vackra slantar. När något rikt herrskap åkte förbi, kunde det hända, att vi alla fingo var sin blankt skinande slant. Annars var den, som först kom fram till grinden och öppnade den, berättigad till belöningen. Ibland kom själva länsman och ibland den vördige prosten. Om vi då voro en stor hop, som stodo vid grinden, och sände förväntansfulla blickar upp till den åkande, hände det oftast, att vi fingo en vänlig blick och ett tack till belöning. Men stod man ensam vid grinden, kunde man vara ganska säker på att bliva belönad med klingande mynt. En av mina kamrater hade lärt sig en liten visa om en grindpojke. Och han behövde ej sjunga den många gånger, förr än jag kunde sjunga den lika bra som han. Jag var av naturen begåvad med musiksinne och en god sångröst — en gåva som i livets prövningar varit och ännu är till stor hjälp och välsignelse. Visan var barnsligt oskuldsfull och karaktäristisk, varför jag vill meddela den såsom den brukade sjungas av

GRINDPOJKEN.

Hu, så det rägnar! Det blåser så kallt!
Sällan jag får några slantar.
Våt inpå kroppen jag blir, det är allt. —
Klagade mor, när hon frös eller svalt?
Jag har ju här hennes vantar.

Rocken är lappad från skörtet och opp,
Armbågen genom dock lyser.
Bäst kanske röra sig litet — hopp, hopp!
Hejsan! att springa skall värma min kropp,
Mor får ej se, att jag fryser.

Prosten nyss körde förbi här så brått,
Lilltösen räckte mig slanten.
Vacker hon var, och hon smålog så gott.
Mor skall bli glad, då hon slanten har fått,
Här har jag gömt den i vanten.

Far min långt bort till Amerika for;
Mor min vid sländan är trägen.
Gråt ej min mamma, snart bliver jag stor;
Då skall jag köpa en kringla åt mor
Och liten stuga vid vägen.

Vi brukade leka blindbock, sista paret ut och mycket annat trevligt. Bland våra vanliga idrottsövnningar voro kappspringning, stenkastning och målskjutning de förnämsta. Stundom sprungo vi två och två och stundom hela hopen. Den, som först nådde målet, korades till ledare med allmänt beröm och jubel. Den, som kunde kasta en sten längst eller oftast träffa ett givet föremål, blev likaledes ärad.

Jag tillförsäkrade mig ofta sådan heder. Men en dag blev jag helt och hållet besegrad — ja, så grundligt, att jag med tungt hjärta och gråtande ögon lämnade hela tävlingen, innan vi knappast hunnit börja. Det var målskjutning med pilbössor. Jag hade liksom de andra gossarna fått mig en pilbössa. Den var gjord av trä. Stocken var tre fot lång, en tum tjock och två tum bred. I övre kanten hade den en längdskåra, som skulle leda pilen. I ena änden var ett hål, varigenom en båge var driven. Ett starkt snöre var fäst vid bågens vardera ända. Bågen spändes genom att detta snöre drogs tillbaka och fästades i en tvärsåra på stockens andra ända. Pilen lades i längdskåran och med en liten träbit som trycke lyftes snöret ur tvärsåran och drev pilen emot målet — förutsatt att man siktade rätt. Detta senare var naturligtvis mycket viktigt.

Bössan sattes därför till ögat, så att ett säkert korn kunde tagas. Det var därvid nödvändigt att sluta det ena ögat och se endast med ett. Men när jag nu försökte detta experiment, gjorde jag en upptäckt, som nära nog förorsakade mitt unga hjärta att brista. När jag slöt mitt vänstra öga för att se endast med det högra, blev allting mörkt som natten. Så snart jag öppnade det vänstra ögat, såg jag som vanligt; men när jag slöt det var det, som om jag ej hade haft något mera öga. I första förskräckelsen kastade jag pilbössan ifrån mig och sprang hem till mamma. Jag fruktade att någon egendomlig sjukdom angripit min synförmåga och skulle snart nog göra mig blind. Jag

var så upprörd över min sorgliga upptäckt, att jag knappast kunde säga ett ord. Och min moder, som genast upptäckte att något ovanligt var på färde, blev även bestört. Men så snart jag lyckades förklara, att jag fruktade, att jag höll på att bliva blind, utbrast hon: "Du dumma pojke! Vad är det för påhitt! Jag ser väl, att dina ögon äro lika klara och felfria, som de alltid varit." Men det oaktat kunde jag ej se med mitt högra öga. Närhålst jag slöt det vänstra ögat var det stockmörkt.

Min hulda moder sökte alltid att se saken från den ljusa sidan. Hon kunde såsom ingen annan trösta mig, och det gjorde hon även nu. "Du får väl vara glad", sade hon, "att du ändå kan se med ett öga." Och, ehuru denna tröstegrund ej gav mitt högra öga någon synförmåga, blev dock mitt sorgsna hjärta hug-svalat av hennes ord.

KAPITLET III.

Min första tjänst.

Min glada barndomstid tog slut alltför snart. De muntra lekarne och oskuldsfulla nöjena utbyttes mot tålamodsprövande plikter. En dag kom en bonde till mitt hem från en närbelägen by och frågade, om jag ej skulle vilja och kunna åtaga mig att valla böndernas får under sommarmånaderna. Alla bönderna i byn hade en stor skog gemensamt, varest det fanns gott bete för fåren. Under sommarmånaderna hyrde de vanligtvis någon pojke, som skulle valla fåren. Varje bonde märkte sina får genom att klippa dem på ett särskilt sätt i öronen. Sedan släpptes de alla tillsammans, och vallpojken skulle följa dem till skogen och stanna hos dem till kvällen, då han skulle föra dem hem igen.

Jag var nu endast omkring åtta år gammal. Och som jag ej gjorde någon egentlig nytta hemma, blev det bestämt, att jag skulle försöka. Det var min första tjänst för andra. Från början blev det bestämt, att jag skulle bo och äta hos en och samma bonde lika många dagar, som han hade får att vakta. Detta för-
anledde dem att skämta om, att jag åt upp ett får för varje dag.

Jag fick lov att stiga upp tidigt om morgnarna och göra mig i ordning. Bondens hustru lagade till min

middag, som jag fick bära med mig i en väska. Den bestod vanligtvis av en smörgås med litet kött eller en sill och en liten ostbit samt en flaska mjölk. O, vad en sådan middag smakade bra! För att få vara ifred för fåren medan jag åt, brukade jag klättra upp på någon stor sten i skogen, där jag stundom hade en härlig utsikt.

Jag lärde mig snart att hantera fåren så väl, att de självmant följde mig till skogen och höllo sig i min närhet beständigt. Nu fick jag även gott tillfälle att öva min naturliga sånggåva. Mina självgjorda melodier lärde fåren sig snart att förstå. Och när jag uppstämde mina drillar, samlades de gärna för att lyssna. De följde troget mina spår, när jag tågade inåt skogen för att finna någon god betesplats.

En dag gick jag längre än vanligt och kom ända till den motsatta sidan av den stora skogen. En gärdesgård skilde där åkern och skogen åt. Snart upptäckte jag en mycket stor sten invid gärdesgården, och på denna sten lyckades jag efter åtskilligt besvär att klättra upp. Från denna upphöjda ställning hade jag en härlig utsikt över den odlade nejden på andra sidan om gärdesgården. Men döm om min angenäma överraskning, då jag från denna sten på motsatta sidan av åkern invid skogen upptäckte skorstenen och taket på mina föräldrars gamla stuga. Detta var en syn, som för tillfället gladde mitt hjärta mer än något, som jag förut sett i hela världen. Där var ju min älskade moder. Och nu föreställde jag mig, huru hon skulle längta efter sin gosse. Säkert trodde hon, att

han var långt långt borta i skogen. Hon kunde icke ana, att han smygit sig så nära hemmet. Huru gärna skulle jag ej velat springa hem och hälsa på min mor och mina systrar! Men jag vågade icke lämna fåren. Och icke var jag säker, att jag under sådana förhållanden vore riktigt välkommen heller. Min styvfader var soldat. Och han hade lärt mig att det var hårt straff för dem, som sveko sin plikt. Jag kände mig nu som en vaktsoldat och vågade ej lämna min post. Men ack huru jag längtade att få se en skymt av mamma!

Jag brukade sedan dess ofta, ja alltför ofta leda fåren tvärs över skogen till den stora stenen. När jag fick klättra upp på den, riktade jag alltid min blick tvärs över åkerfältet. Och en trevligare tavla än den, som där utbredde sig för mitt öga med en gammal skorsten och ett mossbelupet tak till centralfigur, hade jag aldrig skådat. I början var platsen omkring stenen rikligt bevuxen med grönt gräs. Men snart nog blev detta uppätet eller nedtrampat av fåren. Och nu fingo även de lida till följd av min hemlängtan; ty jag brukade ofta föra dem till denna plats.

Slutligen hade sommaren gått till ända, och min fåraherdetjänst tog slut. Jag erhöll min bestämda betalning — jag tror det var omkring sex kronor — av bönderna. Mången god gumma gav mig dessutom en och annan godbit att taga med mig hem. Det var med lätta steg jag nalkades hemmet. Men, ehuru jag var hjärtligt glad, var det icke utan att jag kände

mig blyg och litet främmande att börja med. Men, när jag överlämnat hela min sommarförtjänst åt min moder och även undfägnat de övriga i hemmet med det goda, som bondgummorna hade givit mig, då började jag snart nog känna mig hemmastadd.

KAPITLET IV.

Sorg och bekymmer.

Under de närmast följande åren fortsatte jag att om somrarna valla böndernas får. Men i den mån jag blev äldre och starkare, måste jag utföra hårdare arbete, och viktigare plikter anförtroddes åt mig. Vid tolv års ålder började livets allvar att med större kraft än någonsin tränga sig på mig.

Min styvfader blev sjuk och dog tidigt på våren. Jag kunde icke minnas någon annan fader. Och han hade varit god emot mig. Jag sörjde honom därför bittert. Och på samma gång lades till följd av hans frånfälle en stor del av torpets bekymmer på mina späda skuldror. Men jag hade tidigt börjat pröva mina krafter, och genom övningen hade de tilltagit i styrka. När det därför strax efter begravningen blev fråga om vårsådden, måste jag draga försorg därom.

Vår belägenhet väckte lätt grannarnas sympati. Och när jag tog dristigheten till mig och gick omkring och frågade efter körhjälp, var det genast fyra av dem, som lovade att hjälpa mig med vårsådden. På en bestämd eftermiddag kommo de alla med hästar och åkerbruksredskap. Och med deras förenade bistånd tog det icke många timmar, förr än det lilla torpets jord var besädd. Den enda betalning, som dessa grannar fingo, var ett gott mål mat och ett par

supar. Det var ett så kallat körkalas och brukade ofta praktiseras av mindre torpare och bönder.

På eftersommaren måste bouppteckning verkställas efter min avlidne styvfader. Och nu infunno sig naturligtvis hans barn i första giftet, vilka själva för längesedan voro gifta, och bevakade sin rätt till hälften av boet. Den ena hälften hörde min moder till. Men den andra hälften skulle säljas och fördelas mellan dessa hans barn. Vid auktionen ropade min moder in allt som var nödvändigt att hava för torpets skötsel. Den enda ko, som vi hade, ville vi ytterst ogärna förlora. Men hon blev för dyrbar att behålla. Det var med sorgset hjärta, som vi sågo henne gå under klubban och ledas bort. Hon betalades med 100 kronor, och vi vågade icke sätta oss i allt för stora skulder.

Efter auktionen måste vi, på det bästa sätt vi kunde, återställa det, som såldes. En ny ko hade vi dock ej råd att köpa. Men vi köpte en kviga för 40 kronor. Sedan vi fött denna ett år, hade hon stigit i värde, så att vi då kunde sälja den för 70 kronor. För dessa pänningar köpte vi nu en äldre ko, som gav oss god mjölk. På det sättet tillgodosågs hushållets behov.

De yttre göromålen vid torpet sökte jag nu sköta, så gott jag kunde. Därjämte måste jag göra gott bruk av varje tillfälle, som erbjöd sig att hjälpa våra grannar för att tjäna något. Så länge jag ännu var för ung att göra dagsverken på stora gården, måste vi leja en man att fullgöra den skyldigheten. Vi kunde

annars icke få behålla torpet. Vad jag sålunda kunde förtjäna genom att hjälpa bönderna, måste användas till betalning för dagsverkshjälpen. Men o, vilka bekymmer som sålunda hopade sig på mina ännu veka skuldror. Stundom var jag mycket trött. Men hemmet var dock den bästa plats, jag visste om. Och min moder var min bästa vän i världen. För henne kunde jag göra vad som helst. När jag var glad, visade hon sig tillfredsställd och lycklig. Var jag av missräkningar och bekymmer nedstämd och sorgsen, förstod hon så väl att med några uppmuntringens ord göra mig glad och förhoppningsfull igen.

Om lördagsaftnarna slutades arbetet klockan sex; ty då inträdde vilodagen. Vi ordnade naturligtvis så, att vi vid den tiden hade de yttre göromålen fullbordade. Inne i vår lilla stuga var allting rent och snyggt vid den tiden. Det var så vanligt, att jag riktigt längtade hem. Och huru innerligt älsklig och på samma gång allvarligt högtidlig var ej min moder, då hon sin sedvänja trogen tog ned från hyllan den gamla bibeln och den nötta psalmboken. Sedan hon tagit reda på följande söndags högmässotext och läst den högt för oss alla, brukade hon sjunga åtskilliga psalmverser. Det var självklart att mina äldre systrar och jag skulle vara uppmärksamma. Och, ehuru vi ännu ej förstodo allt, som lästes, var det dock en angenäm plikt att lyssna, när mamma läste bibeln. Och aldrig hörde vi väl vackrare sång, än då hon med darrande stämma och stundom tårfyllda ögon uppstämde och sjöng:

“Befall i Herrens händer
Din möda och din våg;
Och hur sig världen vänder,
Hans ord i hjärtat äg;
Ty intet ord är givet,
Så fast som Herrens ord,
Och ingen gärning blivit,
Som ej i Gud är gjord.

För lycka, bröd och ära
I denna värld ej strid;
Låt sorgen dig ej tära
För denna korta tid.
Det är till andra strider
Dig Herren kallat har;
Det är för andra tider
Han lönen åt dig spar.

Här gäller det att verka
Hans verk som dig har sänt,
Och med hans Ande stärka
Det liv han hos dig tänt.
Här gäller det att söka
Först hans rättfärdighet,
Och med all flit föröka
Hans rikes härlighet.

Alltså Guds hjälp förbida
Och räds ej mänskors hot.
Är Herren på din sida,
Ho kan dig stå emot?
Sin kraft han dem förlänar,
Som vandra i hans bud.
Allt till det bästa tjänar
För dem, som älska Gud.”

KAPITLET V.

I skolan.

Min moder var min första lärarinna. Under hennes ledning lärde jag stava och läsa rent samt även skriva och räkna. Hennes vetande var dock ej så vidsträckt, och därför måste jag som andra barn gå i skola för att ytterligare plocka de sköna frukterna från kunskapens träd. Men min erfarenhet därvid har blivit sant uttryckt av den, som sagt:

”Från bokens blad och andras skick
Båd' gott och ont jag lära fick.”

Folkskolan var förlagd i närheten av kyrkan. Hela socknens barn skulle besöka den; ty den var den enda, som fanns. Huset var tämligen stort och inrymde utom den gemensamma lärosalen även en kammare för läraren och ett annat litet rum för socknens bibliotek. Skolan var fördelad i fyra klasser. De två första klasserna turade om att gå med de två senare varannan dag. Vi hade nämligen endast en lärare.

Skolan började klockan nio på morgonen. Först sjöngo vi en psalm gemensamt, varpå läraren läste ”Fader vår” och välsignelsen. Mellan klockan tolv och ett hade vi middagsrast. För övrigt var det tio minuters uppehåll mellan varje timme. Den första timman upptogs med bibliska historien eller katekesen. Därvid fick den ena klassen sysselsätta sig med skriv-

övningar eller räkneuppgifter, medan den andra förhördes i sina utanläxor. Vi måste alltid lära oss läxorna utantill. Detta blev till slut en sådan vana, att man ofta kunde läsa ett helt stycke och läsa det rätt utan att dock förstå innehållet. Och o, hur vi läste på våra läxor hemma! Det var nästan, som om det hade varit nödvändigare att öva tungan och läpparna att uttala orden maskinmässigt, än att försöka förstå vad man läste.

Om eftermiddagarna lästes vanligtvis geografi, historia och naturlära. Vi sysselsatte oss även med sångövning ett par timmar i veckan.

Under middagsrasten och fristunderna mellan timmarna fingo vi vistas ute på gårdsplanen framför skolhuset. Därvid hade vi tillåtelse att roa oss med varjehanda lekar. Och vi brukade i det fallet vanligtvis tillgodose oss våra rättigheter. Utom den förströelse detta gav våra sinnen, gav det även behöflig motion för musklerna och frisk luft för lungorna. Huru träffande har ej Lea (Josefina Wettergrund) uttryckt denna skolbarnens oskuldsfulla glädje i följande genialiska skildring av den välkända leken

SISTA PARET UT.

Katekesen lyckligt sluppen,
Additionstabellen slut .
Och den lilla täcka gruppen
Ifrån skolan rusar ut.
Locken fri för vind,
Hälsans ros på kind,
Här och där ett hål på dräkten,
Träskon sönder, — vem har spräckt'en?

Gör det samma! Nog han rymmer
Lilla foten än en stund.
Hejsan, borta vart bekymmer,
Glädjen ler ur ögats rund!
Änklek skall här bli,
Ett och tu och tri,
Fyra par nu upp sig ställe!
Vem blir änkring? Skräddar'ns Pelle.

Sista paret ut! Du Stina,
Spring bak ladan och mig möt!
Pelle, vill du låta bli'na!
Å nej titta, tocket nöt!
Stina lilla säj,
Varför lura mej?
Sista paret ut! Se Sara!
Nånå flugor, vänta bara!

Nå, hur går det? Skall du puffas?
Hejsan, — nu, — Jo, har du sett!
Ja det tror jag, när man skuffas
Och kring backen springer snett.
Sista paret ut!
Tar er viskning slut?
Karin, dej skall jag nog fånga,
Toge skutt du än så långa!

Hoppsan, Hans, du fick dra veven,
Stod på huvet i en grop.
Karin lilla, hit med näven,
Du och jag ska' hålla hop!
Sista paret ut!
Snart är raden slut,
Men för det vi icke sörja,
Än en gång vår lek vi börja.

Ack, en änklek just är livet,
Var och en vill hinna sin;
Springer, fäktar överdrivet,
Hinner fram med viktig min
Till sitt hjärtas vän,
Som — så händer än —
Just i draget tar en annan,
Och du själv dig tar — i pannan.

Lär av barnen då här ovan
Att din motgång taga kallt;
Icke sämst är sena gåvan,
Första icke bäst av allt.
När du gråtit slut
Sista paret ut,
Gör som barnen — börja åter,
Dum är den, som ständigt gråter!

Vår skollärare, Johan Petter Kellén, hade varit en fattig torpargosse. Nu var han både skollärare och organist och skötte sina befattningar med heder. Han fattade ett särskilt tycke för mig och berömde särskilt min goda sånggåva. Jag var hos en bonde, under tiden jag gick i skolan. Om kvällarna fick jag utföra varjehanda sysslor, sedan jag kom hem. Sålunda måste jag skära hackelse åt kreaturen och hugga ved och bära in vatten samt springa till hagen efter korna, som varit där på bete under dagen. På detta sätt förtjänade jag föda och kläder under skoltiden. Min lärare uppmärksammade mina bemödanden och uppmuntrade mig ofta. Han belönade mina framsteg i skolan med att flytta mig från första till tredje klassen efter första halvåret. Detta var något ovanligt,

och jag tillvann mig därför kamraternas synnerliga tillgivenhet och respekt.

Min lärare hade själv genom försakelse och energi förvärvat sig sin skollärarebildning. Och nu tycktes han i mig se ett värdigt föremål att uppmuntra för samma ändamål. Ja, han intresserade till och med några rika män att lova bekosta min seminariekurs, ifall jag vore hågad att förvärva mig sådan bildning. Jag var dock för blygsam i bedömandet av min egen förmåga, ej heller fattade jag fullt betydelsen av deras välmenta råd. Det var min plikt framför allt att hjälpa min fattiga moder och i första hand tillgodose de lekamliga behoven. Förståndsodlingen blev därför skjuten åt sidan och försummad.

KAPITLET VI.

Helgdagsnöjen och vardagsplikter.

De religiösa känslor, som blivit väckta under konfirmationsläsningen, bibehöllo sig ganska länge. Ehuru de världsliga nöjena så småningom började behärska mitt sinne, så gjorde jag dock sällskap med min moder till nattvardsbordet ett par gånger efter min konfirmation. Men detta gjorde jag mera för att icke bedröva min moder genom att visa min likgiltighet än för att tillfredsställa något medvetet religiöst behov.

Som en liten pojke hade jag lärt mig spela handklaver eller, som det även kallades, dragspel. Varifrån det senare namnet på detta instrument härledes, är jag icke fullkomligt viss om. Det gives nämligen två förklaringsgrunder. Den ena av dessa är det förhållandet, att det drages ut och skjutes ihop mellan händerna under musikens utförande. Den andra förklaringsgrunden kan visserligen betraktas något långsökt, men synes dock hava något skäl för sig. Det är nämligen bevisligt, att detta instrument med sina utdragna klagande toner äga en egendomligt förtrollande dragningskraft särskilt på de lantliga skönheterna. Denna senare förklaring, även om den icke ligger närmast till hands, synes dock stödjas av det be-

tecknande namnet "piglock", som ofta på skämt givits åt dragspelet.

Den, som var skickligast att handtera detta instrument, blev vanligen de ungas korade ledare. Om söndagskvällarna samlades grannskapets bondpojkar och torpardrängar jämte pigorna för att leka och dansa. Med spelmannen i spetsen tågade den ungdomliga skaran till någon bonde eller större torpare. Två eller tre sändes in att fråga, om stugan kunde upplåtas till danslokal för kvällen. Vanligtvis beviljades denna begäran, för så vitt icke något särskilt hinder gjorde det omöjligt. Ty, ehuru de gamla stundom kunde känna sig besvärade av att få sin sabbatsvila störd, så var det ofta förenat med större obehag att bliva föremål för de ungas ovilja. Dessutom var det ej så ofta, som detta störande intrång ifrågasattes. Ty man genomgick hela grannskapet, innan man återkom med en dylik begäran.

Denna sed är utbredd över hela landet. Och ehuru den i och för sig ej kan direkt klandras såsom omoralisk, så är det dock lätt att inse, huru den är ägnad att kväva alla goda föresatser till ett bättre leverne. Och den kan sägas vara ett direkt förhinder för det andliga livets praktiska bevisning. Alltför ofta leda dessa lekar de unga till beklagansvärda felsteg, som de under kommande tider måste bittert begråta.

Så snart det var bestämt var leken eller dansen skulle hållas och klockan blev nio, skrämdes alla små barn hem. Till denna klass räknades alla, som icke blivit konfirmerade. Detta förhållande var ofta an-

ledning till en innerlig längtan hos de unga att äntligen uppnå konfirmationsåldern, så att de skulle hava full rättighet att deltaga i ungdomens nöjen. Det är lätt att inse, vilket fördärligt inflytande denna sed måste utöva på det unga sinnet vid det stadiet i dess utveckling. -

Mina vardagliga åligganden voro nu förnämligast att sköta den lilla jordbiten omkring torpet. Därjämte måste jag söka varje tillfälle, som gavs, till att tjäna något för utgifternas bestridande. En tid tjänade jag som dräng hos prästen och tillvann mig hans särskilda förtroende. Han började nu ivrigare än förut intressera mig för intellektuella kunskaper. Han erbjöd sig att hjälpa mig till seminariet i Göteborg, för att där utbilda mig till skollärare och organist. Men jag förstod ej då mitt bästa. Och fastän min moder även manade mig att lyda dessa goda råd, blev det ingenting av. Jag ville ej lämna hemmet och ungdomslivets nöjen. Därför fick det gå sin vanliga gång. En tid tjänade jag även hos länsman och förvärvade mig snart hedern att vara fördräng. Som sådan skulle jag bestämma vad de andra skulle göra och huru arbetet skulle utföras.

Men så blev det stort behov av järnvägsarbetare för norra stambanans fortsättning mellan Bräcke och Sollefteå. I sällskap med åtskilliga kamrater begav jag mig därför tidigt på våren till Norrland och blev järnvägsarbetare. Vårt första arbete blev stakning och avvägning. I sällskap med tretton eller fjorton karlar följde jag sålunda en ingenjör ut i vildmarken

och in i de stora skogarna i Ångermanland. Därvid fingo vi vara borta från bebyggda trakter ända till flera veckor i taget.

En gång kommo vi till ett stort fäbodställe långt in i skogen, där sex eller sju vallpigor bodde tillsammans. Då de först fingo se oss, blevo de synbarligen mycket förskräckta. Och när vi närmade oss flydde de alla in i den lilla stugan, och stängde sig inne i det inre rummet. Vi kunde höra huru de ivrigt både till Gud om hjälp och beskydd. Och det dröjde länge, innan vi kunde övertyga dem om, att vi ej ville göra dem något illa. Om vi någonsin lyckades att för dem förklara betydelsen av vårt arbete vet jag ej. Men efter några dagars förlopp, tycktes deras oro vara lugnad. Och när vi vid avskedet gävo dem några blanka kronor såsom ersättning för mjölk och logi syntes de vara mycket tacksamma.

Stakningsarbetet var stundom mycket besvärligt. Ty det var ett ständigt flyttande och krypande genom skogen. När hösten med sin kyla och sina långa nätter tillstundade, var det fördenskuil ganska angenämt att styra kosan söderut. Jag begav mig därför hem till mamma, som var mycket glad att återse sin saknade och efterlängtrade son.

Så snart jag åter blev hemmastadd, gällde det att se sig om efter något arbete under den kommande vintern. Omkring tre kvarts mil från mitt hem var en större kvarn, där bönderna malde sin spanmål. Där fick jag nu anställning som mjölnardräng. Det var ett intressant arbete, ty ständigt kommo nya kunder,

som man fick samtala med och höra nyheter av från bygden. På det sättet fick jag ganska god kännedom om de allmänna förhållandena inom samhället.

Om lördagskvällarna efter slutat arbete begav jag mig hem för att vara hos mamma över söndagen. Ungefär mitt emellan kvarnen och mitt hem var en större handelsbutik, där den närboende befolkningen brukade köpa sina extra levnadsförnödenheter. Där gick jag alltid in, då jag var på väg hem, och köpte litet kaffe och socker samt åtskilligt annat gott, som jag kunde undfägna mamma med.

När jag sålunda under stjärnklara vinterkvällar närmade mig det kära hemmet, var det väl ingen stjärna, som lyste med ett behagligare ljus för mitt öga än det matta skenet från vår stugas fönster. Och huru gott kändes det icke att få glädja mamma med största delen av min förtjänst och för övrigt med det goda, som jag köpt för hennes räkning. Om söndagsmorgnarna var mamma tidigt uppe. Och vanligtvis väckte hon mig med att bjuda på kaffe, som jag fick dricka, innan jag ännu hade stigit upp. Detta var en allmän sed och ingenting särskilt egendomligt för mitt hem. Men denna sedvänja bidrog i hög grad att utveckla en innerlig förtrolighet med min kära mamma och en angenäm känsla för hemmet. Vid dessa tillfällen kände jag mig lyckligare, än om jag varit ägare till den största herregården på hela den orten.

KAPITLET VII.

Amerikaresan.

Nya intressen började snart taga gestalt i min håg. Av dem, som från olika landsdelar besökte kvarnen, hade jag hört åtskilligt om Amerika. Detta föranledde mig att tänka på det stora landet i väster, och snart nog började underbara hägringar framställa sig för mitt sinne. Mitt beslut var fattat och jag landsteg i New York den 23 mars 1887. Resan fortsattes till Big Rapids.

Big Rapids var en liten stad med omkring 4,000 invånare. Vid stationen mötte oss en hel del agenter, som alla ville att vi skulle arbeta för deras särskilda bolag. Somliga erbjödo oss timmerhuggning och andra ville giva oss sågverksarbete. Vi, som voro reskamrater, sökte nu ordna det så, att vi skulle få arbete så nära varandra som möjligt. Vi ville åtminstone träffas om söndagarna.

Jag reste till en mindre stad, som hette Woodville. Det var så gott som ett nybygge. Trädstubbar stodo ännu kvar på gator och vägar. Där fick jag först anställning vid en mindre såg, varest sockertunnor förfärdigades. Efter några veckor fick jag arbete vid ett större sågverk. Dagspänningen var nu omkring \$1.50 om dagen. Flera av kamraterna fingo även ar-

bete på samma plats. Vi voro omkring fjorton unga svenskar tillsammans. För att få våra utgifter så billiga som möjligt hyrde vi ett par rum och kök, samt anställde och avlönade en hushållerska gemensamt.

Min bästa vän, John Johnson, var ännu sysselsatt med timmerlastning på en annan plats. Men efter tre eller fyra veckor lyckades jag förskaffa även honom arbete i Woodville. Han hann dock ej vara där mer än ett par dagar, förrän han insjuknade mycket häftigt i tyfusfeber. I Woodville fanns ingen läkare och ingen, som man kunde anförtro skötandet av ett sådant sjukdomsfall. Jag måste därför följa honom till en närbelägen stad, White Cloud, och där anskaffa rum i ett privat sjukhus. Doktorn, som bodde nära sjukhuset och hade dess ledning om hand, var dansk till börd. Och en finsk kvinna var anställd som sjuksköterska.

Doktorn uttryckte den förhoppningen, att min kamrat skulle snart bliva frisk, varför jag lämnade honom och for tillbaka till mitt arbete. Efter en vecka besökte jag honom och fann honom då vara mycket bättre. Brev hade anlämt till honom från Sverige, och det var med synbarlig tillfredsställelse, han läste de kärkomna underrättelserna från hemmet. På bordet, som stod intill hans bädd, lågo hans bibel och psalmbok, som han haft med sig från Sverige. I dessa kära böcker läste vi nu och gräto tillsammans. Vi voro så glada över att vi åter fått träffas och att sjukdomen nu syntes hava givit sig. Detta var på lördagen. Han kände sig nu så stark, att vi beslutade,

att jag skulle hämta honom påföljande måndag och föra honom tillbaka till Woodville.

Om söndagarna var all trafik inställd. Jag måste därför resa tillbaka på lördagskvällen för att ordna om någon plats för honom till måndagen, då jag skulle hämta honom. Men på söndagsmorgonen överraskades jag av ett telegram så lydande: "John Johnson died last night, please come and tend to his funeral." Det var med tungt hjärta och sorgset sinne, jag nästa måndag måste resa till White Cloud. Det var i sanning en ledsam tjänsteförrättning att begrava min kamrat och bäste vän — honom, som jag nyss sett så glad och förhoppningsfull. När jag nu återkom, fann jag den döda kroppen i en mycket vårdslös ställning i bädden. Vid närmare undersökning fann jag både väggen, intill vilken bädden stod, och golvet bestänkta med blod. Doktorn förklarade att något blodkärl i bröstet hade brustit och förorsakat en hastig och oväntad död.

Sedan jag tvättat den döda kroppen och lagt honom till rätta i bädden, gick jag ut och köpte en kista samt beställde en man att gräva en grav. När allt var iordningställt med all den omsorg förhållandena medgävo, samlades ett tjugotal personer till huset. En amerikansk baptistpastor, som jag kallat, höll ett kort tal. Därpå bars kistan ut och kördes av en expressman till graven. De församlade vännerna följde med till graven, och sedan pastorn även där hållit ett kort tal och bedit, sänktes kistan ned i graven, som igenfylldes.

Kostnaderna för denna begravning belöpte sig till \$40.00. Detta måste jag nu betala, ty de pänningar — omkring \$20.00 — som Johnson hade, delade doktorn och sjuksköterskan. Jag tog reda på hans kvarlåtenskap, som bestod av en koffert med gamla kläder, en klocka etc., och förde det med mig till Woodville. Några dagar efteråt höll jag auktion på dessa saker och fick \$18.00 för alltsammans.

Jag skrev därpå till hans anhöriga i Sverige, vilka voro välbärgade bönder, och omtalade allt såsom det var. De voro villiga att betala, vad som resterade i begravningsomkostnaderna. Jag bad dem lämna pänningarna till min moder, vilket de ock gjorde. Dödsattesten undertecknades av doktorn och pastorn och sändes därpå till svensk-norska konsuln i Chicago. Därifrån sändes den till Sverige.

Tiden gick och frampå vintern insjuknade en annan av mina kamrater, Frank Isaakson. Han bodde hos sin svåger, som var gift och hade ett litet hem i Woodville. Efter ett par veckors sjukdom dog även han. Jag fick då strax bud att komma dit. Och nu måste min erfarenhet med min förut avlidne kamrat upprepas. Det var ingen, som kunde ombedjas att besörja begravningen, och därför måste man hjälpa sig själv så gott man kunde.

Vid middagstiden påföljande dag var allt i ordning. Ett antal arbetskamrater samlades då till sorgehuset. då jag stämde upp och sjöng:

“Skola vi väl alla mötas
Bortom jordansflodens brus,
Och med alla frälstas skara
Evigt bo i fridens hus?
Möts vi då?
Möts vi då,
På den andra sidan floden?
Få vi mötas bortom floden
Dit ej några sorger nå?”

Därpå bars kistan till graven, som ej var så långt borta. När kistan var nedsänkt i graven uppstämde jag och sjöng den välbekanta psalmen: “Så vandra vi all världens väg den ena med den andre!” Och när jag slutade med att än en gång läsa “Fader Vår” och “Herren välsigne oss,” var knappast något öga torrt.

Vi kände mer än valigt, att dödens allvar trängde sig på oss. Men okunniga, som vi voro, om andliga angelägenheter förstodo vi ej något bättre än att så troget som möjligt följa våra fäderneärvda sedvänjor. Vi återvände därför till sorgehuset för att hava begravningskalas. Vi drucko öl, söpo bränvin och åto smörgås samt sökte i allt att så troget, vi kunde, efterhärma våra svenska seder. Vi sökte dock under allt att bibehålla en så högtidlig sinnesstämning, som hövdes stundens allvarliga betydelse.

Samma vinter, då mina båda kamrater dogo, vistades jag i timmerskogen tre månader. Därefter sändes jag av samma bolag till Diamond Lake. Jag

skulle där sköta en större trimsåg. Jag förtjänade nu omkring två dollars om dagen.

Men livet i Michigans skogar blev långsamt och ledsamt i längden. På våren beslöt jag därför att uppsöka min syster, som även kommit till Amerika och blivit gift i Moline, Ill. På resan stannade jag i Chicago tre veckor och såg mig om efter något lämpligt arbete. Men då jag ej fann något sådant, som jag tyckte om, reste jag därifrån till Moline. Min syster hade ett gott hem, varest jag nu fick stanna någon tid. På en vagnfabrik fick jag först anställning och arbetade en kort tid. Under ett år hade jag flera olika sysselsättningar. Först på våren 1889 fick jag en stadigvarande plats vid John Deer's Plow Works. Detta är världens största plogfabrik. Jag blev eldare och erhöll \$15.00 i veckan. Efter tre veckors arbete angreps jag dock av tyfusfeber, som fängslade mig vid bädden i tre månaders tid. När jag återigen blev frisk, fick jag fortsätta mitt arbete och skötte samma syssla i sex år.

Samtidigt med mitt kommande till Moline hade jag blivit bekant med en ung dam, Hulda Peterson, och vi ingingo äktenskap den 12 november 1890.

KAPITLET VIII.

En svår olycka.

Jag arbetade flitigt och min hustru hushållade sparsamt. Detta är nödvändigt för att bliva oberoende så fort som möjligt, för att sedan i fulla drag kunna njuta av livets lycka. Ett par nya världsmedborgare hade så småningom smugit sig in i vårt trevliga hem. Och då ingenting tydde på, att dessa ämnade lämna oss, funno vi det vara vår plikt att vårda och omhulda dem. Dessa våra bemödanden belönades även med förökad lycka och glädje. Men på samma gång ökades vårt ansvar och våra små bekymmer. Det länge efterlängtade målet att bliva oberoende och självständiga syntes dock nu icke så avlägset. Jag strävade därför med rastlös iver för att snarast möjligt uppnå detsamma.

En varm juliafton, sedan jag intagit min aftonmåltid, satte jag mig ned på verandan till vårt lilla hus. Dagen hade varit kvävande het, och det kändes så skönt att nu i ro få vila en stund efter dagens möda. Min hustru var ännu sysselsatt med hushållsgöromål och barnens skötsel. Jag väntade, att även hon skulle komma ut och njuta av aftonens svalka på vår lilla veranda. Hon höll just på att hjälpa de små att bereda sig för nattens ro, då vår treåriga flicka ropade på mig och bad mig komma in och kyssa henne god natt. En

sådan begäran kunde jag naturligtvis icke vägra. Där stod hon nu i sin vita nattdräkt. De gyllene lockarna omslöt ett ansikte, vars innerligt rena behag och oskuldsfulla skönhet överträffade allt vad jag sett eller väntade att få se. Om en artist velat hava en modell, efter vilken han skulle måla en änglabild, så hade jag icke kunnat rekommendera någon bättre, än denna lilla yrhätta, som kallade mig pappa och nu bad mig kyssa sig god natt. Min lille son, Osear, slumrade redan sött i sin mjuka bädd, då jag nu fullgjorde en faders ljuvaste plikt genom att kyssa min lilla flick och sade: "Sov gott mitt kära barn!" Och då jag nu lämnade rummet där min maka ännu var sysselsatt med att bereda våra älsklingar en ljuvlig nattro, och återvände till den svala verandan, ville det ljuva intrycket och den vackra synen icke försvinna från mitt sinne. Men icke anade jag då, att detta var sista gången min naturliga blick hade fägnat sig åt det käraste, jag hade på jorden.

Jag var ännu eldare vid den stora plogfabriken i Moline. Den 22 Juli 1895 hade missionsförsamlingens söndagsskola anordnat en sommarutflykt. Min hustru, som kände sig mer förbunden med denna församling, än vad jag gjorde, föreslog, att jag skulle taga fritt den dagen för att få litet vila och förströelse tillsammans med söndagsskolvännerna. Men jag ansåg mig nu icke hava råd att försaka en hel dagspänning för den saken. Vi kommo därför överens om att icke gå med på utflykten.

Strax efter middagen, då maskinen i fabriken sattes i gång, var jag som vanligt på min plats vid eldstaden. Klockan var just tio minuter över ett, då en av mina ungdomsvänner och arbetskamrater helt plötsligt rusade in i rummet. På lek sökte han att slå av mig mössan, men jag undvek honom skickligt. Detta gjorde honom mera ivrig, och han råkade därvid att sticka sin tumme in i mitt vänstra öga. Därigenom lösslets synnärven från näthinnan (retina) och följdén blev en ögonblicklig blindhet. Som förut är omnämnt, var jag från födelsen blind på det högra ögat, och därför blev jag nu försatt i ett totalt mörker.

I början trodde jag, att det endast var en tillfällighet, och att jag genom lämpliga medel skulle snart få min synförmåga återställd. Jag leddes därför genast till Dr. Kerns, som hastigt undersökte mitt tillstånd. Han förklarade det genast vara ett så svårt fall, att han ej kunde ensam åtaga sig att behandla det. Han sadlade därför genast sin häst och i sin egen vagn tog han mig till doktorerna Elmer och Robertson i Davenport, Iowa. Min hustru och mina släktingar hoppades i det längsta, att jag skulle kunna botas. Men sedan dessa läkare använt en halv dag för att grundligt undersöka mitt tillstånd, och därefter förklarade, att de ej kunde göra något för att återställa min synförmåga, då började modet sjunka och förhoppningarna vika.

De gjorde dock sitt bästa för att uppmuntra oss. Sålunda rådde de mig att genast resa till Chicago

till "Illinois Eye and Ear Infirmary." Jag återvände och gjorde mig i ordning för resan. Ännu försökte vi hoppas, att någon hjälp skulle kunna erhållas. På midnattståget reste jag nu ensam till Chicago. Där ledsagade mig en järnvägstjänsteman till spårvagnen och hjälpte mig att komma på en, som tog mig till sjukhuset.

Jag fick vänta omkring tre långa timmar, innan de kunde anställa någon undersökning. Här var Dr. Montgomery, en av världens förnämsta ögonläkare, jämte andra goda förmågor. Och då nu även dessa efter en noggrann undersökning förklarade, att det var föga hopp för mig att återfå synförmågan, då var jag nära nog på förtvivlans brant.

Den erfarenhet, som jag nu genomgick till mitt inre, kan icke beskrivas. Jag var bokstavligen hopplös. Och jag skulle hava känt mig tacksam till den, som velat jaga en kula genom mitt huvud och sålunda ända min outhärdliga tillvaro. Jag bad dock läkarna under strida tårar, att de skulle göra allt, som kunde göras, för att om möjligt hjälpa mig. Och detta lovade de vänligt att göra.

Först måste blodet, som samlats i det skadade ögat på något sätt avlägsnas. För detta ändamål insprutades stryknin i min arm. I elva dagar fortsattes denna behandling. Jag var då så medtagen och utmattad, att jag nästan liknade ett skelett, och doktorn förklarade, att jag ej kunde uthärda denna behandling längre. Men jag var nu så hopplost förtvivlad, att jag påstod mig ännu vara mycket

stark och bad läkaren att fortsätta med denna medicin. I verkligheten hyste jag därvid den förhoppningen, att jag skulle dö till följd av denna behandling, om den fortsattes. Men läkaren visste nog vad han gjorde.

Jag genomgick fem olika operationer, av vilka den sista var av särskilt allvarlig art. Under tre timmar badades ögat medelst "cocain." Sedan insattes två stålnålar bakom ögat för att därigenom föra synnärven till sin rätta plats. Ett litet rör insattes även och genom detta blev vattnet från ett levande haröga insprutat. Detta skulle, troddes det, bidra till att återförena synnärven med näthinnan. Efter denna operation blev jag mycket sjuk. Och nu trodde jag säkert, att min sista stund hade kommit och att min sorgliga tillvaro skulle ändas. Men jag började åter att tillfriskna.

Under dessa långsamma dagar och tysta, ensliga nätter plågades mitt sinne av hemska, mörka tankar. Hatet till honom, som så onödigt förorsakat mig denna olycka grävde sig djupt in i mitt hjärta. Jag tyckte stundom, att det enda mål, jag nu kunde tänka på att leva för, var den tillfredsställelse som en lyckligt utförd hämndplan skulle skänka mig. För något annat tyckte jag mig icke kunna leva. Någon nytta kunde jag inte göra i den belägenhet, jag nu var. Jag kunde ju icke annat än bli en börda för andra och en plåga för mig själv. Därför tyckte jag, att det bästa, som kunde hända mig, vore att få dö.

KAPITLET IX.

Den högsta önskan.

“Motsatserna beröra varandra,” har någon sagt. Och “när nöden är störst, är hjälpen närmast.” Jag marterades nu beständigt av onda tankar. Jag tyckte att Gud var orättvis, som tillät, att min levnadslycka så grundligt ruinerades, just som den stod i sin skönaste fägring. Det obevekliga och nyckfulla ödet hade spelat mig ett spratt, som i ett enda nu hade totalt grusat mina ljuvaste förhoppningar. Och vart jag än vände mig, tycktes detta öde med en infernalisk segerglädje hånle åt mitt gränslösa elände. Människorna tycktes hårda och hjärtlösa. Allting var mig emot. I detta tillstånd föraktade jag Gud; jag trotsade ödets skiekelser; jag hatade världen—ja allt och alla; och jag var led vid mitt eget liv. Döden syntes mitt enda hopp. Han kunde ensam förlossa mig från denna tröstlösa kvalfulla värld och skänka mig ro i sin iskalla famn.

En natt, då allt var tyst och stilla, steg jag obmärkt upp ur bädden och smög mig fram till fönstret, som jag sakta öppnade. Jag hade beslutat att kasta mig ut genom detta fönster i fjärde våningen och i fallet mot gatans hårda stenläggning göra upp min räkning med mitt bistra levnadsöde.

Men just som jag stod färdig att taga det ödes-

digra språnget, kom helt plötsligt och levande för mitt sinne dessa frågor: "Men, vad skall det då bliva av min fattiga själ? Och vad skall det bliva av min stackars hustru och våra barn?" Och helt ofrivilligt ropade jag: "O Gud! vad skall det bli-va?" Detta rop väckte mina olyckskamrater, som voro i samma rum, samt sköterskan, som genast kom in och frågade, vad som var å färde. Jag låg nu på mina knän och bad till Gud. Jag bad för mig själv och för de mina. Och Gud hörde och besvarade min bön. Det blev en underbar ro i mitt inre, och mitt hjärta började erfara den frid, som övergår allt förstånd.

I samma ögonblick kom även en ny tanke till mitt sinne. Jag fick en ide om, att jag möjligen skulle kunna vara till någon nytta i livet genom att på något sätt hjälpa min hustru. När jag blev frisk och stark, kunde jag åtminstone draga tvättmaski-nen åt henne, tänkte jag. Och kanske jag även skulle kunna lära mig att göra något annat gott och nyttigt. Förut hade mitt sinne icke alls haft rum för en sådan tanke. Men o, vilken tillfredsställelse den nu bringade mitt kvalfulla hjärta!

Så länge jag endast tänkte på min olyckliga be-lägenhet och icke kunde förstå, att jag någonsin skulle kunna leva annat än ett overksam och onyt-tigt liv, var det odrägligt för mig att leva. Men så snart jag började förstå, att jag möjligen kunde bliva och vara till någon nytta, då fingo mina tankar

ett föremål, som skänkte mitt sinne en underbar hugsvalelse mitt i min svåra olycka.

Jag började lära mig att tacka Gud för hans godhet och nåd. Jag började känna mig såsom en ny människa . Jag ägde från den stunden ett nytt liv, en andlig livsgemenskap med Gud; och jag såg ett högre mål än jordisk lycka att leva för och sträva efter. Jag trodde på Gud. Jag tillägnade mig hans förlåtande nåd och kastade alla mina bekymmer och omsorger på honom. Detta gjorde mig lycklig och glad, och jag räknar från den stunden min omvändelse och frälsning, som i verkligheten är den bästa lyckan. Detta var den 23 sept. 1895.

KAPITLET X.

Nya försök.

Efter nära ett års vistelse på sjukhuset återvände jag hem. Jag hade nu börjat lära mig att finna mig i mitt öde, och jag hade beslutat att göra det bästa möjliga med de medel, som stodo mig till buds. I Jacksonville, Ill., var sedan ett halft århundrade tillbaka en skola för blinda upprättad. Ett antal av omkring tre hundra personer, barn och äldre, undervisades där årligen. Till denna skola hade doktorn i Chicago anvisat mig.

Sedan jag avlagt ett kort besök i mitt hem, begav jag mig därför till Jacksonville. Jag reste dit ensam. Föreståndaren mötte mig vid stationen och mottog mig mycket vänligt. Mina rekommendationer och min ansökan granskades och erkändes, varpå jag anvisades ett rum, varest jag skulle bo tillsammans med fyra andra kamrater i samma be-lägenhet som jag.

Jag gjorde mig snart hemmastadd och blev väl bekant med tjänstepersonalen. När jag bestämt mig för det yrke, jag ville lära, nämligen kvastmakareyrket, anvisades mig en plats i arbetsrummet vid en viss maskin, som jag i första hand skulle lära mig att sköta.

I tre långa dagar arbetade jag utan något prak-

tiskt resultat. Det föreföll mig att börja med alldeles omöjligt att förstå huru saker och ting skulle utföras. En hjärtgripande ängslan började åter lägga sig över mitt sinne. Och jag fällde bittra tårar vid tanken på min oförmåga att lära mig något nyttigt.

På tredje dagens eftermiddag kom min lärare, som nog anade min förlägenhet, och frågade: "Hur går det för dig Mr. Freeman?" Då jag svarade, att det tycktes icke gå alls, förnam han säkert på min röst, att jag var djupt bedrövad och missmodig. Han sökte därför uppmuntra mig och sade: "Var icke ledsen Mr. Freeman, kom och se på mig huru jag gör." Då brast jag ut i högljudd gråt och försäkrade, att jag ingenting högre önskade, än att jag kunde se både honom och vad han gjorde. Men jag kunde ingendera delen. Han svarade då: "Du kan se just lika bra, som jag kan." Jag blev storligen förvånad över denna upplysning och frågade, om även han var blind. Och då han meddelade, att han varit blind i nitton år och likväl under flera år varit lärare, förundrade jag mig högeligen.

Jag kunde icke riktigt fatta, huru han skulle kunna lära mig, om han själv var blind. Men då han fattade mina händer och lät mina fingrar följa hans, medan han utförde arbetet, då började jag förstå, att de blinda måste på visst sätt lära sig att se med fingrarna. Denna praktiska undervisning hade till följd, att min första kvast blev färdig före den dagens slut. Och o, huru lycklig jag nu kände mig

över att det verkligen lyckats mig att åtminstone lära något nyttigt.

Denna min första kvast sändes sedan, utan att jag visste det, till min hustru. Det skulle vara ett bevis på vad skolan skulle kunna göra för mig och sålunda uppmuntra henne. Att börja med kunde hon knappast tro, att jag hade förfärdigat kvasten. Men när hon omsider övertygades om, att så var förhållandet, då började även hon att hysa förhoppningar om en ljusare framtid. Jag uppöfvade slutligen min färdighet, så att jag kunde förfärdiga ända till tolv kvastar om dagen.

Vid matbordet hade var och en sin särskilda plats. Medelst ett enkelt men sinrikt system upprätthölls ordning och reda ganska lätt. Varje person hade nämligen sitt eget nummer och genom att göra sig underrättad om sina sidokamraters nummer, kunde han sålunda inränga sig själv på sin rätta plats. Sedan hela skaran var uppställd i en linie, fordrades det endast en ledare. Man kände sig för och följde sålunda sin föregångare. Dock blev man efter hand så van, att man endast genom ljudet kunde lätt följa med. När alla intagit sina platser, ringdes en liten klocka. Därvid knäppte allesamman sina händer, medan föreståndaren bad Gud välsigna maten. Omkring ett tjugutal personer hade plats vid samma bord. För varje sådant bord var en uppasserska, som tilldelade envar de portioner, som önskades och begärdes. Allt gick ordningssamt och ordentligt till.

Varje morgon kl. 9:00 hölls andaktsövning i det stora auditorium, som om söndagarna användes till kyrka. Vanligtvis fick någon blind läsa en del av Guds ord. Han kunde "se med fingrarna" liksom när vi arbetade. Därpå ledde åtskilliga i bön och avlade vittnesbörd om sin erfarenhet av Guds trofasthet och nåd. Välkända sånger sjöngos gemensamt och orgelns brusande toner hördes långt utöver nejden i grannskapet.

När jag trodde mig vara i stånd att på egen hand utföra arbetet, lämnade jag skolan och begav mig till min familj, som ännu var kvar i Moline. Mitt lilla egna hem, som jag fäst så många ljuva förhoppningar vid, hade under min vistelse på sjukhuset måst säljas. Vi bodde nu i en liten förhyrd lägenhet på ett par rum. Där upprättade jag nu min egen lilla kvastfabrik. När jag lämnade skolan, erhöll jag därifrån nödiga maskiner för arbetets utförande. Dessa maskiner skänktes av skolan med den förståelsen, att jag skulle betala dem, när detta blev möjligt. Efter en jämförelsevis kort tid lyckades jag även betala dem och kunde sedan känna, att de voro min rättmätiga egendom. Även nu ville jag, så långt detta var möjligt, känna mig självständig och oberoende.

Att börja med var arbetet visserligen förenat med stora bekymmer och svårigheter. Men efter hand lyckades jag ganska bra.

KAPITLET XI.

I Herrens tjänst.

Strax efter min hemkomst från skolan i Jacksonville, kom jag i umgänge med andligt sinnade vänner. Dessa gjorde sitt allra bästa för att uppmuntra och glädja mig. Efter någon tid förenade jag mig med den svenska friförsamlingen i Moline och kände mig lycklig över att sålunda få ett andligt hem, varest jag kunde påräkna sympati och beskydd. Jag var även glad att på detta sätt få ådagalägga mitt personliga inträse för befrämjandet av Guds sak.

Min naturliga sånggåva blev nu snart bemärkt. Och för att ytterligare bereda mig tillfälle att tjäna medelst denna gåva, skänkte dessa kära vänner mig en god auto-harpa. Jag lärde mig snart att spela på detta instrument. Och det har alltsedan varit både mig och andra till mycken uppmuntran.

Ofta blev jag ombedd att spela och sjunga vid större möten. Och det blev snart en vana att varje vecka vara ute både på nykterhetsmöten, symöten och varjehanda tillställningar för att med min sång och musik förhöja stämningen. Detta måste jag dock slutligen frånsäga mig, ty i längden blev det för mycket ansträngande och för litet lönande. Jag måste naturligtvis på annat sätt sörja för mitt och de minas uppehälle. Och jag blev för trött att sköta

mina vardagliga åligganden, då jag var ute och sjöng och spelade, såsom ofta var fallet, nästan varje kväll i veckan. Likväl kände jag en innerlig längtan att kunna få ägna hela min tid och all min kraft uteslutande åt denna verksamhet. Men de jordiska bekymren jämte det förhållandet, att jag ej kunde reda mig utan ledsagare, höllo mig ännu tillbaka därifrån. Min familj hade även ytterligare välsignats med två präktiga gossar, Ruben och Carl.

Man torde med skäl förundra sig över, att det är möjligt för mig att lära mig sjunga sånger, då jag ej kan se varken noter eller ord. Men detta går dock lättare, än man i första hand skulle kunna tro. Jag har nämligen mycket lätt för att lära melodier. När jag därför allra först lärt melodien till en sång, börjar inlärandet av orden. Detta går så till, att någon—vanligtvis min dotter—föreläser värseraderna, medan jag sjunger dem. Det blir dock icke därvid något uppehåll mellan varje rad för läsningens skull. Mitt öra kan nämligen uppfånga innehållet av en ny värserad, innan jag ännu slutat sjunga den närmast föregående raden, kan jag inlära en sång lika regelmässigt som den, vilken medelst ögat uppfångar noter och ord samtidigt.

Min dotter Esther brukade ledsaga mig på mina färder; och stundom hjälpte hon mig även att sjunga. Ännu hade hon dock icke haft någon personlig erfarenhet av sinnesändring. Men under en kraftig

väckelse, som uppstod i vår församling under vintern 1902, då många både unga och gamla blevo omvända, blev även Esther djupt berörd och böjde sig slutligen i allvarlig bön till Gud om syndernas förlåtelse. Den underbara frälsningsfröjden kom till hennes unga hjärta den 20 februari. Hon var då 10 år gammal.

Att börja med fäste jag mig ej så mycket vid denna viktiga tilldragelse; ty jag tänkte, att hon var nästan för ung att kunna fatta och förstå dessa saker. Men hon var dock viss i sitt sinne. När vi kommo hem och hade vår sedvanliga aftonbön, läste hon icke: "Gud som haver barnen kär," vilken bön hennes moder lärt henne utantill, så snart hon kunde tala; utan hon bad med egna ord och tackade Gud för syndernas förlåtelse. Men icke ens då fattade jag betydelsen av det verk, som Herren utfört i hennes hjärta. Hon var så ung och barnslig, tänkte jag. Följande afton, då hon åter ledsagade mig till kyrkan, utbrast hon plötsligt: "Pappa jag känner mig såsom en ny människa." Men icke ens då tycktes mitt sinne vara vaket för det härliga verk, som Gud hade utfört med henne, och som hon nu var så angelägen om, att även jag skulle förstå och fröjda mig över.

Nästföljande söndag, då jag och min hustru kommo från kyrkan, funno vi, att hon samlat grannskapets barn till vårt hem, där de nu anordnat en särskild gudstjänst för sig själva. Vi funno dem nämligen på knä i allvarlig bön till Gud. Somliga

av dessa barn blevo lyckliga och tacka ännu Gud för, att de kunna räkna sin omvändelse från den söndagsförmiddagen. Det var först då, som jag blev fullt övertygad om, att "evangelium är en Guds kraft till frälsning" även för små barn, som höra och tro. Detta hade jag ej fullt förstått förut.

Ett förnyat intresse för vår verksamhet började nu att spörjas hos Esther. Hon ville icke endast vara med och sjunga, utan nu ville hon även hjälpa mig att spela. Hon bad mig därför att köpa en mandolin, som hon skulle kunna lära sig att spela. Jag gjorde så, och snart hade hon efter endast fem lektioner lärt sig att spela enkla melodier. Vi började då att öva några sånger tillsammans. Detta lyckades väl, och snart voro vi i full fart med att spela och sjunga offentligt.

Under påföljande sommar, följde jag en inre marning att försöka helt ägna mig åt evangelisk verksamhet. För att nu bliva mera viss i denna sak, beslöt jag att göra en liten resa till en främmande plats. Jag ville därigenom söka utforska, om Gud skulle vilja välsigna min verksamhet även bland främlingar, såsom han gjort bland vänner och bekanta. I sällskap med min dotter reste jag därför till Clinton, Iowa, där icke så få svenskar äro bosatta. De mottogo oss mycket vänligt och våra möten blevo väl besökta. Vi stannade i fyra dagar och hade möten varje kväll. En god sinnesstämning var rådande vid alla mötena. De troende voro mycket glada och vi hade förmånen att följa en

gråtande syndare till korsets fot. Detta var för mig en stor uppmuntran. Och det var här, som jag nu för första gången offentligt uttryckte min önskan att kunna beständigt och utesluande ägna mig åt evangelisk verksamhet. Vännerna voro glada att höra detta och uppmuntrade mig enträget att snarast möjligt återkomma till dem.

Hemkomna, började vi genast planera för en längre tur. Ännu var jag jämförelsevis okänd och ansåg det fördenskull vist att förse mig med någon rekommendation. I Moline, där jag var väl känd, begärde jag därför rekommendation först och främst av den församling, som jag tillhörde. Men därjämte erhöll jag även goda intyg från missionsförsamlingen, metodistförsamlingen och även av baptistförsamlingen. Alla lyckönskade mig till god framgång i evangeliis verk.

Med dessa rekommendationer på fickan och Guds kärlek brinnande i mitt hjärta begav jag mig nu åstad åtföljd av lilla Esther på en längre missionsresa genom Illinois. I allmänhet bemöttes vi med mycken hjärtlighet och uppriktig välvilja.

Vi besökte under denna färd de flästa av de mindre städerna i Illinois och kommo slutligen till den stora bullrande världsstaden Chicago. Där besökte vi många av de olika samfundens kyrkor och deltog med vår sång i många möten. Överallt bemöttes vi hjärtligt av vännerna. Och Gud välsignade oss med särskild nåd att samtala med de oomvända om frälsningens nödvändighet.

En söndagsafton voro vi inbjudna att sjunga och spela vid ungdomsmötet i Första Svenska Baptistkyrkan å Nordsidan. Mycket folk var samlat och en god andlig stämning var rådande. Jag visste ej av, att pastor Hagström var närvarande vid mötet. Men efter mötets slut kom han och fattade min hand samt sade därvid med vanlig hjärtevinande uppriktighet: "Jag hoppas, broder, att du fortsätter med denna goda verksamhet, så länge Gud förläna dig krafter och nåd därtill." O, vad detta öppna osjälviska erkännande uppmuntrade mig och gjorde mitt stundom tvivlande hjärta gott. Det utövade på samma gång ett allvarligt och behagligt intryck, som skänkte mig både större frimodighet och kraft i arbetet.

Vilken underbar vävnad är icke ett människoliv. Där ha vi först barndomen med dess oskuld och lek. Innan man vet ordet av ligger den tiden bakom en och då kommer ungdomstiden. Kropps- och själskrafter utvecklas. Man känner sig stark och vill flyga ut i världen och uträtta något stort. Man börjar bygga — luftslott — lycklig den som förstår att både bygga och taga ned dem, så att icke de bittra erfarenheternas stormar behöva lägga dem i stoftet med våld, då vanligen all vidare företagsamhet antingen förkrympes eller rent av upphör.

Så var det med mig: Jag for till Amerika med stora planer om framtida dådkraft, då jag skulle uträtta någonting. Främst var det ju guld, som häg-

rade, och då jag funnit det, skulle min mammas bekymmersdagar vara slut.

Men just då jag börjat se första pinnen på vad jag trodde var den stege, på vilken jag skulle nå upp till oberoende och var färdig att sätta foten på densamma, så brast den. Jag förlorade min syn, genom en annans tanklösa lek. Men vad jag då trodde var min djupaste olycka ledde icke blott till den största lyekan — den att finna det sanna, stora ljuset — utan även på den vägen skulle Gud leda mig in på den bana Han förutbestämt och som skulle bliva mitt livs verk, det att vinna andra för Honom.

Då jag nu ser tillbaka på allt kan jag ej annat än säga: Underliga äro Herrens vägar, men allt vad Han gör gör Han väl. Mitt hjärta flödar över av tacksamhet till Honom. Min natt har varit lång, det är sant, men vad gör det då Herren leder. Jag går till ett land av evigt ljus och där skall jag se dem, jag fått vara med om att leda till frälsning i Jesus, dessa som jag blott kunnat "se med handen", men aldrig med ögat. Då skall jag se dem och alla jag lärt känna i Jesus, under alla dessa åren, men aldrig sett med mina ögon, då skall ock jag se!

Härliga hopp! Härliga ljusa framtid, lika ljus som Gud är ljus och intet mörker är i Honom.

Rikedomar, om vilka jag drömde skulle vinnas i Amerika, har jag ej vunnit, men istället den kosteliga pärlan har jag funnit. Evighetsvärden har Herren låtit mig vara med och samla upp. Prisat vare evigt Hans stora och härliga namn!

FREEMAN'S
LIFE STORY

CONTENTS.

A Word Picture of the Evangelist	67
From Light to Darkness and from Darkness to Light	77
Beginning as an Evangelist	85
Freeman as an Independent and Regular Evangelist	90
Power, or Freeman's Influence upon our Denomi- national Activities	101
A Trip to Sweden	109

PERFACE.

To know the God-Man is everlasting life. To know Godly Men is —life.

But only through love may we know one another. The old proverb, "Love is blind" is not true, for only true love has a true vision. "We see now darkly . . ., but then (when love is perfect) we shall see face to face."

In this book I have focused my admiration for my friend, Rev. A. J. Freeman. All the word pictures of him that you find in it are developed in the light of true friendship. I think you will be happier, wealthier and wiser by reading these chapters. His whole life is crowded with romantic touches. His work as an evangelist has been to thousands of souls as breezes from the land of everlasting spring.

Mr. Freeman's former life sketch "Underbara Levnadsöden" has been, we might say, a closed book to especially "Young America." I have therefore tried to have this publication "talk the language of the brave and of the land of the free." You'll

find in it pools of refreshing water for your intellect, and inspiring draughts for your soul. Reading it should be a benediction to you.

Yours sincerely,
Alfred E. Lindberg.

CHAPTER I

A Word Picture of the Evangelist.

"The face you had as a child God gave to you; the face you have now, you have made for yourself."

This saying is very true. We may know a person by three things, by his face, by his voice, and by his walk. Each will reveal to a marked degree a person's inner self: Gait and gesture can form opinion, approximately true, from swing and carriage. The movement of hand and head and foot is pregnant with meaning.

He who walks erect and upright evidences emphasis, self-esteem. The shambler is an idler. The short, quick step is full of business and "go." Whatever else we may say about Mr. Freeman's "walk," I think this is true: "He walks with God," keeps step with God! This, of course, is the real source of his power as an evangelist.

When you look closely at Mr. Freeman's face you'll notice that a great and important part of it is not there—the soul playing in its windows are not there. The curtains are rolled down and the real Mr. Freeman lives behind them in absolute physical darkness.

His one eye, the right one, looks perfect, but has

never had the power of vision. The optic nerve of the other one was accidentally destroyed many years ago.

Ordinarily the loss of vision is about as fatal to the beauty of a face as the absence of light would be to a cathedral window or to the crystals in the Mammoth Cave. But Freeman's face is not stamped with that blank, hopeless, sad, and unintelligent expression that is so common to most blind people. His features appear expressive of life, so much so that many have refused to believe that he is stone blind. "Why," I have heard people say, "he looks right at us and seems to know where we are."

Yes, he sees alright, but he sees with his ears and with his touch and with his extra ordinary sense of feeling. There is seemingly present with him an instinctive apprehension of things about him, for he is able, as a rule, to tell when he gets near a wall or a door and, if a person is ever so quiet in a room where Mr. Freeman is, it will be only a matter of moments before he is detected and you'll hear Mr. Freeman call out, "Who is in the room, please?"

These sensitive powers are present in every one of us, but latent as long as the ordinary means of observation fulfill their functions. But as soon as one power is conquered or destroyed "the creator's reserves" in the human organism march forth to assist us. We are certainly, as the psalmist sings, "most wonderfully and fearfully made."

Mr. Freeman is, because of the marked liveliness of those latent powers in him, a very interesting companion. He will tell you very soon if you have a "roman nose" or "pug-nose," if you look like a tooth pick or a beer barrel. And if you are not on your watch he will give you a somersault so quickly and easily that you don't know what has happened before it is over.

People who see Freeman in his campaigns only when he is working with souls and fighting the devil, will naturally receive the impression that he is of a heavy and extremely sober disposition, a sort of a longfaced fellow. But when he relaxes from the strain in the pulpit, he becomes a playing child and a sunshiny companion. Ordinarily you may see in his face both gravity and smiles at the same time.

Freeman is of a quite heavy build, almost six feet tall and weighs about 210 pounds. Few men are able to floor him if it comes to a match on the lawn. His brain is covered with a heavy black "mane." I have told him jokingly sometimes that that is a sign of weakness. For a really strong brain is able to protect itself without such covering and that's why so many wise men are bald-headed. It is not easy however to convert him to that idea.

Freeman has a forceful presenee but is never overbearing harsh. He likes to have his way about things, but you can make him come your way if

you reason with him till his "eyes" open, but he must "see."

If it appears to him necessary to be stern, he has all the powers in him to command. Once, Esther, his daughter, who has been his eyes and right hand for fourteen years, had "her heart on exhibition" to a young admirer. They were traveling by train from Minneapolis to St. Paul. At the "next station" Esther arose to go to the door and say a sweet good-bye to her new friend, but father Freeman suspected something that sounded rather dangerous in a blind father's ears and he commanded as only Freeman can do it, "Sit down!" So effectively did he do this that not only Esther sat down, but every one else in the Pullman car sat down, and only the microbes in the plush seats were jumping as if from an explosion.—But the young man, in spite of all, had priced Esther's heart and he purchased it later without much trouble from father Freeman.

In his appearance and manners you'll find him very neat and orderly. At the table he is doing as well as anybody, not only in eating, but in the etiquette of the table as well.

His memory is wonderful. That of course is the direct result of his blindness. Again it must be noted the saying that the strength of a lost limb will go into the ones left. Freeman's memory now is about as reliable as a memorandum book. Think of it, he has about one-hundred-seventy-six

songs committed to memory, words, music, and all. He can tell their number and sing the verses in correct order. The other day I asked him to tell me something about his trip to Sweden a few years ago, and to my surprise he related to me how he traveled from place to place as if he had read it from a time table. He had visited and revisited about twenty-four cities and towns.

With political and other current questions of the day he has an intelligent familiarity and possesses a sound judgment of the trend of time. The world war in its divers phases was a daily study to him. If the "Kaiser" sank an allied ship, Freeman's face sank with it and if he took a hill Freeman became ill. But when the English and French "cleared the slopes," that restored his hopes, for he is a true patriot.

Mr. Freeman is also a very shrewd business man. We will show you in another chapter how he was able to succeed in spite of all his handicaps, how he bought, repaired, and sold houses and always made more or less on every deal. Never was he fooled and he fooled none.

Many a reader will wonder how he is able to travel. I'll tell you, when God led him in to darkness he developed for him two new eyes. The one was "Esther," of her I'll make mention later, the other was his "brain." Mr. Freeman's brain and heart work together like a charm when he is traveling. "Everything works for the best for them that love

God." Of this truth Freeman's heart is fully aware. For instance, when the blind evangelist leaves a town after a series of meetings, several hundred people will sometimes gather at the station to tell him god-speed. The train crew begins to wonder what a remarkable person this man must be who is cheered away by such a great and happy throng. Because of all this they will take special notice of the blind gentleman and they'll help him in and out of the car and diner and everybody is pleased to lend a hand. If he travels through a big city the conductor leaves him in the hands of the "Red Caps" and they guide him to the next train or hotel. "Everything goes well," Mr. Freeman says, "if I only trust myself to the personnel of the trains and hotels and practice trust and patience instead of being cranky," Mr. Freeman thinks the railroadmen are the best men in the world, polite, and attentive to their business.

Another time Mr. Freeman was walking arm in arm with Rev. Albin Holmer, then in Des Moines, Iowa. The two reverends had a great tumble from a private walk down three or four steps to the sidewalk below. Mr. Holmer was walking a little fast and gave no signs of steps ahead and Freeman stumbled and tumbled and of course dragged his "guide" down with him. In the excitement Mr. H. hollered to Freeman, "Can't you see where you are going, you old rascal?" and Freeman, who was lying quite comfortably on the sidewalk, retorted

good naturedly but without a smile, "No you mutt, that's the trouble."

A still more dangerous adventure occurred once in Muskegon, Michigan, while he was there to rest a few days.

Rev. F. Lofstrom had invited him to "batch" with him while his wife was away visiting relatives. The old gent, Rev. J. P. Forsell, was also in town visiting his daughter. The three reverends met and decided on a fishing trip. The Rev. Lofstrom, very orthodox and familiar with theology, but not so well versed in how to get a blind man safely into a boat, stepped first into the boat. This done he took Freeman by the hand and picked up his foot with one hand trying to steer it over the edge of the boat. Forsell was up by the shed thinking of black bass and such things. Suddenly he heard a splash and turning about towards the boat he saw the two reverends no more, but lots of bubbles around the boat. Freeman had pushed Lofstrom backward into the water and followed closely to the bottom four feet below through slime and mud. If Lofstrom had been really orthodox he should have advised Freeman to crawl on his fours into the boat. As a result of being heretical in practice, both had now backslidden and were down and out. After some hasty and deep deliberations they emerged from the visit to Neptune and struggled home. Freeman was put to bed while his clothes were hung on the line to dry.

One evening after a meeting in Ballard, Wash., pastor Ellison and Freeman were debating some knotty subject. One of the deacons butted in just as Freeman was emphasizing a point with a tremendous swing of his arm. But the real point that was flattened down this time was the deacon's nose. How many sore heads we would have in this world if punishment for "butting in" came on so swiftly all the time.

Freeman's hearing is very sensitive. Any little noise disturbs him. In Lake Alida a young man who attended the meetings was suffering badly from adenoids, so much so that his breathing sounded almost like mild snoring. Freeman, relying as usual on his hearing, stopped in his discourse and begged "the mother to kindly wake up the baby so that this snoring wouldn't disturb the meeting." Great amusement. Sometimes when people cry under the influence of his preaching he is apt to think that they are inattentive and will admonish them to be quiet or leave the room, etc.

These are only a few extracts from many incidents in the varied experiences of his long career and it goes to show how difficult it is for one sense to fill the place of another even though trained to perfection. No ear can fully take the place of an eye. So it is also in the body of Christ in which all believers are members. Freeman and all of us have there our distinct places. You and I can not

be a Freeman or a Billy Sunday, neither can they take the place of you and me without bringing in disorder.

In knowing people Freeman is quite an expert—not their faces, but their characters. In this he excels many who can see. We are distracted and misled by appearances, by a beautiful face or figure or even clothes. All such things do not affect Mr. Freeman's judgment. Your voice and words reveal to him what you are. Some young people are much older in knowledge, experiences and character-development than in years. He is "at sea" entirely in guessing your age in years, but your character-age he reveals to you better than you know it yourself.

A man or a woman whose face and figure is not attractive at all according to common observations, may stand before him, but to Mr. Freeman those wrinkles, that ashy complexion, that misshaped nose and mouth which distract and mislead others, do not interfere so as to defile and distort his judgment. To him the inner personality appears through a sweet voice and by intelligent and kind words. The defects of the "temporal man" are invisible to Freeman and he will tell you in truth, this is a fine man, this is a beautiful woman, no matter what the complexion or form is.

Yes, in that light our dear mothers come forth glorified in their hidden beauty.

"Such beautiful, beautiful hands,
They're neither white nor small.
And you, I know, would scarcely think
That they are fair at all.

I've looked on hands whose forms and hue
And sculptor's dream might be,
Yet are my mother's wrinkled hands
More beautiful to me."

So the outer man grows old and faded as the years go by, but the inner man becomes more fresh and youthful. The outer man goes from spring to winter; the soul, if redeemed, goes from winter to everlasting spring. How real to Mr. Freeman those beautiful words that he often sings to us must be:

"There's a home in the land
At the Father's right hand,
There are mansions whose joys are untold.
And perennial spring
Where the birds ever sing
And nothing shall ever grow old."

CHAPTER II.

From Light to Darkness and from Darkness to Light.

"This leaf; This stone! It is my heart;
It must be crushed by pain and smart.
It must be cleansed by sorrow's art,
Ere it will yield a fragrance sweet,
Ere it will shine a jewel meet
To lay before my dear Lord's feet!"

"Then, I'll nestle my hand in my Father's
And sing, if I can, as I go;
My song may cheer some one behind me
Whose courage is sinking low;
And, well, if my lips do quiver,
God will love me better so."

It has been said that we are all born outside the gate of Paradise, that we are "born blind to the spiritual world," and Freeman found himself no exception to the rest of us in this respect. His spiritual eyes were closed for over twenty-seven years and his vision from birth to that age was therefore confined to the world of sense and materia. Not only this, but one of his physical optic organs, although perfect in appearance, never recorded a ray of light on the brain cells. He was blind from birth on the right eye.

Eight years after coming to America and at the

age of 27 he was working in the John Deere Plow Works and making fair wages, at least enough to comfortably support his family consisting of his wife and two children. It was the 21st day of June. Freeman came home after the day's work as usual in the evening tide. Nothing unusual anywhere. The beautiful sun was slowly setting and its wings of gold spread out its glow over the evening sky. The fragrance of the flowers floated in the balmy air in the "gloaming" and Flora in her beautiful colorings beckoned good-night to a glorious day. The robins were chirping and jumping merrily around on the lawn and in the trees amongst the rich foliage of spring, all the birds were singing,

Praise God from whom all blessings flow,
Praise Him all creatures here below,

just before placing their little heads under their wings. In the cradle slept baby Oscar and in her little bed Esther was heard stammering off in her childish way,

"Gud, som haver barnen kär,
Se till mig, som liten är.
Vart jag mig i världen vänder,
Står min lycka i Guds händer.
Lyckan kommer, lyckan går,
Den Gud älskar, lyckan får."

and she too was off in the land of happy dreams. Esther was then about three years old.

Oh, how beautiful this world is and so full of tokens of inspiring love! But this was the last sunset A. J. Freeman ever saw and it was the last glimpse he ever had of his little girl Esther—that girl who should in a short time hence be the guiding hand for a blind father for many years to come.

“Freeman,” saith a loving voice, “view it all and drink it in for to-morrow thou shalt be made blind!” But Freeman heard not the voice, everything seemed common place and serene to him. How we would admire and worship if the graces of each day were looked upon as if we should have them no more after to-day!

At 1:10 P. M. the next day in the factory in a friendly scuffle a workman-friend thrust his thumb into Freeman's eye with such result that the optic nerve was severed and Freeman became stone blind to earthly things as he had before been to heavenly things. We might say that he was in a position to have a foretaste of “the outer darkness.” In that terrible blackness there seemed to him hardly a ray of hope. One doctor after the other gave him to understand that there was no hope of ever regaining his vision. After a year in the Illinois Eye and Ear Infirmary at Chicago, where he was under the care of the best eye specialists in the world, but without succeeding to show him one glimmer of a spring day, his heart sank beyond the safety line. He began to court with death itself. His heart degenerated. The only object in life, if

he should live, would be to take revenge on the poor man who had the misfortune to become a party in the accident that made Freeman blind. Yes, his soul raved, his mind swayed into dangerous moods. Death at last seemed to be his best friend and Freeman decided to make his acquaintance.

Stillness reigned in all the wards of the Hospital. Up on the fifth floor all were resting, even the nurse in charge dosed—but with open eyes. “Meet your only friend through the window,” a commanding voice said to Freeman. “Death is waiting for you on the hard sidewalk below.”

As he made ready to jump a cry and a prayer went from his blind despairing soul, which seemed to say, “What shall become of me?” The hand of the faithful nurse gripped his arm and in a moment the desperate man was on his knees praying for the salvation of himself and his dear ones. An unknown young man had visited the wards now and then and had spoken to the sick about Christ and salvation. Freeman had heard him too. The nurse was a true Christian. She exerted a wonderful influence over the sick.

A Christian nurse is one of the greatest among missionaries in all the world. And now when earthly doctors had failed with their science with regard to Freeman's physical organs of vision, and the doom of lifelong darkness was upon him, just then his soul saw its first gleam of light from the spiritual world. O, how wonderful must have been these

first moments! A Christian mother's prayers and training, the testimonies of an unknown young Christian visitor to the hospital, that Godly nurse and a hungering soul gave Christ a chance with Freeman, and right there, by the open window, Freeman found life instead of death, heaven instead of hell, yes, that window has become the open gate to heaven for thousands of souls through the salvation and work of this blind man.

When we come suddenly out of the daylight into a room even moderately darkened we can discern nothing; but the pupil of our eye gradually enlarges until unseen objects become visible. Even so the pupil of the eye of faith has the blessed faculty of enlarging in dark hours of bereavement, so that we discover that our loving Father's hand is holding the cup of trial, and by and by the gloom becomes luminous with glory.

"Not now, but in the coming years,
It may be in the better land,
We'll read the meaning of our tears,
And here, some time, we'll understand.

If so, friend:—

"Then trust in God through all thy days;
Fear not, for He doth hold thy hand;
Though dark thy way, still sing and praise.
Some time, some time, we'll understand."

Having found the new life and, as it were, a new world, even an everlasting world, hope of usefulness began to re-enter Freeman's manhood. "I can at least draw the crank on the washing mashine when my wife takes in washing for our support," he thought. O, yes, a good man is willing to do any honest work. Freeman is by nature ambitious and strenuous, usefulness is life to him, uselessness death. "Every worthless man is a dead man."

The first year of darkness had passed with its terrible suffering due to operations, experiments, and soul anguish. He began to be reconciled to his fate and decided to enter the School for the Blind at Jacksonville, Ill. There he learned the trade of broom-making. A Mr. Dowy, also blind, was his teacher. After three days of unceasing but almost fruitless efforts to make a broom Freeman began to cry bitterly as a child. His blind teacher came to console him, and said, "Look at me, Freeman, and see how I do it." That sounded like bitter sarcasm to him and the words in the Bible, "If a blind lead a blind both shall fall into the ditch," flashed before him. "You can at least see as much as I can see," continued his teacher. "Your fingers are your eyes now," etc.

How happy Freeman was when his first broom was finished! That same broom was sent home to his wife without Mr. Freeman's knowledge and every fiber in it and every thread and stitch came as good cheer to her in her loneliness.

Freeman continued at the school until he was able to make twelve brooms a day. With that capital of knowledge he returned to Moline and started a broom factory. Certainly it was uphill work, but he was "not too proud to fight."

In a short time, comparatively, he had as many as fifteen men working for him, and manufactured about 52 dozens of brooms per day. Sometimes he had contracts for 2,000 dozens and he made very good money. After he had commenced to do evangelistic work, in 1903, Freeman sold his factory to the Lee Broom Co. of Davenport, Iowa.

For one year Mr. Freeman was tax collector for the City of Moline, drawing a salary of \$1,500. I have been told that few people were able to "jump their taxes" in Moline that year.

I have heard of a jeweler who was rather slow in paying bills. This man owed the city \$47,00 in taxes. Time and again he was reminded of it and just as often he "forgot to pay." One day Freeman heard that his man had left the city and that all his belongings were down at the depot and about to be shipped in two hours. The Jew had beaten the blind Swede—he thought. In a few minutes Freeman was at the depot and ordered the station master to hold the baggage. "This can be done only by presentation of \$10,000 security," sneered the railroad boss. Two banks in town went security for Freeman on his word and all the jewels of the Jew came suddenly into the "blind Swede's" possession.

The Jewish gentleman, hearing of his predicament, came back to town in great haste and in company with a bad temper and paid \$47.00 and costs or in all about \$100.00. He also paid some respect, too, to the blind gentleman, who beat him out in the well laid plan to cheat the city.

Here again a glimpse of Freeman's wakefulness and sternness of character is revealed. There is no "mushiness" about him either in business or in religion. There is no question in my mind, but that these rather latent or at least reserved characteristics are present in his religious campaigns as a powerful asset for his marked success as an evangelist.

So we have come to a close of this chapter of struggles in the dark and we have seen our blind friend emerge out of it all, a true Christian on the border line of a new day and of a new workday before him through the grace of God in him, by him and over him. When he now looks back on the battle field B. J. Radford's words seem so true to the facts of this present life:

"When out of the bliss of some God-lighted clime
We look back o'er the darkness and sorrows of time,
We shall find that the pain and perplexity here
Are but backgrounds for pictures of happiness there.
Heaven's rest shall be better for toil-filled years;
Every eye shall be brighter for bathings of tears;
The clear river of life shall be sweeter for those
Who have drunken where Marah in bitterness flows;
Even Christ shall be dearer because of the fall,
And the Father be nearer—the All and in All."

CHAPTER III.

Beginning as an Evangelist.

Shortly after coming home from the school in Jacksonville, Freeman became acquainted with some members of the Swedish Free Church of Moline and joined that church, much through these friends' influence upon him. He was very happy in his new spiritual home and thanked God, who so graciously led him step by step with his protecting hand.

Freeman was naturally a good singer, and this gift become more and more in evidence as he took part in the services of the church. Some friends became especially interested in him and began to encourage his singing. They presented him with an auto harp. It did not take long before Freeman was an expert player on this simple instrument. Its accompaniment added much sweetness to his strong and clear tenor voice. He became really a very popular singer in all church circles.

Friends have told me that Freeman was an exemplary church member. He lived a Godly life and attended every meeting of the church and as a rule took part in some public way. He was, as he is today, in dead earnest in his religion. A religious life that is not enthusiastic and safe. Free-

man was both enthusiastic and safe, and such a Christian could not be satisfied at length to sit in a pew Sunday after Sunday drinking milk and honey. His whole being longed for usefulness. Pretty soon there wasn't an evening but Freeman appeared on the platform, singing, playing and testifying. Temperance societies, women's societies, and churches called for his services. In fact he worked so hard in these lines that his other work suffered. It became necessary for him to retrench at last and do something that would help him support his family, for at that time religious services were paid for in pennies, if in anything at all.

But an inner longing to glorify the Master with unbroken service in the gospel were present in his heart all the time. However, this seemed impossible to be realized. The care of his family was his first duty. And another thing, he could not go anywhere without some one guiding him. But not only God but people urged him on.

His little daughter, Esther, had occasionally been his guide and sometimes she helped him sing, when they were out together. She was as yet a stranger to a real conversion although she was a tender and pure hearted little child.

During the winter of 1902 a revival in the home church pressed many souls into the kingdom and Esther was one of them. She was barely ten years old at the time. Father Freeman paid very little attention to child conversions at that time. Like

many others, even today, he thought she was too young to understand such deep things as sin and salvation. Esther had always prayed, "Gud som haver" at bed-time, but now "since Jesus came into her heart" she began to pray in her own words. One evening when she was leading her father to church, she suddenly exclaimed, "O, pa, I feel just like a new person." She knew that her father doubted the reality of her conversion and maneuvered to in some way make him feel how mistaken he was. Many a young convert has felt the pang of distrust from many church-fathers. God forgive us all our cruelty to God's little ones.

A proverb says that "wise men change their views but fools never." So one Sunday when Mr. and Mrs. Freeman came home from church they found some children in their home and Esther talking with them and praying for their souls. "This," said Freeman, "made me realize that the gospel is a power unto salvation also for little children who believe in their Saviour." Some are still with us who count their conversion from that Sunday morning, I have been told.

Esther's voice developed rapidly and, longing to have a mandolin, her father bought one for her. Pretty soon the name "Freeman and Esther" was coined. This became equivalent to song and music—just such song that pointed sinners and saints to Christ and heaven.

More and more God seemed to bless the humble

efforts of the blind man and his little daughter, and the faint voice of a call from God to exclusively serve Him in the capacity of an evangelist began to distinguish itself in Freeman's heart. But to go out on such a mission without a definite assurance of being "sent by God" would spell failure. And so Freeman decided to make a sort of an experimental preaching trip to Clinton, Iowa. This was his first trip outside of "Jerusalem" for this purpose. Esther went with him and God blessed their mission, and after another gospel tour to several places in Illinois, and supported by recommendations from the different churches in Moline, his life-work in the gospel became a settled conviction, and he said to the Lord, "Here I am, send me."

Freeman had December 20, 1903, formally been set apart, ordained, for gospel work by the Swedish Free Church in Moline, Ill.

In the fall or, to be exact, Freeman's first official service began as Bible Colporteur the 1st of September, 1904. He was called by the Am. Bapt. Pub. Society to take charge of "a church on wheels" called "Palmquist's Memorial," drawn by two horses, and to go about in Illinois giving out Bibles and preaching everywhere. This was a hard work for a blind man with only a little girl as guide. But God blessed their work. People came to see and hear. Some came to buy fish, for the church looked like a fish-wagon. Others wanted medicine. Free-

man told them he was a fisher of men and that the only medicine he had was balsam from Gilead. The school-children in the country districts crowded around and drank in the gospel of song and salvation. The boys crawled under "the church" and examined its foundation and gave bread to the "Bible horses."

After 18 months of service he resigned because it became almost unbearable for Esther to continue in such work. About 300 souls had been won for Christ and he and his family had "feasted" on \$50 per month. The salary of the ministers of Christ is always lagging far below par. But even that was not to turn Freeman back into business, for to him the call to arms was clear whether it paid in gold or coppers.

"I have heard the voice of Jesus,
Tell me not of ought beside;
I have seen the face of Jesus,
All my soul is satisfied."

CHAPTER IV

Freeman as an Independent and Regular Evangelist.

"How beautiful upon the mountains
are the feet of him that bringeth good
tiding, that publisheth peace; that
bringeth glad tidings of good, that pub-
lisheth salvation; that saith unto Zion,
thy God reigneth."

—Isaiah.

Up till the present time, no other evangelist among our people has been able to attract and hold such a large audiences as Mr. Freeman has done for more than a score of years, evening after evening, week after week, month after month.

The result in soulwinning are remarkable, too, since more than 12,000 persons have openly confessed conversion, in the churches that have availed themselves of Mr. Freeman's service—all this besides the rejuvenating and quickening effect upon the Christian people. These facts are acknowledged everywhere by fair-minded pastors and live churches. There are, of course, a few—I have heard of them—who can do nothing themselves and they hate to see anybody else succeed. Such men are apt to become seriously sick, by reading this book or attending some of Freeman's meetings.

Jealousy is a contagious disease and some of us

preachers have forgotten to vaccinate against its ravages.

All successful men have some peculiar characteristics about themselves—we would rather call them prominent characteristics. Some time we can explain such men, sometimes not. In Mr. Freeman's case some of his critics have placed undue, almost exclusive emphasis upon his blindness as a source of power. How unreasonable! Are all blind Christian men successful evangelists? Why not, if blindness is the "summon-bonum" as a prerequisite for such efforts? Why are so many of them beggars almost? To think and say so is an insult to the people who flock to hear him.

Are they so stupid as to run miles and miles evening after evening to see a blind man? O no, my half-hearted friend; honestly now, aren't you trying to cover up your jealousy a bit by "talking with your mouth?" Think again, brother. Freeman is not such a delapidated, brainless creature either, as to have only one talent, and that blindness. No, you didn't mean to say all you've said.

When it was reported that Esther, who has been such a support to her father for years, was engaged to get married, the same tribe of prophets did again come under the spirit and they began to prophecy, "Freeman's career is ended the day Esther leaves him." How sad they must have felt to proclaim such ill forebodings. But now years have lapsed since that sweet singer, daughter, and companion

bade adieu to her blind father at Cleveland, Ohio. She went her way home to Moline to prepare for her coming marriage, and Father Freeman continued his soul-saving campaign as usual and with unabating success.

There is no dispute about Esther's (now Mrs. Adolph Holmer) singular attractiveness as a gospel singer, neither is it fair to deny that Freeman's blindness is without helpful effect upon his congregations. I remember when for the first time I saw the little girl leading her blind father to the platform and pulpit how my eyes, yes every eye in the congregation, became moistened with tears of sympathy. Many a pastor will have to preach for half an hour or more before he can bring his congregation into such a receptive state of mind so absolutely necessary for a successful service. Freeman has therefore the God-given privilege to start a service at a point of heart-emotions and attention, that ordinarily we pastors can not expect to have before at the very close of service.

Under such psychological conditions germane with fruitful expectations, Freeman opens his services of song and music. The harmonious accords from his autoharp and the heavenly drippings of melody from Esther's mandolin mingling with the silvery voices of parent and child have been the wings of the gospel in every meeting. Souls way down in the dust have suddenly been carried sky high into most blissful ecstasy by the wonderful

influence and power of song. The story song, the song of home and mother, the song of waiting ones in glory, oh, how they have softened and melted stony and icy hearts!

There never was anything fancy or what we might call "modern" in Freeman and Esther's singing. Exhibitions of throat exercises have never won a soul for Christ. The singing by many a soloist in our churches today sounds more like an expression of stomach-ache than of heartagony for lost souls.

"Wonderful Story of Love" is sung by the evangelist and the congregation in almost every gathering, and it affects the people as if mighty waves of God's love with its cleansing power and inspiring freshness were baptizing the whole company. Freeman takes plenty of time for song in every service and then follows the gospel sermon, which is from start to finish a pleading with the unwilling and unconverted to surrender to Christ.

Mr. Freeman's preaching ability has improved wonderfully since I first heard him in 1908, in Boston, where he at that time held a series of meetings in my church, the Swedish Temple. At that stage he merely gave gospel talks and testimonials, but now he is a rather strong preacher in his line of work.

The drift and power of one of his sermons I heard recently impressed me very much. It was psychological, orderly and convincing. In it he

ridiculed effectively certain fellows who brag and sneer that they don't believe in what Freeman and his like preach. He launched out rather sarcastically in about the following manner: "So you don't believe in my gospel? Well, gentlemen, what is it you really don't believe in? 'Ah,' you say, 'in that silly dope you try to stuff into us.'" "Tell me, please, what is this dope? Here is a man who has for years spent his money in the saloon. His wife and children have been beggars and clothed in rags. He has been a brute in his home and a shame to the community. This man comes to one of my meetings. He is induced to take into his heart a dose of my 'dope' and begins to believe in my 'stuff' and his whole life is changed. That brute becomes a respectable and sober man, a kind husband and a loving father through that dope I gave him. Now then, gentlemen, is that the stuff you don't believe in?"— And so Mr. Freeman relates one incident after another from his life experiences, tearing down with unresistable power the unbeliever's defenses.

Freeman's voice pierces you, too. And his heart-anguish for your salvation glistening so tenderly in the tears from his blind eyes become to many their own heart-anguish and an incentive to drive the sinner to a waiting redeemer.

Some of us preachers, who at times fancy ourselves as first rate sermonizers, are wondering how Freeman in all his simplicity can satisfy, yes even inject enthusiasm into a congregation, evening after

evening. We, of course, would not lower ourselves so as to talk about such common things and to use such unpolished language as he does. But right here is to be found one of the very vital elements that make up an effective evangelist. He places himself on par with the people. Freeman as preacher appears to the masses as a common man among common men, while a regular pastor is looked upon as one of the upper classes, as one ignorant of and out of sympathy with everyday folks life. He is a man of books and learning instead of a man of the people, a man too clever to argue with, a man who feels himself at least so much higher than ordinary mortals as the platform on which he stands is higher than the pews they are invited to sit in below his feet. The masses of today hate anyone whose head in any sense is higher than their own mouthpieces, and so they hate the regular ministry and the churches.

But Mr. Freeman is not a minister in their eyes, because he talks as if more on their level. He reminds them of the plow factory and broom shop and he is not smelling of the rich mans college and seminary where they make "holier than thou" orators. People listen to Freeman patiently. They enjoy his singing and he is not preaching for a salary. All he gets is a collection. In a word, Freeman has a peculiar place in the heart of the people. This proves to me that in a distinctive sense he is a voice

from God and an evangelist under his direction and with a God-given mission to fulfill.

Let us go back to the meetings once more. Freeman is through with his sermon. The time for decision is at hand. Come forward if you honestly seek Christ! Show yourself! A few such remarks is enough. It is seldom without response. A number of men and women and children take the trail to the altar together.

In the after-meeting Freeman is really at his best. Singing, lively singing, goes together with loud praying and personal work. The evangelist has a mysterious power in being able to find possible converts. He is like a bear, he smells the honey—he smells the sinner. The unlocked heart is his goal and seldom is he defeated in his effort to introduce a soul to Christ.

In these after-meetings curious and humorous collisions with diverse minds occur quite often and Mr. Freeman is very quick in sizing up what sort of a person he has got to do with.

A certain man in McKeesport, Pa., tried to show off his excellency in learning and brilliancy of mind. At the same time he could not hide that he was only an ungodly, uneducated bragadocian. He had won many an argument with the church people before and now he was on the warpath with the blind evangelist. A large group of men stood around and Freeman listened attentively while the man ran over contradictions in the Bible—Cain's wife and Bel-

iam's ass, etc. He certainly was a master mind and the friends began to feel that Freeman probably was down and out for an answer. But Freeman came forward in due season and with a smile he said, "Sir, you seem to know so very much. Will you kindly tell us how long a tail Tobia's dog had?" The poor man licked his mouth and rolled his eyes and went away just like a licked dog. To argue with such men is of no use and Freeman knew it and treated him according to his disease.

Another man of opposite traits approached Mr. Freeman in New York and reproached him for being blind. This man had heard the evangelist preach on the power of faith in the great Redeemer and sing that "God is just the same today." Why should not God who opened the blind mans eyes in the past be able to bring back the vision to Mr. Freeman?

Now, whenever Freeman engages in a conversation with somebody he puts his hand on the shoulder of the person he talks to so as to avoid getting too near or turn his face in a wrong direction. When Freeman tried to find this friend's shoulder he happened to place his hand flat down on the top of his head and found it bald as a cannon ball. By the whistling sound when the man talked Freeman spied a pair of badfitted false teeth in addition to a bald head on the man of great faith, and, of course, like an honest Swede retorted to the man's inquiry, "Why don't you ask the Lord

to give you a few hairs to warm up your little bean and a few molars to keep your tongue in position?" I have not heard whether this man of faith dismissed the dentist and wig-maker, but he had no more to say to the blind evangelist.

Freeman's unusual amount of common sense makes him strong with the people. Seldom is he philosophical or sophistic in his discourses or otherwise. Controversies in doctrinal questions are rather distasteful to him, especially if they deviate into personal intrigue. He is extremely practical by nature and in his evangelical work he applies the facts of the gospel directly without any doctrinal solutions or dilutions.

Some people have been trying to class Freeman among the greedy, money-hungry evangelists of whom we hear about so much in our day. This can not be substantiated for he never asks for money himself and never makes an agreement about money where he is preaching. All he ever receives is a farewell offering the last day of his campaigns. While he is working in a church he proposes collections several evenings to strengthen the finances of the church. At times hundreds of dollars flow in to the church treasuries this way. If he himself happens to receive once or twice in a year a few hundred dollars collection from larger fields, it must also be remembered that Freeman goes willingly to smaller churches where he barely is paid his fare, at times. Furthermore, fairminded people

should rejoice when a few dollars are flowing out of the pocket books of the people. A pocket book which has been suffering from lockjaw for years shows symptoms of recovery when it emits a dollar or two in a religious meeting. We pastors should never begrudge a brother his due. If we do we ourselves will lose money on it.

That the people value the services of Mr. Freeman is without question. They support him, they come to hear him gladly. Churches are calling him back, year after year, three, four, five, six and seven times, as has been the case in the First Church of Minneapolis, and every year the results have been greater. These are facts that can not be explained away and they are facts for which we should be grateful to our Lord.

Although blind and alone since Esther left him, Freeman travels annually from 15 to 20,000 miles. He has visited all parts of this country, East and West, and Canada and Sweden. Most of our churches have availed themselves of his success. Even in his home town church at Moline he is as welcome as ever.

I don't believe I have been able to do justice to the Blind Evangel in this chapter. He is a more powerful servant of God than many are willing to admit. Three times we have had campaigns together—in Boston, San Francisco, and Moline. At present I have the honor of being his pastor and I have found him to be a faithful member, liberal giver, a wise

counselor and a genuine and congenial friend. I believe I know him and my picture of him and his work is made up of facts gathered by the mind, heart and hands of a friend. If you wish thorns of criticism, you will have to gather them yourself. If you wish many of them you may have to manufacture them.

CHAPTER V.

Power, or Freeman's Influence upon Our Denominational Activities

"His voice was set for music,
And his hand was armed with skill,
And his mind was bent for duty,
And his heart the throne of will."

Before going into detail on the influence he has exerted upon our evangelical work, I wish you would devote with me a few moments for a little consideration of what power really means, and why some people have more of it than others.

There is not yet any inventory of a man's faculties, and more than a bible of his opinions. Who shall set a limit to the influence of a human being? There are men, who, by their sympathetic attractions carry nations with them, and lead the activity of the human race. And if there be such a tie, that, wherever the mind of man goes, nature will accompany him, perhaps there are men whose magnetisms are of that force to draw material and elemental powers, and where they appear, immense instrumentalities organize around them. Life is a search after power; and this is an element with which the earth is so saturated,—there is no chink or crevice in which it is not lodged,—that no honest seeking goes unrewarded. A man should prize

events and possessions as they are in which this fine mineral is found; and he can well afford to let events and possessions, and the breath of the body go, if their value has been added to him in the shape of power. If he has secured the elixir, he can spare the wide gardens from which it was distilled. A cultivated man, wise to know and bold to perform, is the end to which nature works, and the education of the will is the flowering and result of all this geology and astronomy. All successful men have agreed in one thing—they were causationists. They believed that things went not by luck, but by law; that there was not a weak or a cracked link in the chain that joins the first and last of things. A belief in causality, or strict connection between every trifle and the principle of being, and, in consequence, belief in compensation, or, that nothing is gotten for nothing,—characterizes all valuable minds and must control every effort that is made by an industrious man. The most valient men are the best believers in the tension of the laws. “All the great captains,” said Bonaparte, “have performed vast achievements by conforming with the rules of the art,—by adjusting efforts to obstacles.

We must reckon success a constitutional trait. Courage,—the old physicians taught, (and their meaning holds, if their physiology is a little mythical),—courage, or the degree of life, is as the degree of circulation of blood in the arteries.

During passion, anger, fury, trials of strength, wrestling, fighting, a large amount of blood is collected in the arteries, the maintenance of bodily strength requiring it, and but little is sent into the veins. This condition is constant with intrepid persons where the arteries hold their blood, there is courage and adventure possible. Where they pour it unrestrained into the veins, the spirit is slow and feeble. For performance of great work, extraordinary health is needed. If Eric is in robust health, and has slept well, and is at the top of his condition, and thirty years old, at his departure from Greenland, he will steer west, and his ships will reach Newfoundland. But take out Eric, and put in a stronger and nobler man,—Bjorn, or Thorfin,—and the ships will, with just as much ease, sail six hundred, one thousand, fifteen hundred miles further and reach Labrador and New England. There is no chance in results. With adults, as with children, one class enters cordially into the game, and whirl with the whirling world; the others have cold hands, and remain bystanders; or are only dragged in by the humor and vivacity of those who can carry a dead weight.

All power is really one kind, a sharing of the nature of the world. The mind that is parallel with the laws of nature will be in the current of events, and strong with their strength. One man is made of the same stuff of which events are made; is in sympathy with the course of things; can predict it.

Whatever befalls, befalls him first, so that he is equal to whatever shall happen. A man who knows men can talk well on politics, trade, law, war, religion. For, everywhere, men are led in the same manner.

A great mind is like a climate which easily rears a crop which no glass, or irrigation, or tillage, or manures, can elsewhere rival. It is like the opportunity of a city like New York, or Constantinople, which needs no diplomacy to force capital, or genius, or labor to it. They come of themselves, as the water flow to it. So abroad, healthy, massive understanding seems to lie on the shore of unseen rivers, of unseen oceans, which are covered with barks, that, night and day, are drifted to this point. That which other men lie plotting for is poured into their lap.

This affirmative force is one, and is not in another, as one horse has the spring in himself, and another in the whip. "On the neck of the young man," said Hafiz, "sparkles no gem so gracious as enterprise." Import into any stationary district, as into an old Dutch population in New York or Pennsylvania, or among the planters of Virginia, a colony of hardy Yankees, with seething brains, heads full of steam-hammer, pulley, crank, and toothed wheel,—and everything begins to shine with values. There is always room for a man of force, and he makes room for many more. Society is a troop of thinkers, and the best heads among them

take the best places. A feeble man can see the farms that are fenced and tilled, the houses that are built. The strong man sees the possible houses and farms. His eyes makes estates, as fast as the sun makes clouds.

Success goes thus invariably with a certain plus or positive power: an ounce of power must balance an ounce of weight. And though a man can not return into the mother's womb and be born with new amounts of vivacity, yet there are two economies, which are the best succeedana which the case admits. The first is the stopping of decisively our force on one of a few points; as the gardener, by severe pruning, forces the top of the tree into one or two vigorous limbs, instead of suffering it to spindle into a sheaf of twigs. You must elect your work; you must take what your brain can, and drop all the rest. "Enlarge not thy destiny," said the oracle; "endeavor not to do more than is given thee in charge." "Only so can that amount of vital force accumulate, which can make the step from visionary thinking to practical doing." (Thoughts from Emerson.)

Now, after elaborating a little upon the secret of powerful and influential personalities we shall return to our specific object, to point out some marks Mr. Freeman has made upon evangelical activities.

We remember very well how the need of evangelistic work in our churches began to make itself felt a few years before we knew anything about

Freeman. We also remember how a number of men, yes even women, sprang to the front to win souls for Christ by special efforts and protracted meetings. These efforts were rather spasmodic and the evangelists lacked most of all—leadership. The financial support was so meager that many a good man had to switch off from evangelistic labor or starve. One after another dropped out of the ranks. it looked rather hopeless for any man to succeed to develop the work of an evangelist.

It was at a stage like this in our denominational life when "Den Blinde Freeman" with his little girl-companion strode to the front. In him was combined seemingly all the elements so much needed for success in this line of endeavor. At first he shared with others the pinch of poverty, for the collections were very small. Sometimes he was introduced as a "poor blind man who wanted to sing a song and get some money for his family." This reward of honest endeavor was among the most painful to swallow for an honest soul like Freeman. But he faced it all and "stuck it through," as we say. Pretty soon the ice was broken. It was the success of his work that broke open the rusty vaults of the churches so much that his mission could be continued. Freeman has told me that it was my church in Boston that set the pace for the comparative financial success he has made. (When I say financial success I mean simply a fair remuneration for a man's work.) He received some \$300 at that time

for three weeks work. This is not much when you consider first, that it was two people working, and then also the heavy traveling expenses, as well as the gaps between the series of meetings in different places.

We should never begrudge men what grateful souls bring to them for blessings received.

After Freeman began year after year to prove himself an all-round successful evangelist a great many of our brethren were inspired to follow his example. It looked so easy to some of them. It is not unfair to say that everyone has succeeded if at all only a very short time. Neither finances nor soul-winning resulted in any satisfactory measure for any of them. The General Conference of America has found Mr. Freeman's work so needful, satisfactory, and important that its board is now supporting two evangelists, one in the eastern and one in the western states of the Union, and this is done although most of their salaries must be supplied from other sources than from offerings they receive where they are having meetings. In some states state-evangelists are supported. It is but fair to say that these efforts in evangelism all over the country in our denomination are fruits of Mr. Freeman's successful work as an evangelist. He is the only one of the independent workers that is able to continue year after year with unabated success. We believe it to be a case of "the survival of the fittest." God has honored him so that in spite of

many handicaps Freeman's name and work will ever live in the annals of our denominational life, and his influence will ever be for the good.

"In some degree, upon all, conscious or unconscious, we all exert an influence," says Beacher. "A flower may not know how sweet it is, but it is sweet; and the perfume is wafted from it perpetually. A candle does not know what it is doing; nevertheless its light is going out all the time, in every direction. A magnet has no volition; yet it is forever searching and drawing appropriate objects to itself. So it is with the human soul: it is put together and tempered in such a way that it is constantly radiating influence. Man is a double creature, and which is the more wonderful of the two sides we can not tell—namely, the capacity to receive endless influence and appreciate them, or the capacity to give out endless influences, consciously and unconsciously."

I think that as the years go by we all will understand better the life-work of our blind brother and the fragrance of it will in days to come be all the sweeter. Some day when he is gone from the scene of struggle and strenuousness, when the temptations to criticism is past, we shall speak of him as a man who did dwell in the secret place of the Most High and abode under the shadow of the Almighty. May God's promise be fulfilled upon brother Freeman, "With long life will I satisfy him and I will show him my salvation."

CHAPTER VI.

A Trip to Sweden.

In 1908 Freeman, together with Mrs. Freeman, Esther, and their younger son Arvid, made a trip to the land of his birth. The reasons for his going "home" were rather more sentimental than anything else. Travels for a blind man are tiresome, except for the contact with new people. But Freeman longed to lay his hand again "on the old oaken bucket" from which he had been refreshed so many times as a boy. He wished to go to the old churchyard and cry and pray on his dear mother's grave. He needed rest and for this "there's no place like home." You may live a thousand years in America, in the midst of gold and green, but if you are born under the blue sky of a country like Sweden, you'll always find it to be so true, what one of our Swedish poets, E. Sehlstedt, expressed in the characteristic and charming poem "The Norrlander's Sighing for Home," translated by N. A. Carlson, in Masterpieces, from the Swedish Literature.

Thou longest again for thy ancestors' shore!!
My heart, how uneasy thou beatest!
When early remembrance of childhood broods o'er
The vales of thy homestead, the sweetest.

In vain thou regrettest those wishes of yore,
Which mockingly drove thee to this foreign shore,
From thy dear lovely forests and valleys.

What dreams didst thou dream of the far foreign earth,
To change thus thy home for another?
Wert thou seeking for hearts? Were not such in the
north?

Where found'st thou more faithful a brother?
What dictated hope? Wert thou longing for gold?
What sawest thou there which thou didst not behold
In my dear lovely forest and valleys?

Oh, yet I remember my home by the flood,
Where clouds on the mountain-peaks rested;
Where round the low cottage the brave ancient wood
Its shield 'gainst the polar storms tested;
Where life was so harmless, so peaceful and bright,
At the first break of day or the twilight of night,
In my dear lovely forest and valleys.

At rest is my father. The murmuring wave
Sings softly its lullaby for him;
And the white birches grow round the loved one's low
grave
And braid their green foliage o'er him;
But the home of my childhood stands still in its bloom,
And my mother and friends, they still call me to come
To their own lovely forests and valleys.

I'll come from afar ere my course shall be run,
To embrace you once more, ye true-hearted!
But happy too late shall the heart-broken son
Seek the graves of the loved ones departed;
And stand there neglected, forlorn, and alone
Bemoaning those days of delight which was flown
In his own lovely forests and valleys.

With this overpowering emotion in his bosom he and his party "sailed on" on the British steamship Saxonía. The journey across the waters was uneventful. Not even did they meet or converse (rather convulse) with "Mr. U-l-ri-i-c." We expected that this unpopular seafarer would know that an evangelist was on board the ship. If he had he certainly would have suggested to have Mr. Freeman preach on the text, "Throw thy bread upon the water."

"What's the commotion on board?" All the people rushed forward on the little North Sea dipper. The first glimpse of the shores of Sweden was in view! A spontaneous outburst of enthusiasm! Some cried. Others sang. Freeman caught the inspiration and his clear, clarion voice was heard above all the others,

"Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord,
Du tysta, du glädjrika sköna.
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord:
Din sol, din himmel, dina ängder gröna."

"Du tronar på minnen från fornstora da'r,
Då ärat ditt namn flög över jorden.
Jag vet att du är och du blir vad du var.
Ack jag vill leva, jag vill dö i Norden."

Home at last! But a devastated home, Mother is gone! Freeman is a child again, crying for mother—on her grave.

"What a wonderful thing is mother!
 Other folks can love you,
 But only a mother understands you.
 She works for you, looks after you, loves you
 Forgives you anything you may do;
 Understands you.
 The only bad thing she ever does is to die—
 And leave you."

(Baroness von Hulten.)

In spite of being in Sweden for rest and recreation Freeman could not keep out of preaching. He visited and revisited many places. The first service was held in Truve's Tabernacle in Gothenburg. The two other churches there were also visited. His main stops were:

Falköping,
 Skövde,
 Örebro,
 Sundsvall,
 Stockholm,
 Stockaryd, Små-
 land (Mrs. Free-
 man's home).
 Tranås,
 Norrköping,
 Stockholm,
 Uppsala,

Gefle,
 Bollnäs,
 Skutskär,
 Söderfors,
 Stockholm,
 Göteborg,
 Borås,
 Falköping,
 Göteborg,
 Kristiania,
 Kristiansand,
 NEW YORK.

It did not seem to Freeman that the Swedes were able to understand that not all of a man is confined to his eyes. "A blind man! What a burden to

himself he must be, and what a burden to the community!" That pathetic sentiment was about the best appreciation the people of Sweden could give to a blind man, and Freeman at first shared this senseless pity. He felt about the same as a green Swede in America feels when before a group of Americans who believe a man must be an uneducated ignoramus because he can not speak English. "What fools we mortals be!" The knowing of English is no guarantee of education, neither is lack of sight necessarily lack of insight. Freeman was soon "found out" and "the brethren" made efforts not only to have him visit their fields, but they actually laid plans to keep him in Sweden. His love for America, however, was too strong and he returned after a three months' stay in the land of the Vikings to the land of the Pilgrims and plenty.

NÅGRA AF
A. J. FREEMANS
ÄLSKLINGS-
SÅNGER

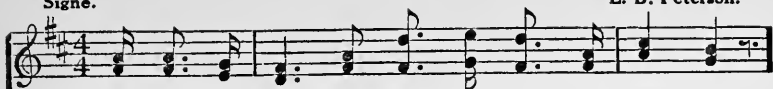

Innehåll.

Afskild för min Herres räkning.....	14
Det berättas om en moder.....	27
Den store hvide Flok.....	40
En liten tid.....	15
Gud tager vård om dig.....	31
Hemland, där sol ej dalar.....	18
Himlens fåglar hafva sina nästen.....	35
Hur underlig är du.....	2
Hem, hem till Guds Jerusalem.....	7
Hemma, hemma! den som vore.....	16
I have heard of a land.....	12
I can hear my Savior calling.....	9
I know that my Father is caring.....	30
In the graveyard lonely.....	29
I ensamhet jag satte mig en kväll.....	19
I dreamed that the great judgment morning.....	24
Jag vill sjunga om Jesus.....	4
Jag vandrar igenom skuggornas land.....	17
Jag drömde att domsbasunen.....	25
Jag har hört om ett land.....	11
Löftena kunna ej svika.....	8
My soul is so happy in Jesus.....	33
Månen strör sitt silver-skimmer.....	38
När Herren huldt på.....	23
När mitt lifs afton skymmer.....	5
O hvilken kärlek stor.....	3
O jag vet ett land.....	6
Om jag ägde allt.....	22
Snart silfvertråden brusten är.....	37
Säg min vän, hvar skall du stanna.....	20
Till himlens sköna land.....	10
Tack, min Gud.....	36
The vast, Unnumbered Throngs.....	40
Uppsök de fallna.....	21
Under kalla tufvan.....	29
Vad gör det väl.....	1
Vår Jesus han är emot syndare god.....	13
Vid besök i barndomshemmet.....	28
Wonderful story of love.....	34

Signe.

E. B. Peterson.

1. Vad gör det väl om ö - ken - san - den brän - ner,
 2. Vad gör det väl, om stri - dens vå - gor sval - la
 3. Vad gör det väl, om moln än so - len skym - mer
 4. Vad gör det väl, om jag i - bland får grå - ta,—
 5. Vad gör det väl, om al - la stöd ge vi - ka,

De steg som jag än - nu har kvar att gå;
 Och kam - pen stun - dom kän - nes lång och svår?
 Och o - ros - skug - gor läg - ra sig i - bland?
 Jag är ju blott en gäst och främ - ling här.
 Som jag i til - lit byggt mitt hopp up - på?

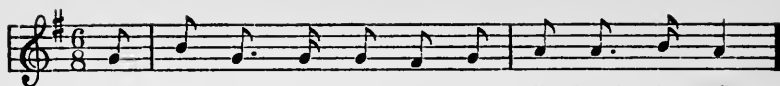

Den Gud som vart och ett ut - av dem kän - ner,
 Snart sko - la ti - dens al - la höl - jen fal - la,
 Jag skall ej all - tid plå - gas av be - kym - mer.
 Snart ser jag hem - mets por - tar sig upp - lå - ta,
 Och när till sist mig eg - na kraf - ter svi - ka,

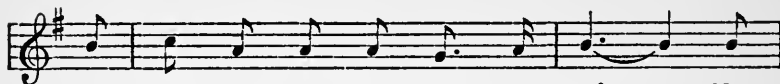

Har sagt ut - i sitt ord de ä - ro få.
 Och se'n en e - vig vi - la fö - re - står.
 De kom - ma al - drig in i fri - dens land.
 Och in - ga tå - rar fuk - ta kin - den där.
 Vad gör väl det?— jag är ju fram - me då!

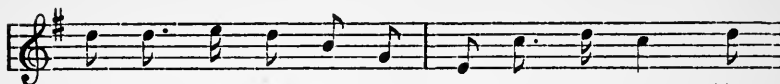
No. 2. Hur underlig är du.

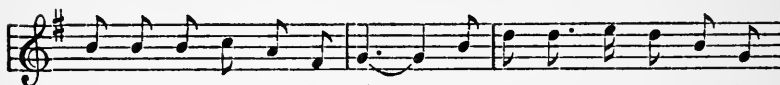
1. Hur un - der - lig är du i allt hvad du gör,
2. Här ne - re du vet ej, mitt barn, hvad du gör,
3. Mång tu - sen - den vag - nar, o Her - re, du har,
4. Till - bed - jan - de sko - la vi bö - ja oss ner
5. Så bi - dar jag, tå - lig och nöjd med min lott,
6. Och när, som E - li - as i i - lan - de fart,

Hvem kan di - na vä - gar för - stå?... Men
 Men du skall få se det en gång.... O -
 Och hvil - ken du väl - jer för mig.... Kan
 Och ro - pa mång - tu - sen i kör:.... Barm -
 Till dess al - la hvar - för få svar.... Mitt
 Jag läm - nar den jor - di - ska strand,... All

ett är dock sä - kert, den väg du mig för För
 ro - li - ga hjär - ta, hvad sör - jer du för? Ej
 va - ra det - sam - ma, ty sa - lig jag far Till
 här - tig och nå - dig, o Her - re, du är För
 här - li - ga hopp det skall al - drig slå fel, Ett
 smär - ta för - svin - ner och all - ting blir klart Hos

mig är den bä - sta än - då,... Men ett är dock sä - kert, den
 prof - nin - gens dag blir så lång,... O - ro - li - ga hjär - ta, hvad
 him - len i säll - skap med dig!... Kan va - ra det - sam - ma, ty
 e - vigt i allt hvad du gör!... Barm - här - tig och nå - dig, o
 arf u - tan li - ke jag har,... Mitt här - li - ga hopp det skall
 Je - sus i fröj - der - nas land,.. All smär - ta för - svin - ner och

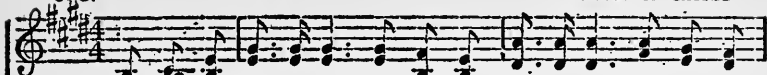
väg du mig för För mig är den bä - sta än - då....
 sör - jer du för? Ej prof - nin - gens dag blir så lång...
 sa - lig jag far Till him - len i säll - skap med dig!...
 Her - re, du är För e - vigt i allt hvad du gör!...
 al - drig slå fel, Ett arf u - tan li - ke jag har....
 all - ting blir klart Hos Je - sus i fröj - der - nas land..

No. 3. Den stora gäfvan.

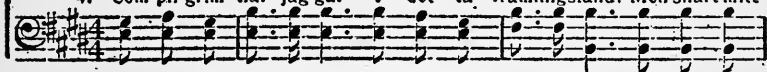
Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde son, på det att hvar och en som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif. Joh. 3: 16.

O. B.

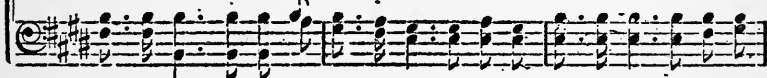
FLÖRA H. CASSEL.

1. O, hvil-ken kär-lek stor ut - i Guds frälsningsråd, Att hvar och
 2. Guds an-de i mitt bröst mig ständigt vitt - ne bär, Att jag är
 3. Och du, som fän - ge är i syn-dens slaf-ve-ri, Ett budskap
 4. Som pil-grim här jag går i det - ta främlingsland. Mens snart mitt

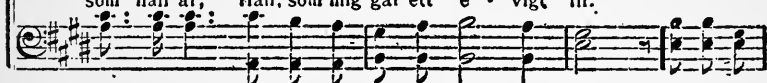

en som tror kan blif-va frälst af nåd! Guds son, min fräl-sa-re, Han dog för
 å - terlöst, och att Guds barn jag är O, hvilken sällhet stor, Som i mitt
 jag dig bär om frälsning full och fri; Ty Gud; min fräl-sa-re, Han dog för
 hem jag när på himlens gyll-ne strand. Snart jag min Je-sus kär Får skåda

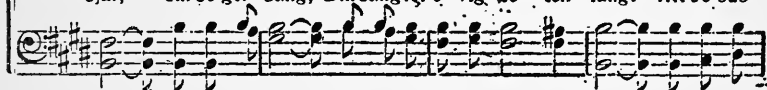
KÖR.

syn - da-re Att gif - va frid och e - vigt lif. Stäm upp min
 hjär - ta bor! Ty jag har frid och e - vigt lif.
 syn - da-re Och bju-der dig ett e - vigt lif.
 som han är, Han, som mig gaf ett e - vigt lif.

själ, din se-ger-sång, Din sång för e - vig-he - ten lång: Att Je-sus

tog på sig Min syn och dog för mig, Och gaf åt mig ett e - vigt lif.

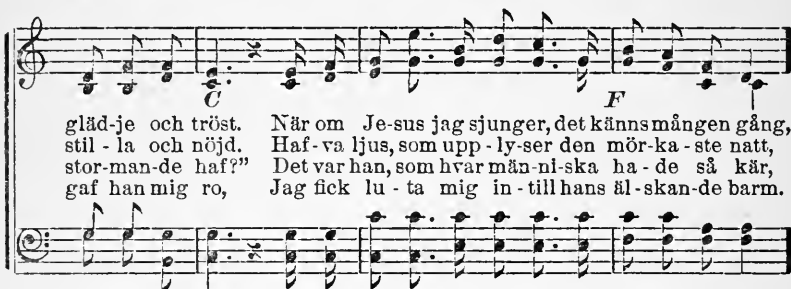
No. 4. Jag vill sjunga om Jesus.

ERIC.

Arr.

1. Jag vill sjun-ga om Je-sus af hjär-tat en sång, Det ger sin-net båd'
 2. Det är ljuf-ligt för hjär-tat att ä-ga en skatt, Som kangö-ra mig
 3. Men du frågar: "Hvem lärde dig sjun-ga så där Up-på jord-lif-vets
 4. När jag, hjälplös och e-län-dig, fat-tig och arm, Kom till Je-sus, så

gläd-je och tröst. När om Je-sus jag sjunger, det känns många gånger,
 stil-la och nöjd. Haf-va ljus, som upp-ly-ser den mör-ka-ste natt,
 stor-man-de haf?" Det var han, som hvar män-ni-ska ha-de så kär,
 gaf han mig ro, Jag fick lu-ta mig in-till hans äl-skan-de barm.

Så-som hvi-la-de jag vid hans bröst, När om Je-sus jag
 Det är höj-den af säll-het och fröjd, Haf-va ljus, som upp-
 Att han en-föd-de So-nen ut-gaf. Det var han, som hvar
 Det är sa-ligt på Je-sus få tro, Jag fick lu-ta mig

sjunger, det känns många gånger, Såsom hvi-la-de jag vid hans bröst.
 ly-ser den mör-ka-ste natt, Det är höj-den af säll-het och fröjd.
 män-ni-ska ha-de så kär, Att han en-föd-de So-nen ut-gaf.
 in-till hans äl-skan-de barm. Det är sa-ligt på Je-sus få tro.

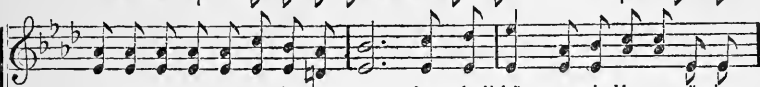
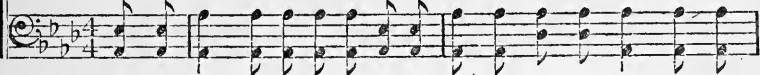
No. 5. Återseendet.

FANNY J. CROSBY.

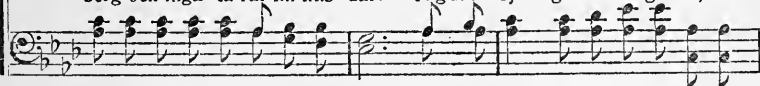
JNO. R. SWENEY.

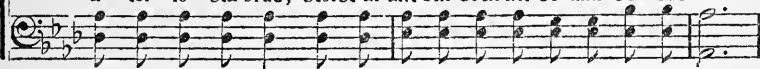
1. När mitt lifs afton skymmer, och jag öf - ver flo-den går, Och den
2. O, att Je - sus få mö - ta ut - i him-lens säl - la land Och att
3. Al - la kä - ra som redan gått från jordens sorg och gråt, Jag dem
4. Ge - nom por-ten jag skyndar, klädd ut - i den hvl - ta skrud. In - gen

e-vigt kla-ra morgon jag får se, Jag skall kän - na min Herre, när jag
där få skå-da honom som han är! Ho-nom skall jag då prisa, att han
al-la där i här-lig-het skall se. De mig häl-sa: "Välkommen för att
sorg och inga tår-rar sin-nas där. Jag skall sjun - ga med helgonen, hans

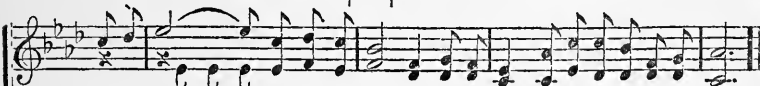
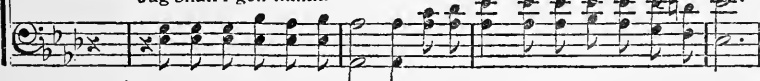
ho-nom skå-da får, Och väl-köm-nas af min dy-re Fräl-sa - re.
ledt mig vid sin hand, Och att han ett hem be-redt mig of-van där.
al - drig skil-jas åt!" Störst af allt blir dock att se min Fräl-sa - re.
å - ter - lö - sta brud; Störst af allt blir dock att se min Je - sus kär.

KÖR.

Jag skall i - - - gen-känna honom, När jag lyckligt har nått den sälla strand.
Jag skall i-gen-känna

Jag skall i - - - gen-kän-na ho-nom, Ut-af spikarnas märken i hans hand.
Jag skall i-gen-kän-na

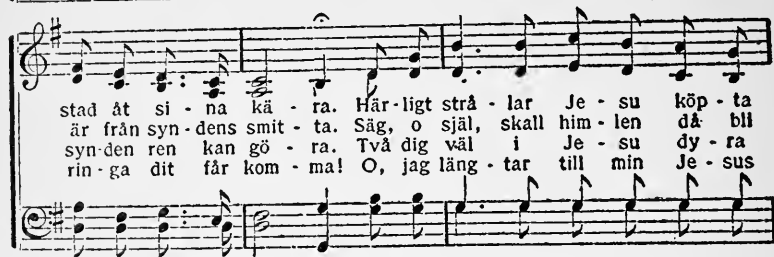

No. 6. O, jag vet ett land.

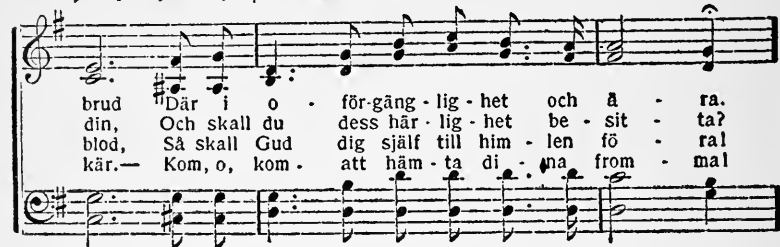
M. VIEL.

1. O, jag vet ett land, där Her-ren Gud Har be-rèdt en
 2. Mendär får ej nå-gon kom-ma in, Som ej re-nad
 3. O, det fin-nes än en hål-so-flod, Som din själ från
 4. Ljuf-va tan-ke, att mitt hem är där, Och att jag fast

stad åt si-na kä-ra. Här-ligt strå-lar Je-su köp-ta
 är från syn-dens smit-ta. Säg, o själ, skall him-len då bli
 syn-den ren kan gö-ra. Två dig väl i Je-su dy-ra
 rin-ga dit får kom-ma! O, jag läng-tar till min Je-sus

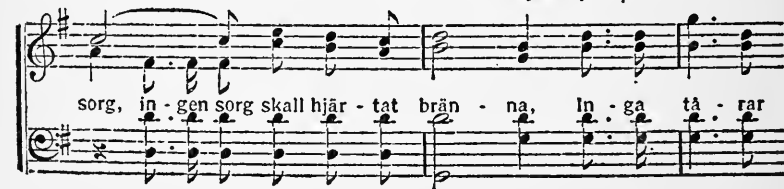

brud. Där i o-för-gång-lig-het och ä-ra.
 din, Och skall du dess här-lig-het be-sit-ta?
 blod, Så skall Gud dig själf till him-len fö-ra
 kär.- Kom, o, kom. att häm-ta di-na from-mal

KÖR.

In-gen nöd, in-gen död blif-ver där, blif-ver där, In-gen

sorg, in-gen sorg skall hjär-tat brän-na, In-ga tår-rar

mer i him-lens land—Nej, vi sko - la där blott gläd-je kän - na.

No. 7. Hemlängtan.

1. Hem, hem, hem till Guds Je - ru - sa - lem, säl - - la hem!
 2. Hem till dig jag i - lar, nöjd och glad, o, Guds stad!
 3. Hem, hem, hem till dig min läng-tan står, år från år,

Här är mö - da, sor - ger och be - svär,
 Ut - i di - na går - dar vill jag bo,
 Där skall all min mö - da ta - ga slut

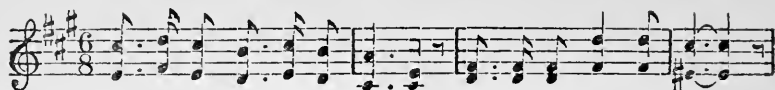

Men i dig blott ro och hvi - la är.
 Där blir e - vlg, e - vig sab - bats - ro.
 Och min själ för e - vigt hvi - la ut.

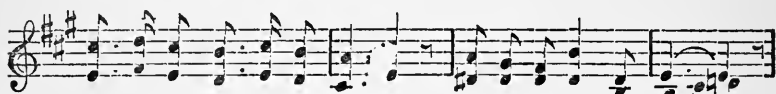
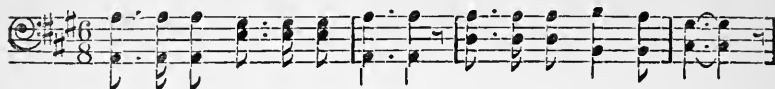

Hem, till dig Je - ru - sa - lem, säl - - la hem!
 Hem, till dig jag i - lar glad. O, Guds stad!
 Hem, till dig min läng-tan står, år från år.

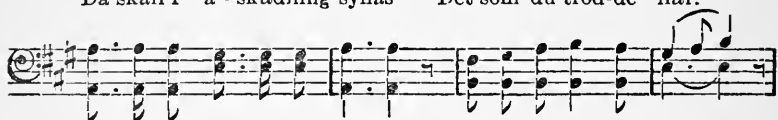
8. "Löftena de stå kvar"

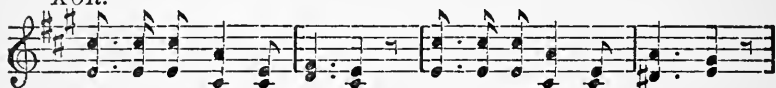
1. Lof - te-na kun-na ej svi - ka,	Nej de stå e - vigt kvar.
2. Gör så-som Ab - ra-ham gjorde,	Blic-ka mot him-len opp!
3. Tro, när det mörk-nar på färden,	So - len ej slocknat har!
4. Tro, när dig vän-ner-na svi-ka,	Tro när blott en står kvar.
5. Tro un-der allt vad dig mö-ter	Snart du ju hem-ma är

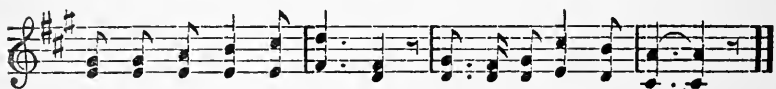
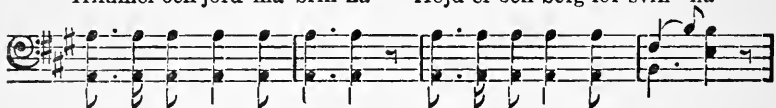
Je - sus med blodet be - seg - lat	Allt, vad han lovat har.
Me-dan du stjärnor-na räk-nar	Väx-er din tro, ditt hopp.
Blott några timmar och se-dan	Strå-lar en mor-gon klar.
Je - sus din vän skall dig föl - ja	Al - la ja al - la dar.
Då skall i å - skådning synas	Det som du trod-de här.

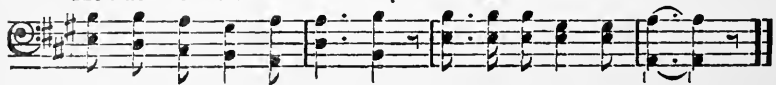
KÖR.

Himmel och jord må brin-na Höjd-er och berg för-svin - na

Men den som tror skall fin - na, Lof - te-na de stå kvar.

9. Where He Leads Me.

EDWARD W. BLANDLY.

P. P. BLISS, Alt.

1. I can hear my Sav - iour call - ing, I can hear my
 2. I'll go with Him through the gar - den, I'll go with Him
 3. He will give me grace and glo - ry, He will give me

D.C. Where He leads me I will fol - low, Where He leads me

Sav - iour call - ing, I can hear my Sav - iour
 through the gar - den, I'll go with Him through the
 grace and glo - ry, He will give me grace and

I will fol - low, Where He leads me I will

call - ing, "Take thy cross and fol - low, fol - low me."
 gar - den, I'll go with Him, with Him all the way.
 glo - ry, And go with me, with me all the way.

fol - low, I'll go with Him, with Him all the way.

4 Thro' the valley safely lead me,
 Heav'nly manna daily feed me;
 Ev'ry hour, dear Lord, I need
 thee
 As I follow, follow all the way.

5. In thy heart's affection hold me,
 In thy arms of love enfold me,
 And with thine own grace up-
 hold me,
 As I follow, follow all the way.

6. I will never leave thee, never;
 Faithful I will be forever;
 Help me in my weak endeavor
 Thee to follow, follow all the
 way.

7. Thro' death's dark and gloomy
 portal,
 Leaving there this body mortal,
 Into yonder home immortal
 I will follow, follow all the way.

No. 10. Det är bäst att vara frälst.

III

Arr. af N. L. Ridderhof.

1. Till himlens skö - na, säl - la land vi gå, Där in - tet
 2. O, skö - na land, Som in - tet ö - ga sett, Vår Fräl - sa -
 3. O, Hel - ge And', Tag du vårt hjär - ta in, Full - kom - na
 4. Vår dy - re vän, Han gif - ver oss sin nåd Och hjäl - per

ö - ga fäl - la skall en tår. Ja, vänner, må vi se från världen bort,
 re har där oss plats beredt. För hvar och en som troget kämpar här,
 oss i Je - su Kristi sinn', Att vi som di - na barn i världen må
 oss då vi ej ve - ta råd, Mot synden, världen han oss seger gett,

Snart samlas vi i glädjen inom kort. vi i glädjen in - om kort.
 I e vig fröjd skall prisas Jesus där. fröjd skall prisas Jesus där.
 I he - lig van - del genom ti - den gå, van - del genom ti - den gå.
 Hans namn skall prisas i all e - vig - het. pri - sas i all e - vig - het.

11. Det sköna landet.

Mrs. F. A. F. WHITE.

MARK M. JONES.

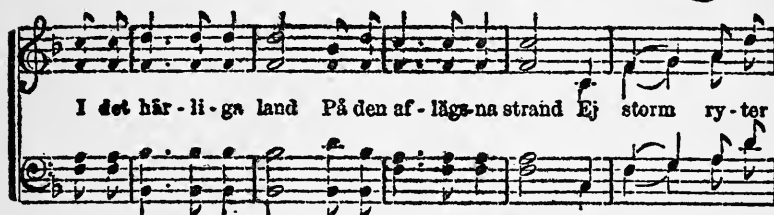
1. Jag har hört om ett land På en af - läg - sen strand. Och en
 2. Sak - ta vind, lik en bön, Ut - i sko - gen så skön Rör dess
 3. Tillredt skönt af Guds hand Finns ett hem i det land, O - ut -

bild af det bi-behn om ger. . . . Dår ej mö-da mer är. Och ej
 frukt som - i guld-glans sig tor. . . . Har-pa fanns för dia hand, I det
 säg - lig dess fröjd e - vigt ler. . . . Dår vid hål-lor - nas gång Hö-res

natt och be-svär; Och in - tet skall där Ål-dras mer. . . .
 här - li - ga land; Och in - tet skall där Ål-dras mer. . . .
 fåg - lar - nes sång; Och in - tet skall där Ål-dras mer. . . .

I det här - li - ga land På den af - lägs-na strand Ej storm ry - ter

hot-full och vrod. . . . Den sta-den så huld Har ga-tor af

guld, Och dess sol kan ej me - ra gå ned. . . .

No. 12. The Beautiful Land.

(Samma melodi som no. 11.)

- 1 I have heard of a land
On a far away strand,
In the Bible the story is told,
Where cares never come,
Never darkness nor gloom,
And nothing shall ever grow old.

CHORUS:

In the beautiful land
On the far away strand
No storms with their blasts ever frown.
The streets, I am told,
Are paved with pure gold,
And the sun it shall never go down.

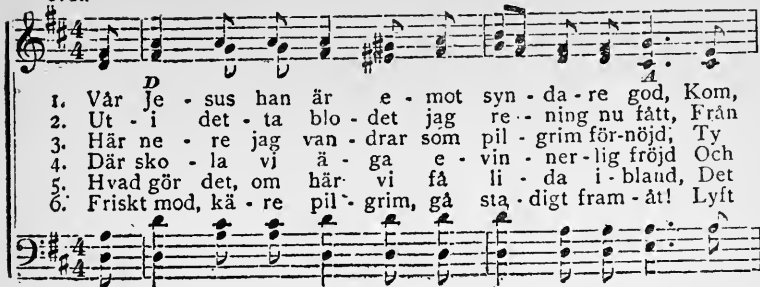
- 2 There are evergreen trees
That bend low in the breeze,
And their fruitage is brighter than gold.
There are harps for the hands
In that fairest of lands,
And nothing shall ever grow old.
- 3 There's a home in that land,
At the Father's right hand,
There are mansions whose joys are untold
And perennial spring
Where the birds ever sing,
And nothing shall ever grow old.

No. 13. Vår Jesus.

O. R.

III

O. Running. Arr.
Used by per.

1. Vår Je - sus han är e - mot syn - da - re god, Kom,
2. Ut - i det - ta blo - det jag re - ning nu fått, Från
3. Här ne - re jag van - drar som pil - grim för-nöjd, Ty
4. Där sko - la vi ä - ga e - vin - ner - lig fröjd Och
5. Hvad gör det, om här - vi få li - da i - bland, Det
6. Friskt mod, kä - re pil - grim, gå sta - digt fram - åt! Lyft

skyn - da dig själ, fat - ta mod; Han ut - gaf för värl - den sitt
syn - den han re - nat min själ. Det fröj - dar mitt hjär - ta, nu
Je - sus nu själf - är min fröjd; Och snart skall han komma från
pri - sa vår först föd - de bror. O, tänk kä - ra sy - skon, då
är blott en kort li - ten tid, Se'n sko - la vi jub - la på
blic - ken mot him - me - lens höjd, Du vet ju där - up - pe där

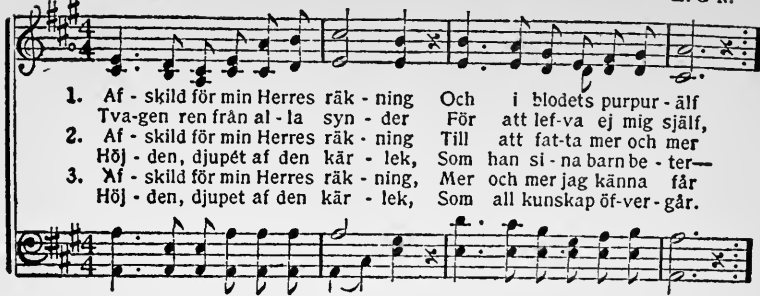

he - li - ga blod, O, att du den sa - ken förstod. ken för - stod.
mår jag så godt, För mig har han allting gjort väl. ting gjort väl.
him me - lens höjd Och ta - ga oss hem till sin fröjd! till sin fröjd!
bli' vi förnöjd, Vår lott den är här - lig och stor. lig och stor.
himmelens strand, Då slut är all mö - da och strid. da och strid.
blir in - gen gråt, Där strålar hvart ö - ga af fröjd! ga af fröjd!

No. 14. Afskild för min Herres räkning.

E. G-N & F. R. H.

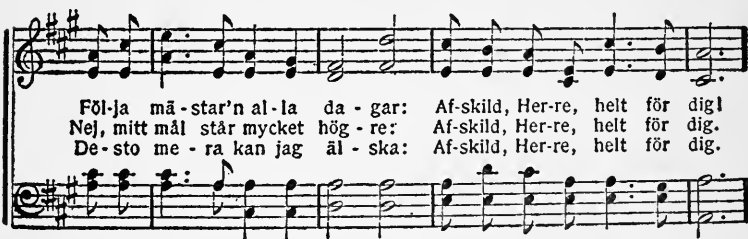
E. G-N.

1. Af - skild för min Herres räk - ning Och i blodets purpur - älf
Tva-gen ren från al - la syn - der För att lef-va ej mig själf,
2. Af - skild för min Herres räk - ning Till att fat-ta mer och mer
Höj - den, djupet af den kär - lek, Som han si - na barn be - ter—
3. Af - skild för min Herres räk - ning, Mer och mer jag känna får
Höj - den, djupet af den kär - lek, Som all kunskap öf-ver-går.

Va - re det min hög - sta ä - ra Att på korsets hel - ga stig
Må ej jor-dens kor-ta lyc - ka, Jordens skatter då - ra mig!
Och dess me-ra jag ut - gif - ver Af hans kärlek in - ner - lig,

Föl-ja mä-star'n al-la da - gar: Af-skild, Her-re, helt för dig!
Nej, mitt mål står mycket hög - re: Af-skild, Her-re, helt för dig.
De-sto me - ra kan jag äls - ska: Af-skild, Her-re, helt för dig.

KÖR.

Dy - re mä - sta - re, be - va - ra Mig så
Dy - re mä - sta - re, be - va - ra

HELGESE.

varm,..... så varm i dig, Att jag
Mig så varm, så varm i dig, Att jag

öf - - - ver-allt må spri - da Kri-sti vällukt om-kring mig!
öf - ver-allt må spri - da Kri-sti vällukt om-kring mig!

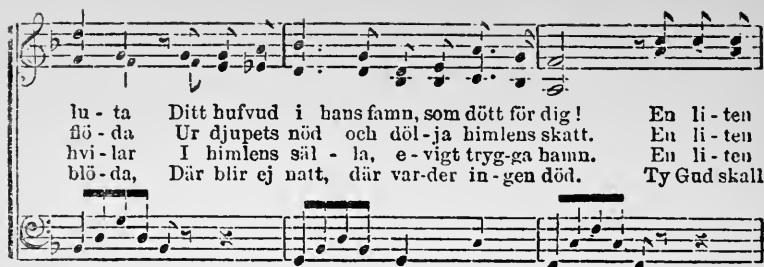
Duett.

No. 15. En liten tid.

Satt af A. L. S.

1. En li - ten tid, och striden snart skall slu - ta, En li - ten
2. En li - ten tid, då hjär-tat här skall blö - da En li - ten
3. En li - ten tid, och tröt-ta duf-van i - lar Likt råd-da
4. Och då, hvad är all jor-deus ve - der - mö - da? Vid Lammets

tid, och stormen stil-lar sig! En li-ten tid, se'n får du e-vigt
tid i tå-re-dalens natt; En li-ten tid, då suc-kar öf-ver-
lan - met ut - i herdens famn Och fri från jor-dens stormar e-vigt
tron manglömmer all sin nöd. Om hjärtat här än-nu en tid skall

lu - ta Ditt hufvud i hans famn, som dött för dig! En li - ten
 flö - da Ur djupets nöd och döl - ja himlens skatt. En li - ten
 hvi - lar I himlens söl - la, e - vigt tryg - ga hamn. En li - ten
 blö - da, Där blir ej natt, där var - der in - gen död. Ty Gud skall

tid, och fridens palmer su - sa, Där syndens vå - gor aldrig me - ra
 tid, och so - len uppgår å - ter Ut - i det land, där in - gen, in - gen
 tid, och skuggorna för - svin - na! Du vännen där skall e - vigt å - ter -
 af två al - la sor - ge - tä - rar Och ta - ga bort, hvad al - las hjärtan

bru - sa! En li - ten tid, och fri - dens pal - mer
 grå - ter! En li - ten tid, och so - len upp - går
 fin - na. En li - ten tid, och skug - gor - na för -
 så - rar. Ty Gud skall af - två al - la sor - ge -

su - sa, Där syn - dens vå - gor al - drig me - ra bru - sa!
 å - ter Ut - i det land, där in - gen, in - gen grå - ter!
 svin - na! Du vän - nen där skall e - vigt å - ter - fin - na.
 tä - rar Och ta - ga bort, hvad al - las hjär - tan så - rar.

No. 16. Hemma, Hemma!

C. B-G.

J. A. HULTMAN.

1. Hem-ma, hem-ma! den som vo - re Lyck-ligt i sitt hem än - då!
 2. Hem-ma, hem-ma! hvil-ken lyc - ka, När jag nått mitt fa - ders hus!
 3. Hem ma, hem-ma! hvil - ka vän-ner Jag hos Je - sus där skall få!
 4. Hem-ma, hem-ma! hjär-tat re - dan Vid-gar sig af fröjd och hopp.

Om jag kun - de, glad jag fo - re Öf - ver haf och rym - der blå,
 Där skall in - gen sorg mig tryc - ka, Allt är i - del fröjd och ljus.
 Hvar och en den an - dre kån - nér, In - tet mer oss skil - jer då.
 Je - sus kär, be-håll mig me - dan Jag full-bor - dar här mitt lopp.

Öf - ver berg och öf - ver da - lar, Bort, långt bort från ti - dens flärd,
 In - gensynd mitt hjär - ta ag - gar, In - gen o - ro kväl-jer mer.
 In - gen där jag me - ra så - rar, In - gen an - nan så - rar mig,
 O jag vet, min mat-ta stäm - ma, Som i moll här to - nat har,

Till de säl - las gyll-ne sa - lar, Till en myc - ket bätt - re värld.
 Frälst från syndens sår och tag - gar, Fal - ler jag för tro - nen ner.
 Vi få bo i E - dens vå - rar, Hvi - lan - de från ök - nens stig.
 Skall i dur gå upp där-hem-ma Till Guds ä - ra hög och klar.

No. 17. Mitt ljus.

A. L. S.

I

A. L. Skoog.

1. Jag van-drar i - ge - nom skug gornas land, Och mör - ker om-
 2. Det lju - set det är Guds tro - fa - sta ord, En strå - le från
 3. Af äl - der det lyst på pil - grimers stråt Ej nå - gon det
 4. Så van-drar jag säll mot him - me - lens stad, Och ljus är min

gif - ver mig; Men min Fa - der har satt ett ljus i min hand Att
 lju - sens Far; Hur' än stor - mar - ne ra - sat kring det på jord, Det
 fört på skam, Och jag li - tar där - på, trots oväns försåt, Det
 lef - nads - stig Därför pri - sar jag Gud och sjunger så glad: "Min

Kör
 ly - sa mig på min stig..... }
 än - nu ej slock - nat har..... } Sto - ra ljus,..... skö - na
 mig ock skall fö - ra fram..... } Här - li - ga ljus,
 bi - bel, jag äl - skar dig"..... }

ljus..... Klara ljus på min van - drings stig!.....
 him - mel - ska ljus, Klara ljus på min stig, kla - ra ljus på min stig!

D G A D

Dig föl-jer jag trygg till himmelens hus; ditt sken skall ej svi-ka mig.

18. Mitt hemland.

JESSIE B. POUNDS.

J. S. FEARIS.

1. Hemland, där sol ej da-lar, Hemland för tröt-tad själl
 2. Hemland, där mö-dan än-das, Hemland med e-vig dag!
 3. Hemland, där por-tar kla-ra Stängt al-la bör-dor ut!

Stil-la, när Her-ren ta-lar! Han gör ju all-ting väl.
 Tå-rar i ju-bel vän-das, Suc-kar bli har-po-slag.
 Där blir oss godt att va-ra, Allt blir oss väl till slut.

Kör.

Hem-land, hem-land, Sa-li-ga, ljuv-va hem-land!
 Hemland, här-li-ga, här-li-ga land!

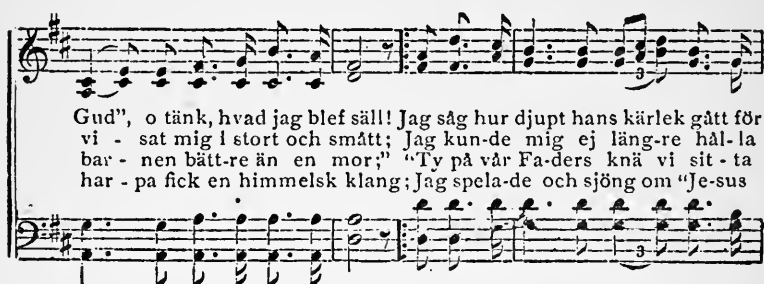
E-vi-ga vår, Dit ej dö-den når—Sa-li-ga, ljuv-va hem-land!

No. 19. I ensamhet med Gud.

Ord och melodi af O. Running.
By Permission.

1. I en - sam - het jag sat - te mig en qväll, Att "ska - da
2. Jag satt en stund och tänk - te på allt godt, Som Gud be -
3. Jagsjöng: "Min Gud, din tro - het den är stor, Du vår - dar
4. Då brast mitt hjer - ta ut i ju - bel - sång, Och så min

Gud", o tänk, hvad jag blef säll! Jag såg hur djupt hans kärlek gått för
vi - sat mig i stort och smått; Jag kun - de mig ej lång - re hål - la
bar - nen bätt - re än en mor;" "Ty på vår Fa - ders knä vi sit - ta
har - pa fick en himmelsk klang; Jag spela - de och sjöng om "Je - sus

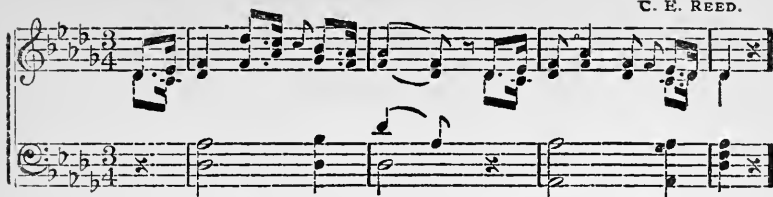

mig, "I dö - den, själf min Je - sus ut - gaf sig."
då, Jag tog min har - pa för att spe - la på!
trygg," Der hål - las all - tid bar - nen "ren och snygg."
god," "Som göt för mig sitt hel - ga, dy - ra blod!"

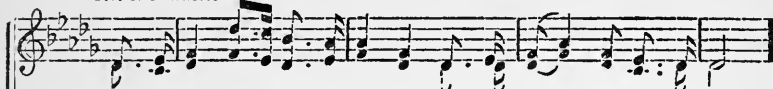
5. O tänk, "min Gud," hur väl du mot mig gör!
"Du hvarje dag mig vårdar, skyddar, för,"
||: Att icke synd och Satan får mig fatt.
Nej, pris ske Gud! "du vårdar själf din skatt." :||
6. Ack, kära barn, som hörer Jesus till,
Blif bara still', han själf dig bära vill!
||: "I Herdens sköte" der må "lammen" väl,
"Der få de ro till både kropp och själ." :||

No. 20. Hvar skall du stanna?

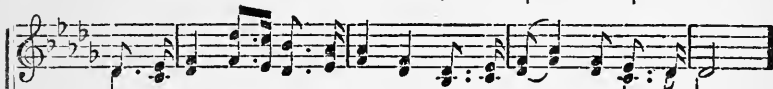
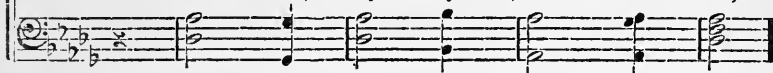
C. E. REED.

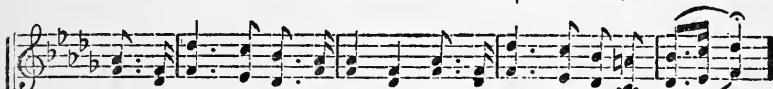
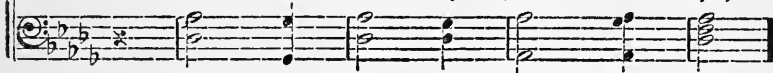
Solo eller duett.

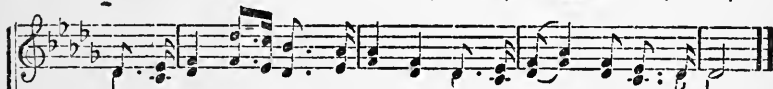
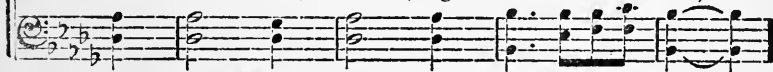
1. Säg, min vän, hvar skall du stan-na Ef - ter ti - dens kor-ta höst?
2. Je - sus ön - skar att få tryc-ka Hvar-je syn - da-re i famn;
3. Om du än är arm, för-skjuten: Syndens, la - stens ar - ma träl;

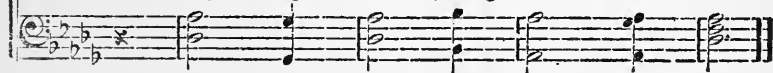
Skall du ut - i mörkret ham-na U - tan hopp och u - tan tröst?
Att ur sa - tans hand dem ryc-ka, Fö - ra in i fri-dens hamn.
Är din motståndskraft helt bruten, Dy-ster, mörk din ar - ma själ;

Säg, o själ, skall du gå mi - ste Om de fräl-stas skö-na hem?
Skall han då för-gäf-ves vän - ta, När han vän-ligt kal-lar dig?
Kom till Je - sus, kom, du ar - ma, Dig in - till hans skö-te slut;

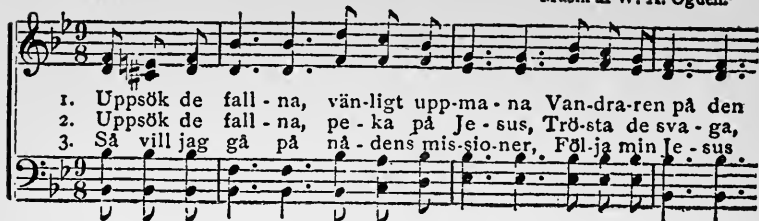
Säg, o säg, skall du gå mi - ste Om vår Guds Je - ru - sa-lem?
O, han ön - skar ömt få häl - sa Dig väl-kom - men hem till sig.
Han skall sig om dig för-bar - ma; In - gen har han ka-stat ut.

No. 21. Uppsök de fallna.

Öfvers. af A. D.

Musik af W. A. Ogdén.

1. Uppsök de fall-na, vän-ligt upp-ma-na Van-dra-ren på den
 2. Uppsök de fall-na, pe-ka på Je-sus, Trö-sta de sva-ga,
 3. Så vill jag gå på nå-dens mis-sio-ner, Föl-ja min Je-sus.

af-lägs-na stig! Kommen till mig! hans budskap ut-ro-pa
 sar-ga-de bröst! För dem till Je-sus, han vill dem fräl-sa,
 dag-li-gen här, Uppmuntra sva-ga, upp-lyf-ta fall-na

Kör.

Mästarens ord nu ljuda till dig! Bortahangår,
 Gifva dem lifvet, glädje och tröst.
 Ta-la om Je-sus, Frälsaren kär!

Borta han går,..... långt uppå

långt uppå bergen, Förande van-drar'n hem igen!

ber - gen.... Förande van drar'n hem i-gen.....

Hem till sin hjord, Den gode herden,

Hem till sin hjord..... Den go-de her - den.... Jesus som

Je - sus som dog för syn - da - ren, för syn - da - ren.

dog..... för syn - da ren.....

By per. of W. A. Ogdén. From Pearls of Gospel Song.

No. 22. Endast Jesus.

1. Om jag äg - de allt, men ic - ke Je - sus, Vo - re
 2. Om jag äg - de allt, men ic - ke Je - sus, Vo - re
 3. Om jag äg - de ri - ke - dom och kär - lek Och bland
 4. Om jag äg - de allt, men ic - ke Je - sus, Och hans

lif - vet värdt att lef - va då? Kun - de väl mitt hjär - tas o - ro
 vin - sten värd en lifslång strid? Är väl jor - de - fröj - den värd att
 män - ni - skor ett ä - radt namn, Men ej nå - got hopp för e - vig -
 kär - lek in - till kor - sets död, O hvarthän i he - la vi - da

stil - las Med de ting, som blott till - sist för - gå?
 näm - nas Mot en en - da stund af Je - su frid?
 he - ten, Och för red - lös far - kost in - gen hamn.
 värl - den Skul - le jag väl fly i hjär - te - nöd?

5. O hur tomt är allt i vidå världen!
 Utan Jesus är blott synd och nöd.
 Utan Jesus är ock evigheten
 Idel mörker, gråt och evig död.

5. Om jag kunde lefva utan Jesus,
 O hur vore det att dö en gång?
 Utan honom i den mörka dalen,
 Utan honom evigheten lång.

7. Hvilken lycka att ha allt i Jesus:
 Läkedom för alla hjärtats sår.
 Ingen synd, som icke han förlåter,
 Ingen nöd, som icke han förstår!

8. Om jag äger Jesus, endast Jesus
 Och i hela världen intet mer.
 O så äger jag dock allt i honom,
 Han som nog och öfvernog oss ger

No. 23. När Herren huldt.

1. När Her-ren huldt på Si-ons fän-gar tän-ker, Öch ut - ur
2. Ve dig, som tror dig fri och lyck-lig va - ra, Som fän - gad
3. Men du hvars har - pa än så hemsjukt lju - der, Du fäng - na
4. Ej hem vi haf - va här, ej ro oss gif-ves, I Ba - hy-
5. Och in - gen där skall hä - ra dö-dens prä-gel, Vårt an - let'
6. Hör An - den, bru - den ro-pa: Kom du ar - ma Till her-dens
7. De, som den äd - la sät-den sått med tå - rar, Som ut - af

trül - do - men dem fri - het skän-ker: Då är det slut på de-ras ack och
är i världens synd och sna - ra; Du är en fän - ge under dom och
kun - ga-barn bland Ba-bels gu - dar; Dock fri från synden och från satans
lon vi ic - ke län-gre trif - vas: Nej, hem till lau-det bortom Jordans
teck-nat är med Guds in - se - gel; Af e-vig ungdom blomma skall vår
famn der öpp-na och så var-ma! Hör, du som törstar: Kom, ack kom i
värl-dens vi - sa kal-lats då - rar, De sko - la skör-da un - der ju - bel-

ve, De sko - la va - ra så - som dröm-man - de.
skuld, Om ock din bo - ja skim-rar lik - som guld!
tvång, Brist ut, stäm in i Si - ons fri - bets-sång!
våg, Till lög - tets land, till Ka-naan står vår håg!
kind, Ty lif och häl - sa an - das Ka-naans vind.
dag, Och lif - vets vat - ten fritt, för in - tet tag!
sång, De mog - na kärf - var e - vig - he - ten lång!

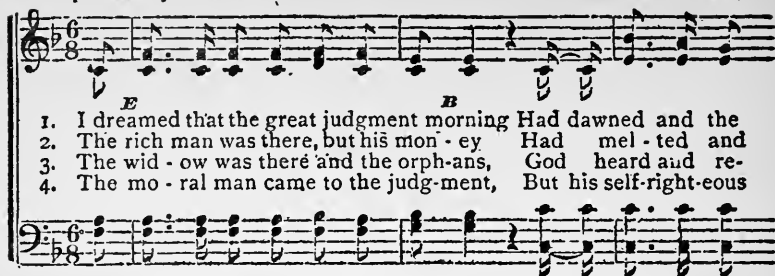

No. 24. Judgment Day.

Capo d'astro på ista bandet.

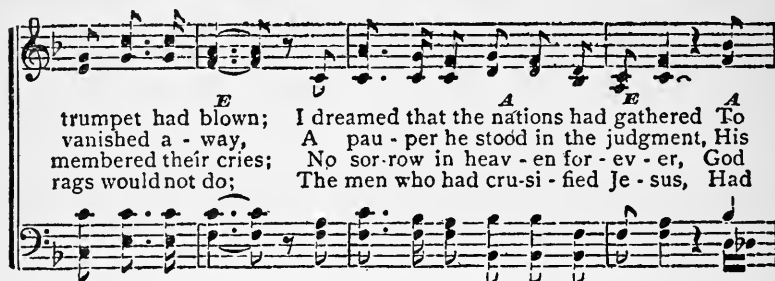
I

Tillie Peterson. Arr.

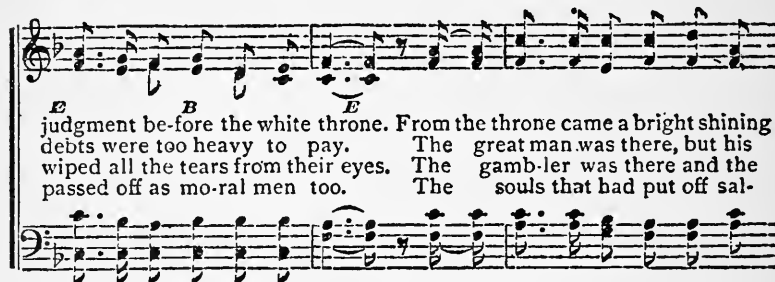
E *B*

1. I dreamed that the great judgment morning Had dawned and the
2. The rich man was there, but his mon - ey Had mel - ted and
3. The wid - ow was theré and the orph - ans, God heard and re -
4. The mo - ral man came to the judg - ment, But his self - right - eous

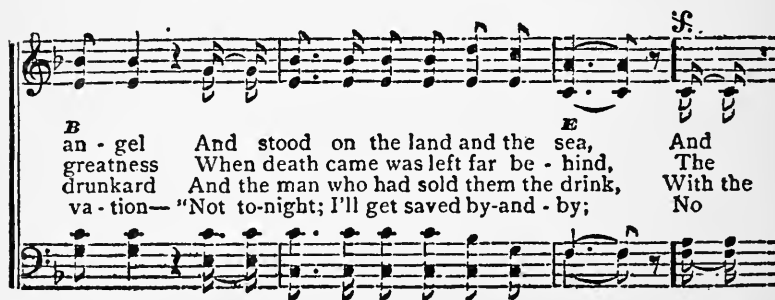
E *A* *E* *A*

trumpet had blown; I dreamed that the nations had gathered To
 vanished a - way, A pau - per he stood in the judgment, His
 membered their cries; No sor - row in heav - en for - ev - er, God
 rags would not do; The men who had cru - si - fied Je - sus, Had

E *B* *E*

judgment be - fore the white throne. From the throne came a bright shining
 debts were too heavy to pay. The great man was there, but his
 wiped all the tears from their eyes. The gamb - ler was there and the
 passed off as mo - ral men too. The souls that had put off sal -

B *E*

an - gel And stood on the land and the sea, And
 greatness When death came was left far be - hind, The
 drunkard And the man who had sold them the drink, With the
 va - tion— "Not to - night; I'll get saved by - and - by; No

They
 Used by per. of Tillie Peterson.

Fine.

E *A* *E* *B* *E*
 said, with his hand raised to heaven, That time was no longer to be.
 an - gel that opened the records, Not a trace of his greatness could find.
 peo - ple who granted the license— To - geth - er in hell they did sink.
 time now to think of re - li - gion!" But at last they had found time to die.

A *E* *B* *E*

cried for the rocks and the mountains, They prayed, but their pray'rs were too late.

Kör. *D. S. al Fine.*

E *B* *E*
 And oh, what a weeping and wailing When the lost ones were told of their fate.

No. 25. Den yttersta dagen.

(Samma melodi som No. 24.)

1.

Jag drömde att domsbasunen
 Lät höra sin skallande ton.
 Jag drömde att världens nationer
 Församlades inför Guds tron.
 En skinande ängel från tronen
 På hafvet och jorden sig ter
 Och, sträckande handen mot himlen,
 Betygar att tid är ej mer.

Kör:

Och o, hvilken klagan och kvidan,
 Då nåd blir de onda förment!
 Till berg och till höjder de ropa,
 De bedja, men bedja för sent.

2.

Den rike var där, men hans pengar
 Försmälte som vaxet för sol.
 Med skulder, för stora att gälda,
 Han stod för Guds domarestol.
 Den store var där, men hans storhet
 I döden så hastigt försvann,

Och ängeln, som öppnade boken,
 Ej ringaste spår af den fann.

3.

Och änkan var där med de späda.
 Gud hörde de nödställdas bön,
 Han torkade lidandets tårar,
 Och glädje blef sorgernas lön.
 Och spelaren var där och drinkarn,
 Och krögarn med hela sin hop,
 Som tillåtit rusdryckstrafiken,
 De sjönko i afgrundens grop.

4.

Den själf gode kom ock till domen,
 Hans godhet var dock blott ett skal.
 De människor, som korsfäste Herren,
 Berömde sig dock af moral.
 Och de, som med frälsningen dröjde
 För att sig i världen förströ,
 De hade ej tid att bli frälsta,
 Men måste få tid till att dö.

No. 27. En moders bönhörelse.

J. Johnson.

III

Arranged.

1. Det be-rät-tas om en mo-der, som ut-i sin bö-ne-vrå
 2. Of-ta när som bar-nen hör-de mo-dren bedja, gjorde de
 3. Si-sta tjänsten, barnen kun-na gö-ra nu åt modren, är
 4. Och till sist en af dem sä-ger: "Änd-te-li-gen ha vi då
 5. Al-la bör-ja bit-tert grå-ta och de e-nas om att gå

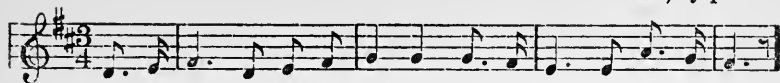
Of-ta bad, ja un-der tå-rar om att Herren skulle få
 Narr af hen-nes var-ma bö-ner och af lä-se-ri-et spe.
 Att till gräfvnen hen-ne fö-ra och nedmylla henne där.
 Blif-vit af med gam-la mo-der, som ut-i sin bö-ne-vrå
 Med hvar-an-dra för att bed-ja ut-i modrens bö-ne-vrå

Fräl-sa hen-nes barn, ty al-la ha-de ut-i synden gått.
 Men en dag får mo-dren slu-ta, och sin si-sta bön hon ber;
 När de så ha gjort och komma hem i-från begrafningen,
 Bad för oss så mån-ga gån-ger, fast vi där-af gjorde spe,
 Om för-lå-tel-se och frälsning, Snart de ock förvissning få

Nu i mån-ga år hon be-dit, men bön-hö-rel-se ej fått.
 Glad och nöjd hon se'n af-söm-nar för att al-drig sörja-mer.
 Se de sorgsna på hvar-an-dra, al-la känna sakna-den.
 Men nu be-der hon ej me-ra, o, hvem skall nu för oss be?"
 Om att Her-ren dem be-nå-dat där i modrens bö-ne-vrå

No. 28. Barndomshemmet.

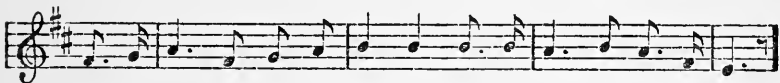
J. A. HULTMAN, by per.

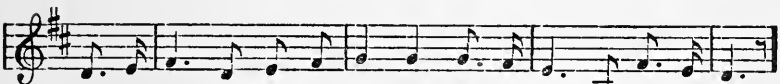
1. Vid be-sök i barndomshemmet, Hvilken plats för mig så kär,
2. Fast - än främ-lin-gar ha hu-set, Är dock allt som förr det var,
3. Strax jag drog den fram ur mörk-ret, Där den län - ge va - rit gömd.
4. Som jag lyss - nat till mu - si - ken, Smögs sig på mig som en dröm,
5. Kär - leks - fullt hon hän - der läg - ger På mitt huf - vud nu i - gen,
6. Bö - nen slu - tat; på min kud - de Med en god - natts - kyss jag är.
7. Dock det är ju en - dast drömmar, Jag blir al - drig barn i - gen,

Väck - tes nä - stan glöm - da min - nen Från den tid jag bod - de där.
 När som barn jag sprang omkring här, Allt jag nu i min - net har.
 Då jag tyck - te mig få hö - ra To - ner af en sång ej glömd.
 Och jag för - des till min barndom, Jag är barn på nytt i - gen.
 Och med söm - nig ton jag sö - ker Lå - sa ef - ter Herrens bön.
 Halft i söm - nen jag nu be - der: Gud, som haf - ver bar - nen kär!
 Och min dy - ra, kä - ra mo - der Är be - graf - ven län - ge sen.

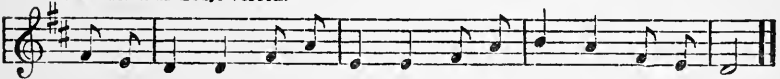

Där den grö - na träd - gårds - pla - nen, Där den dju - pa gam - la brunn
 Upp den mör - ka vinds - rums - trap - pan, Där som barn jag var så rädd,
 Den min mo - der sjöng så of - ta, Då jag låg i den - na bädd.
 Och nu är det å - ter säng - dags, I den dunk - la skym - nin - gen
 Den - na bön, så skön och en - kel, Läs - pad vid min mo - ders famn:
 Och min mo - der, böjd vid sän - gen, Be - der in - ner - ligt och ömt:
 Men för - ma - nin - gar - na kä - ra Of - ta lyst up - på min stig.

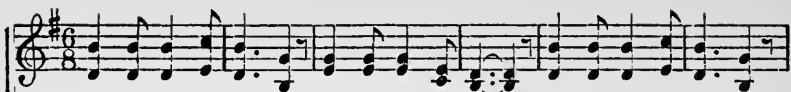
Med den moss - be - vux - na hin - ken, Som har lä - skat mån - gen mun.
 Ser jag ge - nom damm och dvärg - nätt, Se, där står min lil - la bädd!
 * Tyst, mitt barn, nu skall du sof - va! Äng - lar va - ka vid din bädd.
 Är jag vid min sång som for - dom, Bed - jan - de vid mammas knän.
 Fa - der vår, som är i him - len, Hel - gadt var - de här ditt namn.
 Hör min bön, mitt barn väl - sig - na; Håll från värld - dens flärd det gömdt!
 Från min barn - dom, ja, från vag - gan De till him - len kal - lat mig.

* Sista delen af tredje versen.

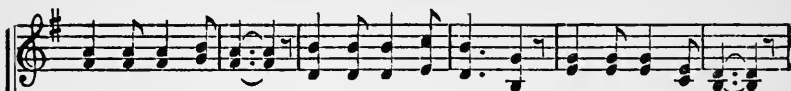
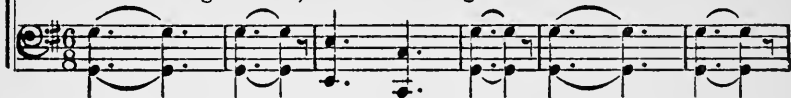

Tyst, mitt barn, nu skall du sof - va! Äng - lar va - ka vid din bädd.

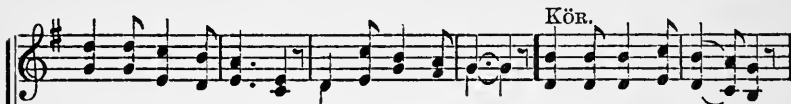
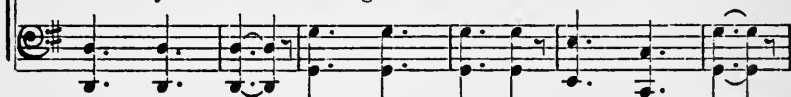
No. 29. Under kalla tufvan.

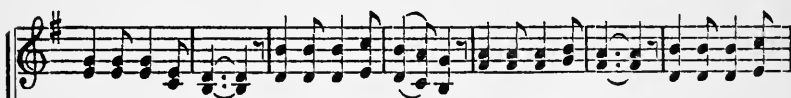
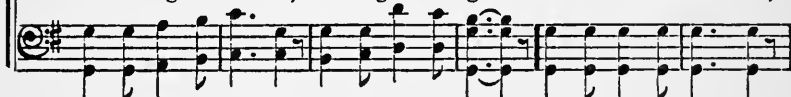
1. Un - der kal - la tuf - van är din mo - der gömd, Minnet dock dig föl - jer,
2. Hemmets band är bru - stet, in - gen mo - der där Me - ra va - kar, be - der;
3. Minns du mån - ga lög - ten, som du hen - ne gaf Att i him - len mö - ta?

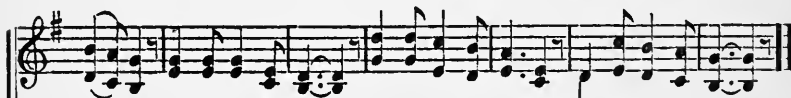
hon är ic - ke glömd. Vill du hen - ne mö - ta, hen - ne å - ter - se?
nej, hon gången är Hem till fri - dens bo - ning. Vill du mo - der se?
Men en syn - dens slaf Dukring värl - den ir - rar. Vill du mo - der se?

Kom i dag till Je - sus, frälsning han vill ge. Minns du hen - nes bö - ner,

då hon kärleksfull, Bad dig fly till Je - sus och få frälsning full? Vill du henne

mö - ta, hen - ne å - ter - se? Kom i dag till Jesus, frälsning han vill ge.

In the Graveyard.

- 1 In the graveyard lonely many miles away
Lies your dear old mother beneath the cold, cold clay.
Memories now returning, O, of her tears and sighs,
If you love your mother, meet her in the skies!

CHORUS:

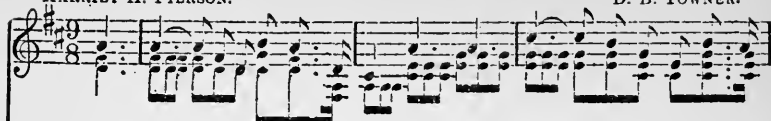
Listen to her pleadings, wand'ring child, come home!
Lovingly entreating, do no longer roam.
Give your heart to Jesus, heavenward lift your eyes;
If you love your mother, meet her in the skies.

- 2 Now the home is vacant, it has no charms for you.
One dear form is absent, mother kind and true.
Where she dwells forever, pleasure never dies.
If you love your mother, meet her in the skies.
3. Sacred vows you've broken in your wayward life,
Strongest pledges spoken forgotten in the strife.
Hope has almost left you, wilt thou not be wise?
If you love your mother, meet her in the skies.

30. He is Caring for Me.

HARRIET H. PIERSON.

D. B. TOWNER.

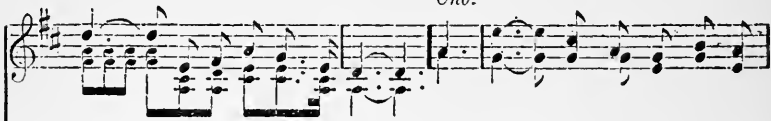
1. I know that my Father is car-ing For all af his children be-
2. I fear not tho' peril surround me, He's promised to shield me from
3. One world is but dust in His balance, One sea but a drop in His

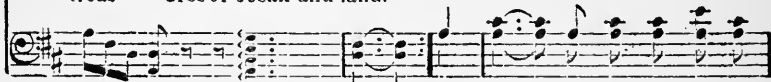
low;... I know that thro' sunshine and shad-ow, He
harm;... Tho' doubt and temptation as-sail me, I'm
hand;... One soul in His sight is more prec-ious Than

Cho.

guides me wherever I go. I trust Him thro' all of life's
safe in His sheltering arm.
treas - ures of ocean and land.

journey, For clear - ly the way He can see; I hold to

His hand in the darkness; I know He is caring for me.

31. Gud tager vård om dig.

Tillägnad min hustru, Mrs. John A. Davis.

C. D. MARTIN.

W. S. MARTIN.

1. Frukta dig ej, al - le-nast tro, Gud ta - ger vård om dig;
 2. Var ej för-sagd på mödans dag, Gud ta - ger vård om dig;
 3. Allt hvad dig fat - tas huldt hanger, Gud ta - ger vård om dig;
 4. Hurdu än pröf - vas, o var tröst, Gud ta - ger vård om dig;

Un-der hans ving - ar haf din ro, Gud ta - ger vård om dig.
 Ho-tar dig nöd af tu - sen slag, Gud ta - ger vård om dig.
 Och till din bön i nåd han ser, Gud ta - ger vård om dig.
 Lu-ta dig trygg in - till hans bröst, Gud ta - ger vård om dig.

Kör.

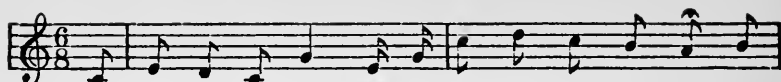

Gud ta - ger vård om dig, Stund ef - ter stund står hans förbund.

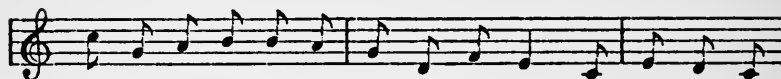

Han ta - ger vård om dig, Gud ta - ger vård om dig.....
 ja, vård om dig.

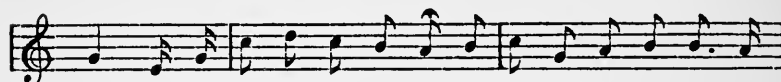
No. 32. O, minnes du än?

1. O, min - nes du än från de hän - svun - na da - gar En
2. O, minns du de bö - ner, hon lär - de dig bed - ja? Jag
3. Om an - nat du glömt, säg om ic - ke du min - nes Din
4. O, min - nes du blic - ken, den si - sta hon gaf dig, Då
5. O vän, du som ä - ger en mo - der i him - len, Men

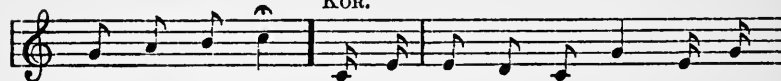

mo - der, du älska - de in - ner - ligt, ömt? O, minns du, hur
 tror, att du stundom dem kommit i - håg. O, minns du de
 älska - de mo - der vid döds - flo - dens strand? O, minns du, när
 ömt till far - väl hon då tryck - te din hand? Vid graf - ven du
 själf går den väg, till för - tap - pel - se bär! O tänk, om från

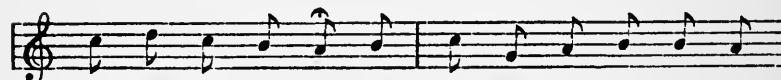

of - ta hon tal - te om Je - sus, Säg, har hen - nes ord i ditt
 stund - er, hon grå - tan - de be - dit Till Gud för din själ, up - på
 han - den till af - sked hon räck - te Och hvi - ska - de: Möt mig vid
 lof - va - de där un - der tår - rar Att visst hen - ne mö - ta vid
 him - len du e - vigt skall skil - jas Och al - drig få va - ra där

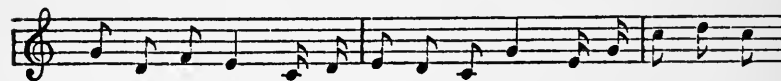
Kör.

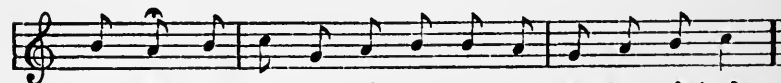
hjär - ta du gömt?
 knä, där hon låg?
 him - me - lens strand? Vi skall mö - tas i - gen på upp -
 him - me - lens strand.
 Fräl - sa - ren är!

stån - del - sens mor - gon, Då släk - ter - na al - la sin

dom sko - la få. Hur förskräckligt min vän, Om för - dömd du skall

blif - va Och bort - stött från him - len, i mör - ker måst' gå.

No. 33 I Am Happy in Him.

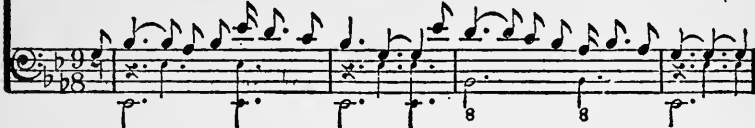
E. O. E.

COPYRIGHT, 1902, BY E. O. EXCELL.
WORDS AND MUSIC.

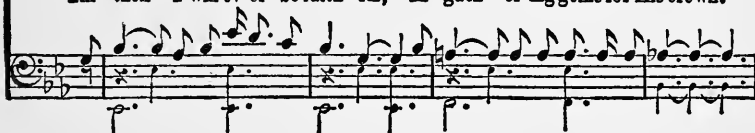
E. O. Excell.

1. My soul is so hap-py in Je - sus, For He is so precious to me;
2. He sought me so long ere I knew Him, When wand'ring afar from the fold;
3. His love and His mer-cy surround me, His grace like a riv-er doth flow;
4. They say I shall some day be like Him, My cross and my burden lay down;

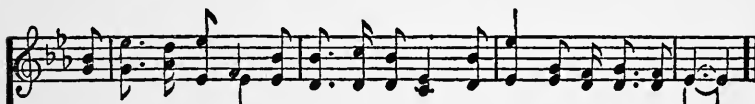
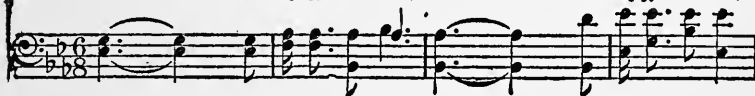
His voice it is music to hear it, His face it is heaven to see.
Safe home in His arms He hath bro't me, To where there are pleasures untold.
His Spir - it, to guide and to comfort, Is with me wher-ev-er I go.
Till then I will ev-er be faith-ful, In gath - er-ing gems for His crown.

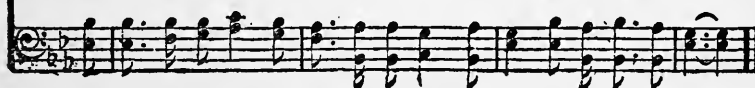
CHORUS.

I am hap-py in Him, . . . I am hap-py in Him; . . .
I am hap-py in Him, I am hap-py in Him;

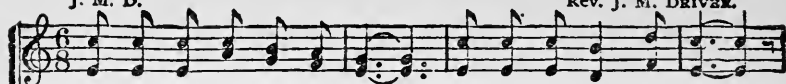
My soul with de-light He fills day and night, For I am hap-py in Him.

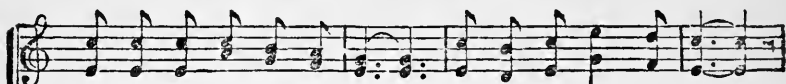
34. Wonderful Story of Love.

J. M. D.

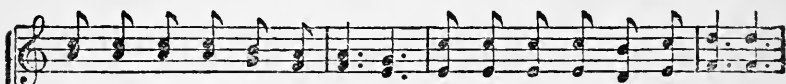
Rev. J. M. DRIVER.

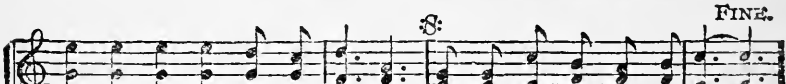
1. Won-der-ful sto-ry of love; Tell it to me a - gain;
 2. Won-der-ful sto-ry of love; Tho' you are far a - way;
 3. Won-der-ful sto-ry of love; Je - sus pro-vides a rest;

Won-der-ful sto-ry of love; Wake the im-mor - tal strain!
 Won-der-ful sto-ry of love; Still He doth call to - day;
 Won-der-ful sto-ry of love; For all the pure and blest,

Angels with rap-ture announce it, Shepherds with wonder receive it;
 Calling from Calvary's mountain, Down from the crystal bright fountain,
 Rest in those mansions a-bove us, With those who've gone on before us,

Sin-ner, oh! won't you be-lieve it? Won-der-ful sto-ry of love.
 E'en from the dawn of Cre - a-tion, Won-der-ful sto-ry of love.
 Sing-ing the rap-tur-ous cho-rus, Won-der-ful sto-ry of love.

D. S.—Won-der-ful sto-ry of love.

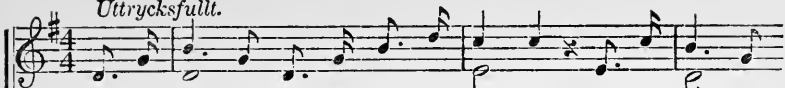
CHORUS.

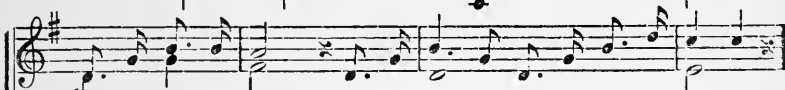
Won - der full Won - der - full! Won - der - full!
 Wonderful story of love! Wonderful sto-ry of love! Wonderful story of love!

No. 35. Jesu lif på jorden.

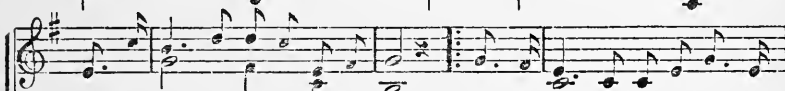
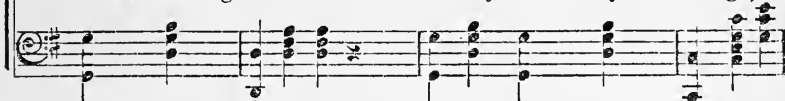
Uttrycksfullt.

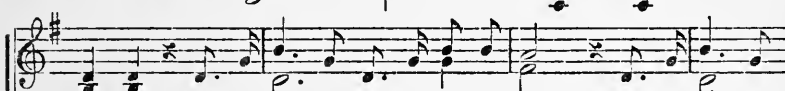
1. Him-lens fåg-lar haf-va si-na nä-sten, Räf-var-ne i
2. Vill han en-sam ta-la med sin Fa-der, Må-ste han dit
3. O, hvadskam, att vi så of-ta kla-ga Öf-ver Her-rens

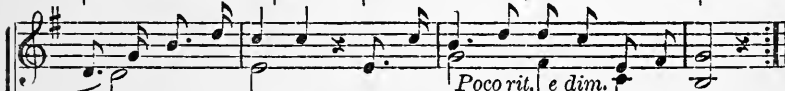
ske-gen si-na bo, Mar-kens rof-djur si-na tryg-ga fä-sten
 upp på ber-get gå; Han, som ska-pat vär-l-dars my-ri-a-der,
 vi-sa handlingssätt! Bor-de vi ej hell-re nöjdt an-ta-ga,

Mel-lan bergen med dess stil-la ro. Je-sus ha-de ej ett hvi-lo-
 Ha-de ej en egen bö-ne-vrå. Ho-nom folk på al-la si-dor
 Att i allt vår Fa-der de-lat rätt? Ja, om du än har det trängt på

lä-ger, Ej ett e-get hem att trä-da in; Han, som him-me-
 träng-de Hvar-je dag, och in-gen ro han fann. Män-ne han sin
 jor-den, Tänk då på hur Je-sus ha-de det. Han vår fö-re-

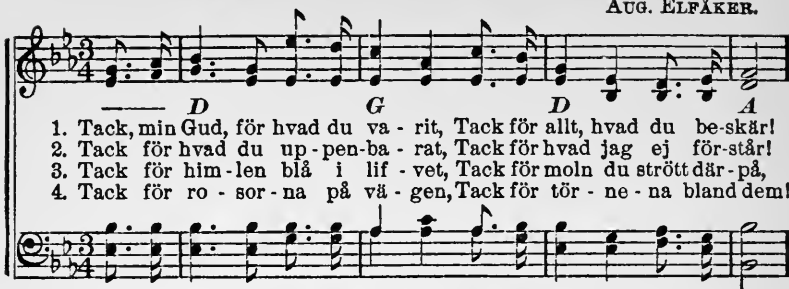

len och jor-den ä-ger, Ha-de ej en vrå att kal-la sin.
 dörr om nat-ten stäng-de? Nej, en e-gendörr ej ha-de han.
 gång-a-re är vor-den. Låt oss ödmjukt van-dra i hans fjät!

No. 36. Tacksägelsesång.

AUG. ELFÅKER.

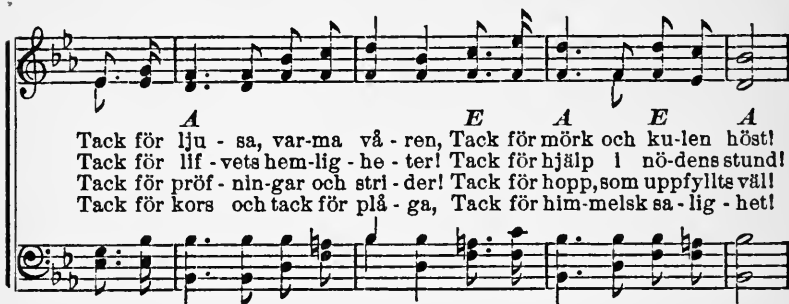
— *D* *G* *D* *A*

1. Tack, min Gud, för hvad du va - rit, Tack för allt, hvad du be-skär!
2. Tack för hvad du up-pen-ba - rat, Tack för hvad jag ej för-står!
3. Tack för him-len blå i lif - vet, Tack för moln du strött där-på,
4. Tack för ro - sor-na på vä - gen, Tack för tör - ne-na bland dem!

D *G* *D* *A* *D*

Tack för ti - der-na, som fa - rit, Tack för stund, som in - ne är!
 Tack för bön, som du be-sva - rat, Tack för hvad jag ic - ke får!
 Tack för sol - ljus, af dig gif - vet, Tack för mörk-ret li - ka-så!
 Tack för re - sta him-la-ste-gen! Tack för e - vig tryg-gadt hem!

A *E* *A* *E* *A*

Tack för lju - sa, var-ma vå - ren, Tack för mörk och ku-len höst!
 Tack för lif - vets hem-lig - he - ter! Tack för hjälp i nö-dens stund!
 Tack för pröf - nin-gar och strl - der! Tack för hopp, som uppfyllts väl!
 Tack för kors och tack för plå - ga, Tack för him-melsk sa - lig - het!

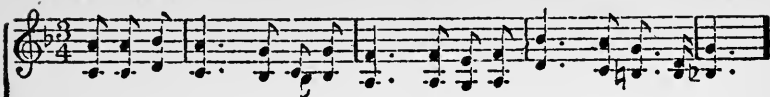
D *G* *D* *A* *D*

Tack för he - ta bätt-rings-tå - ren, Tack för fri - des i mitt bröst!
 Tack för nåd, som in - gen mä - ter, Tack för blo - des frids-för-bund!
 Tack för da - gen, som fram-skri-der, Tack för hopp, som sla - git fell!
 Tack för strl-dens kla - ra lå - ga, Tack för allt i e - vig - het!

Nö. 37. Snart silfvertråden brusten är.

FANNY J. CROSBY.

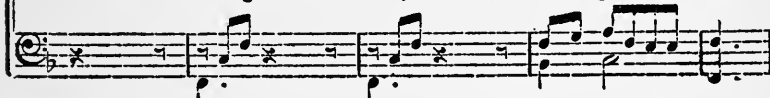
GEO. C. STEBBINS.

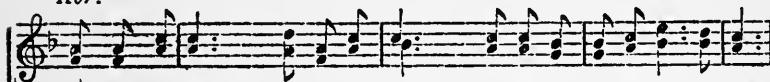
1. Snart silf-ver-trå - den brusten är, Och tyst är sån - gens gla - da ljud;
2. Snart jordens tält - hus fal - la må, Ej vet jag dag, ej hel - ler tid;
3. Snart skall min lefnads-sol gå bort Vid vesterns gyll - ne af - ton-rand,
4. Snart skall min bi - dan va - ra all: Med lampan får - dig än jag står.

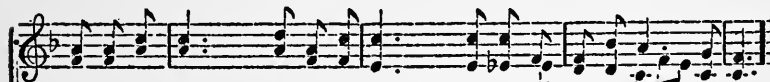
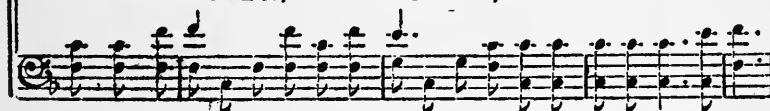
Men o hvad fröjd att vak-na där I hemmet hos min Her - re Gud!
 Men ett jag vet: att Je-sus då Skall fö-ra mig till him - lens frid.
 Då Her-ren sä - ga skall: välgjordt! Och fö-ra mig till hvi - lans land.
 Ack snart min brud-gum komma skall, Och i hans famn jag hvi - la får.

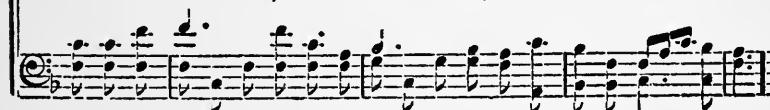
Kör.

Och jag skall se, så är Guds råd, Hans anlet', som mig frälst af nåd.
 skall se, Guds råd,

Och jag skall se, så är Guds råd, Hans anlet', som mig frälst af nåd.
 skall se, Guds råd,

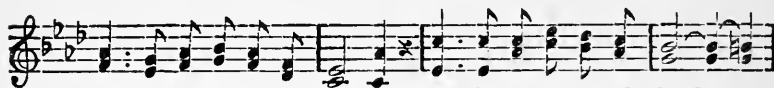
38. Längtan till fosterjorden

1. Månen strör sitt silver-skimmer Ö-ver land och böl-ja blå
2. Kunde jag lik tanken i - la Ö-ver land och hav ock-så,
3. Där jag lyssnat med förtjusning Till den sakta vindens sus,
4. Ut - i nordens fa-gra lun-der Har jag drömt min barndomsdröm,
5. Und-ra då om tanken i - lar Till min hembygds gyllne strand!

Allt är lugnt och tyst i lun-den En-dast tanken i - lar då,
 Nog jag vet, vart färden ställdes I den vi-da världen då,
 Där jag sett de vre-da böl-jor, Där jag hört orkanens brus,
 Vandrat på dess berg och ängar, Hoppat över bäck och ström;
 Härmed sänder jag min hälsning Till mitt kä-ra fos-ter - land;

I-lar hän mot barndomshemmet, Till det fjärran nordanland,
 Ingen plats på he-la jor-den Är mig me-ra huld och kär,
 Och på lug-na vi-kens spegel Har jag rott min båt från strand,
 I dess frid-om-hölj-da da-lar, Där man glömde livets tvång,
 Från ett barn i fjärran västern, Säg att jag än äl-skar dem,

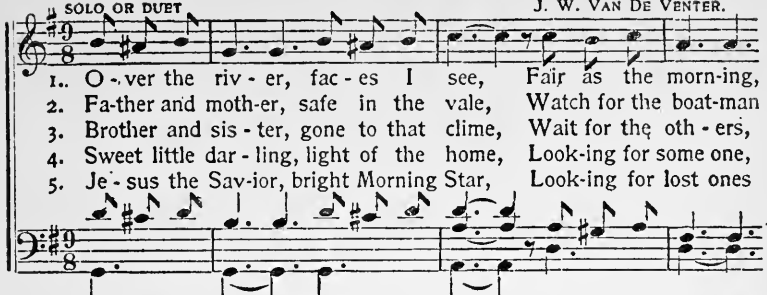

Där jag först har skådat lju-set På min hembygdssköna strand.
 Än det land i hö-ga nor-den, Som min sköna hembygd är.
 Och för vin-den his-sat se-gel Och styrt å-ter e-mot land.
 Jag hört gök och näkter-ga-lar Och mångtusen fåg-lars sång.
 Fa-der, moder, sys-ter, broder, Al-la vänner, land och hem.

39. Looking This Way.

SOLO OR DUET

J. W. VAN DE VENTER.

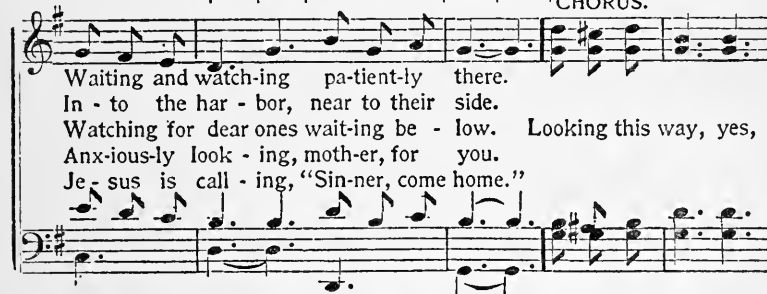

1. O-ver the riv-er, fac-es I see, Fair as the morn-ing,
 2. Fa-ther and moth-er, safe in the vale, Watch for the boat-man
 3. Brother and sis-ter, gone to that clime, Wait for the oth-ers,
 4. Sweet little dar-ling, light of the home, Look-ing for some one,
 5. Je-sus the Sav-ior, bright Morning Star, Look-ing for lost ones

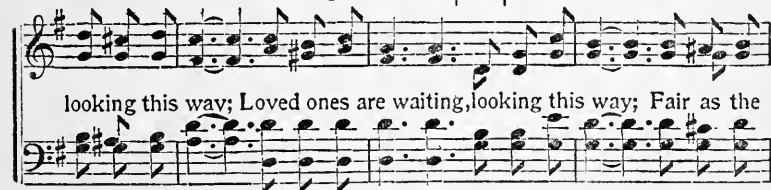

look-ing for me; Free from their sor-row, grief, and de-spair,
 wait for the sail, Bear-ing the loved ones o-ver the tide,
 com-ing some-time, Safe with the an-gels, whit-er than snow,
 beck-on-ing come; Bright as a sun-beam, pure as the dew,
 stray-ing a-far; Hear the glad mes-sage; why wilt you roam?

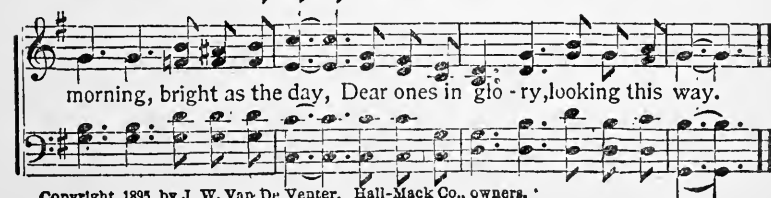
CHORUS.

Waiting and watch-ing pa-tient-ly there.
 In-to the har-bor, near to their side.
 Watching for dear ones wait-ing be-low. Looking this way, yes,
 Anx-ious-ly look-ing, moth-er, for you.
 Je-sus is call-ing, "Sin-ner, come home."

looking this way; Loved ones are waiting, looking this way; Fair as the

morning, bright as the day, Dear ones in glo-ry, looking this way.

40, The vast, Unnumber'd Throngs Den store hvide Flok

English version by O.T. ARNESON

(BRORSON)

Norwegian Folk melody

From Grieg's Arrangement

Andante religioso

fff The vast, un-num-ber'd throngs that sway A round the throne, in
Den - sto re, hvi - de Flok vi se Som 'tu - sind Bjer - ge

p

white ar - ray, All swing - ing palms And sing ing psalms
fuld af Sne, Med Skov om - kring Af Pal - me - swing

f

Of vic - t'ry Who are they? They
For Tro - nen. Hvo er de? Det

p

are the ran - som'd hosts that from Temp - ta - tions, cross and mar - tyr - dom Have
er den Hel - te - ska - re som Af hin den sto re Træng - sel kom Og

come to meet At Je - sue's feet In
 har sig toed I Lam - mets Blod Til

the e - ter - nal home. — And there ar-ray'd in
 Him - lens Hæl - lig - dom. — Der Hol - de de nu

cleans'd at - tire Their an - themssing to harp and lyre, With che - ub - im
 Kér - ke - gang Med u - op - hør - lig Ju - bel - sang I høi - e Kor,

And ser - aph - im In heav'n's co - les - tal choir. —
 Hvor Gud han bor Blandt al - le Eng - les Sang. —

While here on earth their hearts were sad,
 But see them now, surpassing glad,
 Triumphant face The throne of grace,
 In regal garments clad.
 In trials and misfortunes they
 Had none their sorrows to allay;
 But there above, The God of love
 Has wiped their tears away.
 They now enjoy the sabbath rest
 And paschal banquet of the blest,
 At festal board, Where Christ, their Lord,
 Himself is host and guest.

Then hail, those mighty legions! yea,
 All hail them, safe and blest for aye!
 And praise the Lord, Who with His word
 Sustained them on the way.
 They toll'd and sow'd in tears and pain,
 But now with joy they reap the grain;
 And as they bring Their sheaves they sing
 Salvation's glad refrain.
 And thousand times ten thousand ten
 Repeat the joyful strain again:
 All glory be Our God, to Thee
 For ever more, Amen!

*Her gik de under stor Foragt,
 Men se dem nu i deres Pragt!
 For Tronen staar De Slagte-faar
 I Himlens Prestedragt.
 Sandt er det, i saa mangen Nød
 Tidt Taareströmpaa Kinden flød
 Men Gud har dem, Straks de kom hjem,
 Aftörret paa sit Skjöd.
 Nu holder de og har til bedst'
 Hos ham en evig Lövsalsfest,
 Og Lammet selv Ved Livets Elv
 Er baade Vert og Gjest.*

*Til Lykke, Kjämpesamling, ja,
 O tusind fold til Lykke da,
 At du var her Saa tro isär,
 Og slap saa vel herfra!
 Du har foragtet Verdens Tröst,
 Saa lev nu evig vel, og höst,
 Hvad du har saad Med Suk og Graad
 I tusend Englevyst!
 Ophöi din Röst, slaa Palmeiakt,
 Og sjung af Himmel-Kraft og Magt:
 Pris våre dig Evindeligh,
 For Gud, og Lammet sagt!*

HV1792

F

FREEMAN'S LIFE STORY.

Date Due

HV1792

F

FREEMAN'S LIFE STORY.

AUTHOR

TITLE

DATE
LOANED

BORROWER'S NAME

